Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Desembre 2013 · núm. 156 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

Aturem l'estat policial

Fotografies: Fotomovimiento.org

Dipòsit legal: B 36.887-1992

CGT BALEARS

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 156 · Desembre 2013 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

Aturem l'estat policial

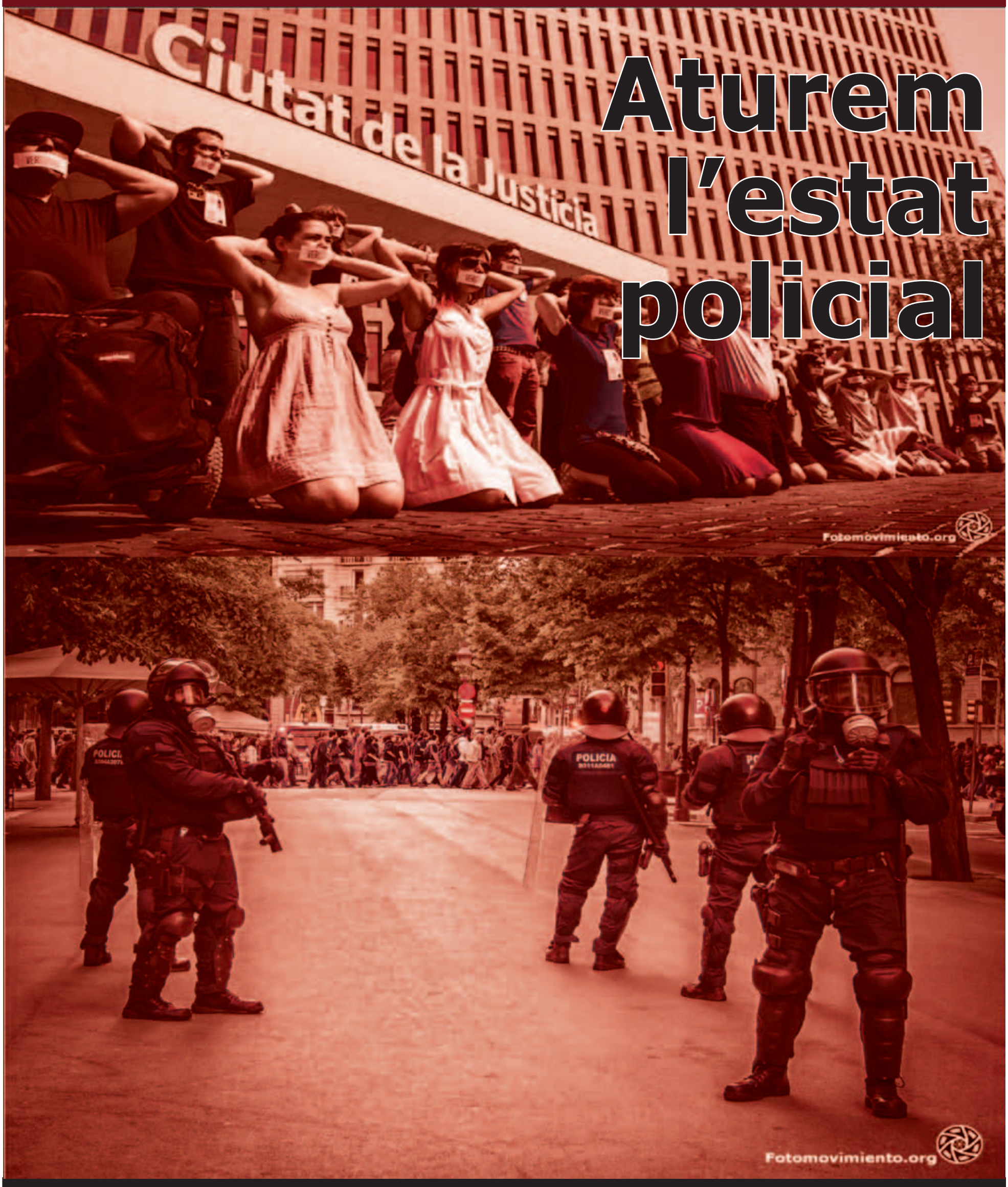

Fotografies: Fotomovimiento.org

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

EDITORIAL

La dictadura del PP

La deriva retalladora, autoritària i repressiva del govern espanyol del PP no té aturador. Llei de Seguretat Ciutadana, traspàs de funcions policials a les empreses de seguretat privada, Llei Wert, nova normativa sobre pensions, continuació de la reforma laboral del 2012, restriccions a la normativa sobre avortament, connivència amb la corrupció, recentralització de l'administració a tots els nivells, exaltació dels valors masclistes i militaristes, suport a les retrògrades jerarquies catòliques, explotació laboral en camí de convertir el treball en una forma d'esclavisme, permissivitat amb el feixisme en paral·lel a la reactivació del franquisme, l'abocament continuat de diners a la banca, privatitzacions de serveis i sectors bàsics per a benefici de grans empreses vinculades d'una o altra forma al partit, negativa total a que es pugui consultar al poble de Catalunya per decidir el seu futur, atacs sistemàtics contra la llengua catalana especialment a les Illes, la Franja i el País Valencià, tancament de mitjans informatius,... la llei del silenci, la llei del garrot, la violència institucional, la prepotència dels poderosos, les portes giratòries entre empresa i política, la repressió policial pura i dura, les traves a la protesta social i a les manifestacions, l'increment de sancions per a qui es manifesti fora dels estrets límits permesos, la limitació del dret de vaga, els desnonaments, les taxes judicials per convertir la justícia en cosa de rics, la misèria cultural, la pobresa creixent, les retallades en sanitat, educació, dependència, serveis socials i cultura, la precarietat de la vida a tots nivells, l'atur, el racisme institucional i el racisme polític, la xenofòbia, la telebrossa, les morts a mans de policies, la repressió general com a única resposta per part del poder quan la resta d'eines de control i manipulació ja no serveixen. Aquest text, així, sense punts i a part, sense

espais, sense concessions, es podria allargar fins a l'infinit, trista realitat que fa més necessària que mai la nostra lluita contra els governs, la banca i el capital, la nostra implicació, la nostra protesta, col·lectivament, posant a la pràctica la solidaritat i el suport mutu que ens caracteritzen, l'acció directa, la mobilització, ocupant els carrers abans que sigui massa tard, fent fora aquests polítics corruptes i miserables del PPSOECIU que ens han estat governant, no per a que d'altres semblants a ells agafin el seu lloc sinó per a què entre totes i tots decidim sobre el nostre futur i construïm les nostres vides en base al bé comú, a l'interès de la majoria, a la justícia social, a la llibertat,... i no per a benefici de la minoria que ens governa i s'enriqueix a costa nostra.

"La missió principal de l'escola ja no és ensenyar coses"
Francesco Tonucci "Frato", pedagog i dibuixant

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Antonio Gascón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org
Web revista: www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

>> Agurrelg

Drets dels subscriptors:
D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447. comunicacio@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a http://cat.creativecommons.org/

TEMA DEL MES

El Seminari d'Economia Crítica Taifa ha publicat recentment un breu informe on desemmascara els arguments i denuncia les conseqüències de l'última reforma de les pensions

Les pensions no es toquen

Les propostes sobre les pensions i les trampes que plantegen (2a part)

Miren Etxezarreta, Elena Idoate, José Iglesias Fernández i Joan Junyent
Seminari d'economia crítica Taifa

Les propostes

La proposta principal és aplicar al càlcul de les pensions el factor de sostenibilitat. Ja anunciat el 2011 per entrar en vigor el 2027, ara s'aplicaria immediatament. Hi ha dos components:
FEI: Factor d'Eq uitat Intergeneracional: Afecta només als nous pensionistes. Regirà a partir de 2019
FRA: Factor de Revalorització Anual: afecta a TOTOtS els pensionistes. (càlc uls segons cicl e: 11 anys)

• FEI: afecta als nous pensionistes

S'aplica una única vegada als nous jubilats en el càlcul de la seva primera pensió, partint de que l'esperança de vida augmenti i, per a que no cobri més que els jubilats anteriors, es fa variar (disminuir) la pensió inicial amb l'esperança de vida teòrica calculada.
Per això es multiplica la pensió inicial amb la que els nous jubilats entrarien en el sistema, per un Factor d'Equitat Intergeneracional de les noves pensions de jubilació, que resulta de dividir l'esperança de vida dels que han entrat en el sistema a una edat determinada anterior (2019), entre l'esperança de vida dels nous jubilats que entren amb la mateixa edat però en un moment posterior (2020..., 2050...). Com es suposa que l'esperança de vida creix, sempre dona menys que 1, el que suposa la disminució de la nova pensió. És a dir, tots els nous jubilats veuran reduir l'import que cobraran de la pensió per cada any que s'endarrereixi la jubilació.
Com s'espera que visquis més, cobres menys. Els que es jubilin a partir de 2040 perdran d'entrada un 15-20% de la seva pensió.

Per convèncer (manipular) l'opinió pública afegeixen que aquesta pèrdua "es pot compensar" si pugen altres variables. Quines, quant, quan?

• FRA

L'objectiu és garantir l'equilibri pressupostari del sistema contributiu de la Seguretat Social al llarg del cicle econòmic. El Factor de Revalorització Anual garanteix que mai hi ha dèficit ni superàvit en el pressupost de pensions (el saldo pressupostari del sistema (I*-G*) convergeix a zero).
S'elimina la revalorització per l'IPC. Es proposa d'utilitzar altres fórmules d'actualització de les pensions davant l'actual que consisteix en utilitzar l'IPC anual i aplicar-lo a la revalorització de les pensions. S'elimina la revalorització per l'IPC.
I s'estableix una nova fórmula d'actualització, el FRA. Aplicable a totes les pensions, es calcularà en funció de combinar una sèrie de variables com el creixement dels ingressos, el número de pensions, de l'efecte substitució (derivat de que els pensionistes que entren anualment en el sistema ho fan amb pensions distintes dels que surten), així com de la diferència entre ingressos i despeses del sistema de pensions i altres variables.
Com aquest canvi suposarà una pèrdua per a totes les pensions, per aconseguir l'acceptació dels agents socials i l'opinió pública es fixa un sòl per la revalorització mínima -un 0,25% en els moments de dificultats econòmiques o recessió- i un sostre màxim de l'IPC més el 0,25% en etapes de creixement. Però ara, i segurament per bastants anys, vivim una etapa de forta recessió i altes taxes d'atur, per la qual cosa els ingressos de les cotitzacions no es recuperaran i la fórmula revaloritzarà les pensions només per l'import mínim. El FRA suposarà, en realitat, pràcticament la congelació de les pensions, i una pèrdua de la seva capacitat adquisitiva, perquè es revaloritzarà molt per sota de l'IPC. Per tant, el valor real, la capacitat de compra de les pensions disminueixen cada any.
La proposta d'un augment del 0,25% del sòl no és més que un intent d'emmascarar la reducció del valor real de les pensions per manipular l'opinió pública i facilitar l'acceptació. Aquesta és la proposta del Govern que, amb petites modificacions, serà aprovada. Per què tanta pressa? Afegeixen la urgència i la pressa al seu plantejament per evitar, o al menys debilitar, la reacció social que ells mateixos temen davant d'un despropòsit com aquest.

Les trampes d'aquests arguments

Aquestes propostes fa molts anys que es justifiquen amb els arguments que hem assenyalat anteriorment i alguns altres de secundaris. Fins on són vàlids? Hi ha molts aspectes a comentar que mostren que aquests plantejaments són molt més fruit d'opcions polítiques, ideològiques i econòmiques que no pas realitats indiscutibles. Repassem alguns dels aspectes que assenyalen per poder constatar les seves debilitats més importants:

● Per què ha d'estar equilibrat el pressupost de les pensions o el de la Seguretat Social i no els demés apartats de la despesa pública: judicial, exèrcit, exteriors, casa reial, etc. Si les

pensions les han de finançar només els pensionistes, quan finançaran els militars l'exèrcit, els diplomàtics el Ministeri d'Exteriors, els monàrquics la casa del rei? Aquesta és una opció històrica i ara purament arbitrària.

● El número de treballadors no importa, importa la riquesa que produeixen. Si menys treballadors produeixen més, i això succeeix permanentment en el capitalisme actual, no hi ha problema. A mesura que un país produeix més pot finançar més pensions encara que hi hagi menys treballadors. Per exemple, si 50 treballadors produeixen 100 es pot repartir 2 per persona, però si 20 treballadors produeixen 180, es podran repartir fins a 9 per persona. El número de treballadors no és la xifra rellevant sinó el total de la producció. No serà, més aviat, que el que no funciona correctament és el repartiment de la riquesa produïda i no el baix número de treballadors? El finançament de les pensions té més relació amb la distribució de la riquesa, que no pas amb número de treballadors.

● Perquè la trampa més gran és plantejar el tema partint de la idea que les pensions s'han de pagar només amb les cotitzacions dels treballadors. La riquesa és un producte social i tota la societat ha de cooperar per mantenir els ancians. Els ancians d'avui són els que han generat la riquesa de la que gaudeix tota la població, per què els han de mantenir només els treballadors en actiu? Per exemple, els que reben els beneficis de les empreses, no tenen cap responsabilitat amb els ancians que han treballat tants anys per produir aquests beneficis?
Ja hem vist que en algunes societats les pensions es paguen amb impostos (que paguen tota la població) en comptes de pagar-les amb cotitzacions. Per què, si és necessari, no es poden utilitzar altres fonts d'ingressos per pagar el (reduït) dèficit que pot suposar les pensions?
Els "experts" i els polítics, plantegen un sistema tancat i esbiaixat. Mantenir-lo tancat és condemnar-lo a que sigui inviable. Per què s'ha de mantenir tancat? S'enfoca el tema exclusivament en termes de disminució de la despesa. Per què no es pot revisar la banda dels ingressos?
Quant costen les pensions? La despesa en pensions públiques a l'Estat espanyol, segons Eurostat, era del 9,01% el 2007, mentre que a l'eurozona era del 12,2% del PIB; el 2010 el percentatge de l'Estat espanyol "augmentà" fins el 10,7% quan a l'eurozona era del 13,4% ; però en alguns països com França (14,4%) i Àustria (15%) el 2010 el percentatge es considerablement major.
A més, quant dèficit tenen les pensions? Fins 2012, amb tota la crisi, les pensions no només no han tingut dèficit sinó que han tingut superàvit; que ha contribuït a disminuir el dèficit de l'Estat i acumular un importat Fons de Pensions d'uns 65.000 milions d'euros. El 2012, amb 6 milions d'aturats i un mercat laboral de baixa cotització han tingut un petit dèficit -al voltant de 6.000 milions- que s'ha finançat amb el Fons que encara pot seguir finançant aquests dèficits esperant millors anys. En el quadre recollim el dèficit del conjunt de la Seguretat Social per comparar-o amb els d'altres institucions de l'Estat, però si es prenen les pensions aïlladament, no han tingut dèficit fins 2012 i a més aquest és un dèficit baix.
A diferència de la resta de l'administració pública, la Seguretat Social no està endeutada. La Seguretat Social realitza aproximadament un terç de la despesa de l'administració pública a l'Estat espanyol, i només suposa el 9% del dèficit total. Des de l'inici de la crisi, la Seguretat Social ha perdut el 15% d'afiliats i ha passat de tenir un superàvit del 1,3% el 2007 a tenir un dèficit del 0,9% el 2012. La situació financera no s'ha deteriorat tant com en altres nivells de l'administració. En conjunt, el saldo fiscal total ha passat de ser un superàvit de l'1,9% el 2007 (gràcies a la Seguretat Social) a un dèficit del 10,64% el 2011.
Si ho comparem amb altres dèficits, quant ens està costant als ciutadans el finançament del sistema financer espanyol que, a més, quan està sanejat donarà beneficis només als seus accionistes? És difícil conèixer realment quants diners s'està injectant al sistema financer, però hi ha estudis que assenyalen que és aproximadament un 10% del producte anual de l'economia . Comprometent-nos, a més, a dures mesures que estan perjudicant la població per aquest finançament. Per què hi ha diners pel sistema financer i per altres objectius similars? Amb quins diners s'està finançant el rescat financer? Això sense comptar amb la corrupció, el frau fiscal -80.000 milions d'euros l'any- i els baixos impostos sobre beneficis. A que es refereixen quan diuen que "no hi haurà diners per les pensions"? Els bancs no cotitzen per finançar el rescat i els pensionistes sí per la seva pensió. Per no parlar d'altres despeses com l'aportació de l'Estat a l'església, o la despesa militar, que són molts milions d'euros l'any. Està ben clar que "el problema de les pensions" és un tema que té més relació amb l'ús i la distribució que es fa de la riquesa del país. Les polítiques d'ajust estan fent pagar els problemes que genera el capitalisme als pensionistes i als usuaris d'altres serveis socials.
Es poden presentar altres molts arguments:

Les pensions no es toquen

● En front del fet que hi ha massa vells, és dolent que es visqui més anys o haurem de morir abans, como va plantejar clarament un ministre japonès? En una reunió del Consell Nacional de la Seguretat Social sobre les reformes a portar a terme per alleugerir la càrrega fiscal, el ministre japonès de finances Taro Aso va dir que "el problema no es resoldria a menys que els deixem donar-se pressa en morir".
● No s'ha de tenir en compte únicament el número de pensionistes que cal mantenir, sinó el número de persones inactives. A l'Estat espanyol el percentatge de població inactiva sobre el total és del 32,8%. No seria més interessant millorar el mercat de treball i els salaris abans de culpar els ancians perquè viuen massa?
Si hi ha pocs cotitzants, caldria augmentar el número de treballadors: el problema no és de les pensions, en tot cas seria del mercat de treball. No falten treballadors sinó llocs de treball. Hi ha moltes persones que volen treballar que no tenen treball. Si es millora l'ocupació, si milloren els salaris que és sobre el que es cotitza i, si és necessari, per què no augmentar les cotitzacions (de treballadors i empreses)? Es "recomana" que es facin pensions privades, no és el mateix o pitjor que augmentar les cotitzacions?
● Els treballadors actuals viuen millor gràcies al fruit del treball dels treballadors anteriors. És just que paguin quelcom més. A més, els jubilats són família dels joves; si retallen les pensions les famílies hauran de mantenir els ancians. Actualment, molts pensionistes estan mantenint les famílies en les que els joves estan aturats. Retallar aquests ingressos familiars agreujaria la situació econòmica de moltíssimes persones que ja estan patint.
● En algunes enquestes, els treballadors ja han manifestat que estan disposats a pagar cotitzacions més altes per mantenir el sistema de pensions.
● A l'Estat espanyol la despesa en pensions està considerablement per sota de la de la UE, per què no es gasta en pensions aproximadament el mateix percentatge que en la UE?
Resumint, la crisi de les pensions públiques és una construcció política. Si es considera el tema en tota la seva amplitud aquesta crisi no existeix. Si hi ha voluntat política i social la "crisi de les pensions" pot solucionar-se sense disminuir-les.

Les pensions privades

La campanya contra les pensions públiques es complementa sempre recomanant la contractació de pensions privades per compensar la caiguda de les públiques. I es dota aquestes pensions privades d'importants desgravacions fiscals.
A més, sota la influència del Banc Mundial, la UE i els governs, el que s'està intentant no és només que les persones contractin individualment pensions privades, sinó que les empreses i institucions (en molts casos públiques) també ho facin. Per exemple, que la Generalitat de Catalunya contracti una pensió privada (amb un banc o caixa) pels seus empleats. Això són moltíssims diners i a més molt segurs pel banc, doncs els diners no es poden recuperar fins a la jubilació, excepte en casos molt greus. Fins ara aquesta mesura és voluntària per les empreses (no pels treballadors que no podrien renunciar) però es pretén que en pocs anys aquesta pràctica sigui obligatòria.
Des que s'iniciaren les pensions privades a l'Estat espanyol, 1989-1990, els seus fons han arribat als 85.000 milions d'euros el 2007, tot i que van disminuir a 78.000 milions el 2008 per les pèrdues experimentades. Aquesta xifra és força superior al Fons de Garantia de les pensions públiques. El número de contractants individuals s'ha multiplicat per 16 entre 1990 i 2007 i el número de contractes col•lectius per 23 vegades. Tot i això, es considera que les pensions privades no es desenvolupen suficientment perquè les públiques són massa "generoses".

En front d'aquestes recomanacions cal assenyalar:
● Qui pot estalviar per contractar pensions privades? Moltíssimes famílies arriben amb dificultats a final de mes, altres ni tants sols poden arribar sense ajudes; qui pot estalviar? I, el que és més important, qui pot estalviar el suficient per arribar a una pensió decent? Segons la patronal de les pensions Inverco, per rebre una pensió mensual de 898 euros, cal aportar un fons de capitalització de 272.000 euros (més de 45 milions de les antigues pessetes). Per cobrar els 2.466 euros de pensió mensual màxima, cal acumular uns 747.000 euros (més de 124 milions de pessetes).
● Les pensions privades, que proporcionen sucoses desgravacions fiscals, afavoreixen únicament qui pot estalviar més, és a dir, els més rics. Divideix encara més la societat entre rics, que poden estalviar molt, i pobres, que no poden estalviar res. Si no hi ha diners per les pensions públiques, per què es poden desgravar les pensions privades?
● Com els diners que s'acumulen per les pensions privades s'inverteix en borsa o en altres productes financers, les pensions privades corren un risc enorme de patir pèrdues per inversions arriscades. De fet, a l'Estat espanyol ja fa anys que les pensions privades valen cada vegada menys.
● La rendibilitat de les pensions privades és baixa i en aquests anys de crisi negativa. Això fa que el seu valor es redueixi en comptes d'augmentar. Si es considera l'augment dels preus per la inflació, en molts anys la rendibilitat de les pensions privades no arriba per compensar-ho. Amb tot, les pensions privades tenen cada vegada menys capacitat adquisitiva. Solament les pensions contractades fa més de 15 anys, que són la minoria, han obtingut guanys superiors a la inflació.
● La gestió de les pensions privades és molt cara, doncs les institucions financeres cobren comissions elevades. S'ha calculat que a l'Estat espanyol, el cost de gestionar la pensió, el que es paga als bancs o caixes, pot arribar al 37%. L'Estat espanyol és un dels països més cars en aquesta gestió.

Altament arriscades, de baixa rendibilitat, molt cares de gestionar i afavorint els més rics. Una proposta financerament ruïnosa. Quin sentit té proposar les pensions privades? En cas de necessitar més finançament, no seria millor augmentar les cotitzacions de les públiques? Quin interès s'amaga darrere d'aquestes recomanacions?

Les veritables raons per a 'la crisi de les pensions

Arribem finalment al moll de la qüestió. Si es poden solucionar els problemes de les pensions públiques amb certs canvis (que no són els que ara proposen les autoritats) i les pensions privades no són la solució sinó que engrandeix els problemes, per què tant d'interès per part de les institucions públiques i les entitats financeres en disminuir les públiques i augmentar les privades?
Per respondre aquesta pregunta cal tenir en compte que el capitalisme necessita ampliar permanentment els camps on pot obtenir beneficis i augmentar el seu poder, i que les pensions privades són un bon negoci.
El benestar o la seguretat dels pensionistes no és l'objectiu central de la privatització de les pensions. L'"alarma" sobre els problemes del sistema de pensions està molt més connectada amb els objectius del capital financer que amb el sistema de pensions. Perquè les pensions privades poden ser molt favorables al capital financer.

● Els fons de pensions privats proporcionen un flux regular i abundant de recursos financers al capital privat per negociar i obtenir grans beneficis. Els gestors dels fons de pensions concentren en les seves mans grans quantitats de diners. Per això interessa augmentar les pensions privades. Però això és més difícil d'aconseguir si s'esperen unes pensions públiques decents, pel que resulta convenient sembrar l'alarma de que no hi haurà diners per finançar-les en el futur.
● Els fons de pensions privats representen un enorme flux de capitals, segurs i sense risc per les institucions financeres. Són els inversors més potents en el capitalisme global. El sector financer disposa de molts fons i és extremadament hàbil utilitzant el seu poder per transmetre a l'opinió pública i als professionals la probabilitat de la insostenibilitat dels sistemes públics i la conveniència de la privatització.
● Les pensions són un dels eixos del fort atac actual del capital a les condicions de vida de la població.
● A més, la UE té un gran interès en desenvolupar aquests fons per potenciar el mercat europeu de grans capitals.

És en aquests elements on es troben les raons profundes i verdaderes del discurs sobre "la crisi del sistema de pensions públiques", de la necessitat de "modernització del sistema de pensions" i de l'estimul a la privatització; en el "benestar" dels beneficis del capital financer. Per això es disminueixen les pensions públiques i s'estimulen les privades. Per augmentar els beneficis del capital financer.

Les conseqüències

La política de la "crisi de les pensions" dels darrers anys té conseqüències molt greus.
● La disminució de les pensions públiques augmentarà la pobresa entre els pensionistes. Els polítics de la UE diuen que les pensions a l'estat espanyol són molt generoses. Seria interessant que ells intentessin viure amb aquestes quantitats. La pensió mitjana a l'estat espanyol està al voltant de 858€, la mitja de jubilació 982€, i la de les vídues en 618€. Però les mitjanes són una cosa i la distribució real una altra, que presentem en el següent quadre. La disminució de pensions farà augmentar d'aquí a pocs anys la pobresa dels pensionistes i la desigualtat entre qui té pensions privades i els que no les tenen.
● Quan diuen que les pensions són inviables, què volen dir? Què faran amb els que no tinguin diners per les ruïnoses pensions privades? Deuran morir abans, com aconsellava el ministre japonès? Amb les pensions públiques, s'haurà de viure en profunda misèria?
● Actualment moltes famílies joves estan vivint de les pensions del pare, han pensat en el que significarà la reforma per totes aquestes famílies?
● Però a més a més, què vol dir que cal fer pensions privades perquè no hi ha diners per les públiques? La riquesa d'un país és la que és. O hi ha re-

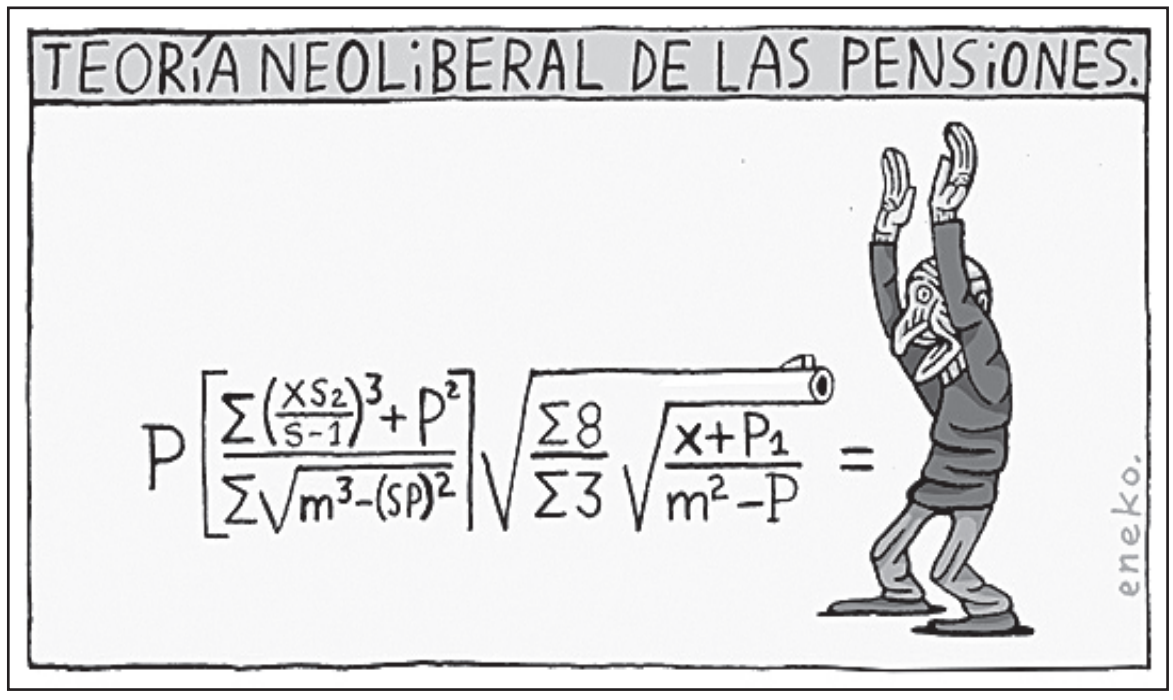

Les pensions no es toquen

cursos per mantenir les persones grans (habitatge, aliments, medicaments, etc.) o no hi ha per ningú. Qui i com es finança la vida de les persones no és el tema que els preocupa. Si no hi ha recursos suficients caldria repartir els existents. Per què els que tenen diners podran gaudir de tot mentre que els que sempre han estat pobres hauran de morir sense res?

S'hi pot fer alguna cosa?

Per suposat que sí. Les persones, organitzades col•lectivament, sempre podem lluitar per millorar la nostra societat. I ara és un moment en que és absolutament precís fer-ho si no volem perdre importants drets que ens permetrien sobreviure en la vellesa. Hem de lluitar per les pensions públiques.

Cap procés social és irreversible. Es pot resoldre veritablement els problemes que puguin tenir les pensions públiques, que no estan entre els més prioritaris del país; no hi ha motiu per parlar de "crisi" del sistema de pensions.

Les pensions no les han de pagar només els treballadors. Necessitem un sistema de pensions que tendeixi cap a un sistema públic, universal i no vinculat amb l'exercici del treball.

Això es pot aconseguir en tres etapes:

Immediates

- No acceptar la idea de "la crisi de les pensions": és un problema de distribució de la renda, opció del sistema econòmic i social actual.
- No subscriure pensions privades.
- Plantejar la reforma davant del Tribunal Constitucional (l'article 50 garantitza "les pensions dignes").
- Augmentar les cotitzacions. Si es vol que la majoria de la població contracti fons privats, no seria el mateix augmentar les contribucions a les pensions públiques? La gent ha de pagar en un cas i en l'altre. Per què són millor les privades? Les pensions públiques són molt més segures.
- Augmentar la base reguladora dels salaris alts.
- Eliminar prestacions que no corresponen a la SS (com les bonificacions a la contractació).
- Les pensions no es toquen. No votarem a qui les toqui.

Mitjà termini:

- Millorar el mercat de treball i augmentar l'ocupació.
- Reforma fiscal progressiva.

Llarg termini:

- Avançar cap a sistemes de manteniment dels ancians no basats en el treball.

Us podeu descarregar el document complet "Les pensions no es toquen" a http://seminaritaifa.org/files/2013/09/laspensionesnosetocan_CA.pdf

** Aquest text es va acabar d'escriure el 19 de setembre de 2013, en ple procés de presentació del projecte de reforma per part del govern.*

L'assalt a les pensions

José Iglesias Fernández,
Seminari d'Economia Crítica Taifa

El Seminari d'Economia Crítica Taifa presentava, el setembre d'enguany, l'informe "Les pensions no es toquen" per advertir la població sobre un nou atac al sistema públic de pensions. La nova reforma, anomenada Llei del Factor de Sostenibilitat i l'Índex de Revalorització de les Pensions, té com objectiu prioritari reduir les despeses en tots els tipus de pensions establertes en el model públic de pensions. Tot i això, aquesta reforma no és la primera ni serà l'última, ja que l'objectiu final és la conversió d'un sistema públic de pensions a un sistema majoritàriament privat, en mans de bancs i asseguradores. Cal, doncs, insistir en la gravetat de la situació, perquè ens hi va el nostre futur, el nostre present.

Un assetjament continuat a les pensions

L'any 1985, es donava el tret de sortida al procés de privatització del sistema de pensions amb l'aprovació de la Llei de Pensions, que augmentava el període de càlcul de la base reguladora de dos a vuit anys. La Llei va provocar la segona Vaga General del període constitucional.

L'any 89 es va aprovar la Llei de Fons Privats de Pensions per legalitzar una alternativa al sistema públic i l'any 1995 es rematava la feina al Congrés dels Diputats on, amb l'acord dels sindicats CCOO i UGT, es van adoptar els Pactes de Toledo, que materialitzaven un atac directe a les pensions públiques que fomentava el benefici privat.

Des que es van signar els Pactes de Toledo fins l'any 2007, els fons privats de pensions es van disparar de 12.822 milions d'euros a 85.843 milions d'euros. Des d'aleshores, s'han succeït diferents normes per facilitar i accelerar el procés de privatització.

La Reforma del 2011 va introduir clares mesures per obstaculitzar l'accés al sistema públic de pensions i per aconseguir cobrar el 100% de la prestació. Es va ampliar l'edat de jubilació dels 65 als 67 anys, el període de cotització mínima es va ampliar de quinze a 25 anys, i el període de càlcul de la base reguladora s'amplia dels 35 als 37 anys. L'actual reforma vol reduir el poder adquisitiu dels pensionistes mitjançant el mal anomenat "Factor de Sostenibilitat", que resumidament proposa jubilar-se més tard i amb una prestació més baixa.

L'ofensiva global del capital contra els sistemes públics de pensions

Podem identificar dos trets fonamentals de l'ofensiva contra el sistema públic de pensions. En primer lloc, a nivell estructural, recordem que el capitalisme perviu i es transmuta d'acord amb unes característiques sistèmiques que el defineixen: creixement continu, beneficis privats com a motor fonamental i Neoliberalisme com a model d'acumulació actual.

Per tant, en aquesta nova ofensiva del capitalisme, l'Estat esdevé un instrument essencial per a l'expansió i creació de nous mercats privats en les àrees de l'àmbit públic com la sanitat, l'educació o les pensions públiques. Banc Mundial, FMI, OCDE i Unió Europea pressionen els estats perquè facin reformes per privatitzar allò públic.

Especialment interessant és el cas de la Unió Europea. Creada com un espai de lliure circulació de mercaderies, serveis i capitals, i amb l'euro com a moneda única, la Unió Europea vol consolidar la zona mercantil amb un mercat borsari que pugui competir en volum de negoci amb Wall Street, la City londinenca, etc. Dotar aquest mercat requereix molts recursos financers, i la conversió dels sistemes públics de pensions en sistemes privats són una font de calers massa atractiva per als capitalistes com per deixar-los escapar.

En segon lloc, cal tenir present un altre motiu pel qual, pel capitalisme, el sistema públic de pensions no té futur. Si la base del model públic de pensions roman en la solidaritat entre treballadors assalariats i pensionistes, és a dir, es recolza en un mercat amb plena ocupació, el nou model neoliberal d'acumulació es recolza en un camí de creixement sense treball assalariat. Així ho demostra la pujada incessant de l'atur, molt per sobre de les dades de creixement econòmic en els darrers 30 anys. Si el treball ja no pot suportar el finançament de les contribucions a les pensions públiques, per al capitalisme ja no té sentit mantenir-les actives. D'aquí la insistència en les reformes que les vagin fent desaparèixer paulatinament. Per tant, darrera del debat de les pensions no hi ha un problema tècnic, sinó una lluita ideològica i política.

Mobilització i lluita de classes, per una societat més justa i igualitària

Sempre que parlem de pensions hem de tenir clar que el seu finançament és un tema de distribució de la riquesa social. En algunes societats les pensions es paguen amb impostos (que paga tota la població) en lloc de fer-ho mitjançant les cotitzacions dels i les treballadores.

Per tant, ens podem preguntar: per què el cost dels membres del govern, diputats i senadors, dels jutges i membres de la fiscalia, l'exèrcit, la policia, la Casa Reial, els alcaldes i regidors, o els ajuts a l'església i ONG, o la mateixa despesa social (educació, sanitat, etc...), han de sortir dels impostos, i les pensions no poden fer-ho? Encara més, quant ha costat salvar els bancs?

Estem davant d'un problema de distribució social de la riquesa. S'ha volgut emmarcar com una qüestió d'insuficiència, quan en realitat el quid de la qüestió és la distribució de la renda. Es pretén que creguem que la sostenibilitat del sistema públic de pensions depèn de "quants són els que produeixen", quan la variable important és "quant es produeix".

Tot i això, hem de tenir clar que les persones que estem compromeses amb la recerca d'un procés de transformació del capitalisme hem d'anar més lluny i no només reclamar l'ajuda per a la gent gran, sinó també per a altres col·lectius socials en situació de vulnerabilitat; hem de defensar que aquests sistemes socials estiguin protegits des de l'esfera pública, a part de reclamar la desvinculació d'altres drets (com el de la Renda Bàsica de les iguals), del mercat de treball assalariat, per crear espais lliures, en els quals es puguin organitzar altres activitats independents de les lleis del mercat capitalista. Com diu Albert Corominas, a un article a la revista Sin Permiso del mes d'octubre, "afortunadament, no hi ha mal ni govern que tants anys duri. Excepte si no fem res per impedir-ho".

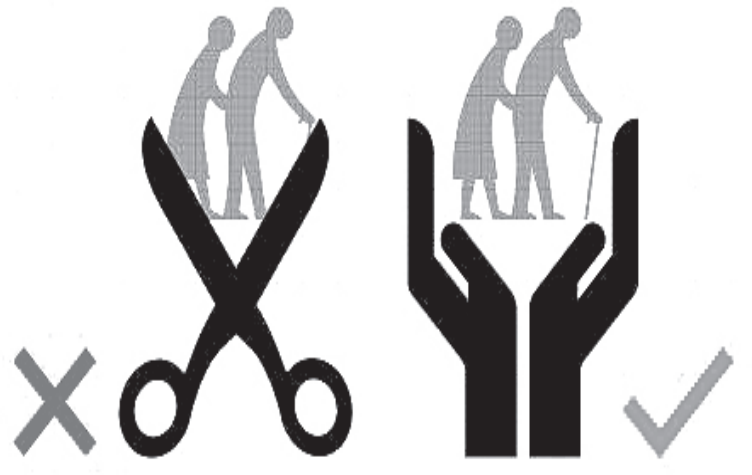

TREBALL - ECONOMIA

Tot i els guanys milionaris, gairebé la meitat de les empreses líders en beneficis han aprofitat la reforma laboral per plantejar Expedients de Regulació d'Ocupació

10.000 milions de beneficis en plena crisi

La meitat de les 40 empreses dels Països Catalans amb més guanys aprofiten la reforma laboral per fer acomiadaments, tot i els seus ingressos milionaris

Francesc Vila i Femenia

Les quaranta empreses amb més beneficis dels Països Catalans van aconseguir 10.969 milions d'euros el 2010 enmig de la crisi econòmica. Aquestes companyies han tirat endavant la malmesa economia d'un país en fallida, fent de motor econòmic dels territoris on s'assenten, donant feina a milers de persones i empreses associades i proveïdores. Tot i els guanys milionaris, gairebé la meitat d'aquestes empreses líders ha aprofitat la reforma laboral per plantejar Expedients de Regulació d'Ocupació (ERO) en els últims dos anys. L'objectiu és abaixar sous i reduir plantilles de treballadors per continuar sent, segons diuen, competitives en el nou context econòmic i poder afrontar un futur, encara molt incert, amb garanties.

Malgrat el context general d'atur, desnonaments i augment de la pobresa, les grans empreses catalanes tenen beneficis multimilionaris. Les quaranta empreses amb més beneficis dels Països Catalans van aconseguir en conjunt 10.969 milions d'euros només l'any 2010, un dels pitjors anys de la crisi econòmica i l'últim del qual es tenen dades definitives.

Què significa guanyar 10.000 milions d'euros en dotze mesos? Seria comparable als beneficis directes i indirectes que preveia un estudi de Renfe per a la posada en funcionament de l'AVE Barcelona-Madrid. Seria comparable al deute declarat dels ajuntaments de tot l'Estat amb els proveïdors a data de 2012. Seria comparable amb la xifra que pretén estalviar el govern espanyol del PP amb les noves reformes en sanitat i educació per al 2013.

Tot i aquests guanys milionaris, gairebé la meitat de les empreses del Top 40 han realitzat, estan en procés o han anunciat un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) sobre la seva plantilla en els últims dos anys [vegeu gràfic].

Amb l'última reforma laboral aprovada pel govern del Partit Popular, els resultats positius d'una companyia ja no són un impediment per a plantejar acomiadaments o rebaixes salarials als treballadors. Sense la possibilitat de devaluar la moneda, el govern espanyol continua centrant els esforços a guanyar una ràpida competitivitat en els mercats internacionals, mitjançant el que els economistes ja anomenen "devaluació interna".

Aquesta política suposa la contenció dels salaris i la reducció del poder adquisitiu dels treballadors. Aquest seria un dels objectius de l'última reforma laboral, i sembla que, en cert sentit, estaria donant el resultat que s'esperava.

L'elèctrica Endesa, amb 1.538 milions de beneficis només el 2010, tenia aquell any 2010 diversos ERO en empreses del grup. Aleshores ja van haver de deixar l'empresa uns 800 empleats, xifra que augmentarà els propers anys. Un altre cas d'acomiadaments resolts amb un ERO és el del grup Agbar, amb 441 milions de beneficis el 2010. Després de mesos de negociacions, va aconseguir el 2011 l'acomiadament de 194 treballadors, la signatura d'un nou conveni col·lectiu que recollia augments salarials de l'1,5% anual i una plantilla fixa de llocs de treball.

Dels ERO que estan encara per resoldre, destaca el del grup Abertis, que va arribar a un acord per retallar 400 llocs de treball en sis de les set concessionàries d'autopistes el 2012, entre les quals hi ha les catalanes Acesa, Invicat i Aucat, i la valenciana Aumar. Finalment, aquesta retallada es realitzaria en tres anys, i afectaria el 17% de la plantilla d'autopistes, amb baixes voluntàries i prejubilacions. Abertis va obtenir el 2010 uns beneficis de 725 milions, situant-se en el grup de les deu empreses més potents dels Països Catalans.

Gas Natural Fenosa és l'empresa catalana amb majors beneficis registrats durant el 2010, amb 1.731 milions guanyats només aquell any. No obstant això, la número 1 també va anunciar un ajustament de personal com a part d'un pla estratègic que va presentar en el segon trimestre del 2012. Encara que a través dels mitjans de comunicació han assegurat que no es tracta d'un ERO i que els ajustos se circumscriuran a l'Estat espanyol.

La reestructuració del sector financer està provocant les retallades més importants en ocupació. Bancs i caixes estan ajustant plantilles després dels processos de concentració i fusions a conseqüència del seu daltabaix financer. Després d'haver absorbit Banca Cívica i Banc de València, CaixaBank prepara una retallada que podria afectar entre 3.000 i 4.000 treballadors, un 10% del personal. El BBVA i el comitè d'empresa d'Unnim van acordar l'octubre passat una reducció de 1.170 treballadors en la plantilla de l'entitat bancària catalana que es va adjudicar el banc d'origen basc. El mateix va fer la direcció de Banc Sabadell després d'adquirir la Caja de Ahorros del Mediterráneo: a l'octubre, va arribar a un acord amb els sindicats per reduir la plantilla de la CAM en uns 1.250 empleats mitjançant prejubilacions, baixes incentivades, trasllats i suspensions temporals d'ocupació.

Les companyies que han plantejat un ERO són molt variades, de qualsevol dimensió i sector, incloses les de l'Ibex 35. En aquest grup d'escollits, gairebé la meitat de les companyies cotitzades han tramitat un expedient, l'han anunciat o l'estan negociant amb els treballadors. En un context marcat per la manca de vendes, les empreses estan trobant en la reforma laboral la manera més ràpida i fàcil de reduir despeses. La tendència en la política de recursos humans és de reducció de les plantilles de treballadors. Tal com denuncien els sindicats, la reforma laboral, fonamentalment, serveix per rebaixar el cost dels acomiadaments.

Segons l'informe del Banc d'Espanya, publicat al Butlletí Econòmic número 43, de setembre de 2012, sobre els resultats de les empreses no financeres fins al segon trimestre, el conjunt de les companyies espanyoles van reduir un 76% els beneficis, i sis de cada deu van destruir ocupació. La debilitat de la demanda interna, el ressentiment de les exportacions i el deteriorament dels actius empresarials van fer caure els resultats. En l'últim any, la destrucció d'ocupació s'ha intensificat i la majoria de les companyies han retallat les plantilles.

Les bones dades de les companyies que ocupen els primers llocs amb els beneficis més alts contrasta amb els rècords històrics de persones registrades a l'atur, els quals s'han anat superant any rere any. Tècnicament, l'economia espanyola va entrar en recessió el quart trimestre del 2008. A partir d'aquell moment, la desocupació va passar del mínim històric registrat durant la primavera del 2007 (1,76 milions de persones, el 7,95% de la població activa) al màxim històric el 2012 (el 25,02%), segons les dades de l'Enquesta de població activa.

El rànquing dels beneficis empresarials

Les empreses del Top 40 que estan esquivant la crisi amb grans beneficis pertanyen a sectors i territoris molt diferents. D'entrada, els resultats nets presenten una distribució territorial que es correspondria amb el pes econòmic dels territoris on tenen la seu social: 29 empreses a Catalunya, 7 al País Valencià i 4 a les Illes Balears, amb una suma total de 9.796, 862 i 311 milions d'euros de guanys, respectivament. Per comparar aquestes xifres caldria tenir en compte altres indicadors, però, per si soles ja donen una idea de la realitat de les empreses més importants als diferents territoris. L'any 2010 és l'últim del qual es té a hores d'ara els resultats complets d'aquestes grans companyies.

Catalunya mostra el seu múscul empresarial ocupant els llocs més alts del rànquing, amb les empreses amb seu a Barcelona i els beneficis més destacats de Gas Natural, Endesa i CaixaBank. Es nota que les empreses energètiques i els sectors tecnològics i de telecomunicacions són les que estan resistint millor la crisi. No només se situen en els primers llocs del rànquing, sinó que les filials catalanes, valencianes i balears d'empreses d'aquest sector també hi apareixen ben posicionades.

En canvi, les grans empreses del País Valencià que depenien del sector de la construcció, tant de manera directa com indirecta, acusen greument la crisi. En general, només obtenen bons resultats les empreses en expansió, com ara Mercadona, amb un model tan diferenciat com polèmic, per la manera de gestionar els proveïdors i per la seva política de recursos humans. També sembla que siguen alienes a la crisi les companyies que responen a les demandes del mercat global, com ara IFF Benicarló i Ternium Internacional. La primera empresa balear del rànquing, Banca March, la trobem al setzè lloc.

El sector turístic amb grans beneficis, però, no apareix representat com a tal fins a la posició 34. Tot i això, Balears continua sent l'única destinació amb un balanç clarament positiu en vendes i en resultats empresarials, fins i tot en plena crisi. L'estudi realitzat per l'Aliança per l'Excel·lència Turística (Exceltur) revela que el 65,6% dels empresaris turístics de les Illes Balears reconeix que durant l'exercici 2012 va augmentar els beneficis. Aquesta situació també es dóna amb especificitats pròpies a la ciutat de Barcelona, així com en algunes zones costaneres de Catalunya i del País Valencià.

Els bancs més tocats també obtenien beneficis

Els resultats de les entitats bancàries, que en algun moment han vist com minvaven els beneficis, estan marcats per les fortes provisions destinades a aquest sector. Però els beneficis, amb l'excepció de Bankia, continuaven sent relativament importants el 2010. CaixaBank, Banc Sabadell o Banca March se situen entre les empreses líders en beneficis. Tot i la sotragada que va patir aleshores el sector financer, marcat per les intervencions de l'Estat, la conversió de caixes en bancs, les compres i les fusions, la majoria d'entitats bancàries dels Països Catalans van oferir oficialment guanys milionaris en els seus balanços. Cal recordar que l'origen de la recessió, emmarcada en el context d'una crisi econòmica i financera a nivell mundial, gira entorn de l'ajustament sever de la indústria de la construcció després de la punxada de la "bombolla immobiliària".

El conglomerat d'empreses amb majors beneficis que conformen CaixaBank liderava el rànquing del sector financer amb més de 1.100 milions d'euros. A diferents distàncies, tam-

bé presentaven beneficis destacables Banc Sabadell, Banca March i, fins i tot, les devaluades Catalunya Caixa i Unnim. Això passava almenys l'any 2010, tot i que en els últims dos balanços els resultats són pitjors. En el sector de les finances, el rànquing també mostra algunes empreses filials especialitzades, que han quedat al marge de la tempesta que va sacsejar les caixes a les quals estaven vinculades. És el cas de Bancaja Inversiones a Castelló de la Plana i Gestión Financiera del Mediterráneo a Alacant.

Tot i les característiques diferents d'aquestes entitats, diferents mitjans econòmics destaquen que les societats financeres tenen un punt en comú: la major part dels bancs i les caixes obtenen més de la meitat dels seus resultats positius a l'exterior, a partir de l'activitat internacional, amb una tendència creixent. De fet, l'aportació del negoci internacional, així com alguns resultats extraordinaris, estan permetent que la caiguda dels beneficis bancaris no siga més gran.

Com tenir beneficis en plena crisi?

Les empreses amb beneficis en aquest període han sabut posicionar-se i diversificar productes i serveis molt abans de la irrupció de la crisi. Bé perquè han evolucionat amb els canvis del mercat. Bé perquè no s'ho van jugar tot en el sector de la construcció, el primer que va fer fallida a l'Estat espanyol. Bé perquè proporcionen serveis imprescindibles. La internacionalització, acompanyada amb una inversió constant en tecnologia i innovació, és el principal factor que ha fet que les principals companyies siguen molt poc dependents del mercat interior, on el consum es troba sota mínims. El grup d'empreses que està aconseguint esquivar la crisi, no només presenta resultats positius, sinó que continua presumint del creixement i l'expansió.

Segons la visió majoritària d'analistes, consultores i escoles de negocis, les empreses amb beneficis estan tirant endavant la malmesa economia, fent de motor econòmic dels territoris on s'instal·len, donant feina a milers de persones i empreses associades. El portal Economia Digital va oferir, el mes de març de 2012, un rànquing de les 5.000 empreses catalanes amb un major volum de negoci. El portal Valencia Plaza també va fer el seu rànquing el mes de juny, recopilant les dades del País Valencià. Aquests rànquings, elaborats a partir de la informació que recull Camerdata i eInforma (empreses especialitzades en la recopilació i el tractament d'informació empresarial), permeten consultar les dades sobre l'activitat empresarial i fer comparacions de les principals magnituds econòmiques dels exercicis 2009 i 2010.

Sense perdre de vista aquests llistats, l'Anuari Media.cat ha elaborat un nou rànquing a partir dels beneficis obtinguts per les societats amb seu a Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears. S'han tingut en compte les principals empreses amb seu en aquests territoris, encara que moltes formen part d'un grup amb domicili social a altres ciutats repartides pel món. La informació dels grups més dispersos, en uns casos s'ha completat a partir dels informes anuals que presenten oficialment, en uns altres s'ha ampliat i actualitzat amb la informació publicada als mitjans de comunicació.

Totes les societats han d'informar l'administració dels seus resultats durant els sis primers mesos de l'any. Les més grans ho solen fer durant el primer trimestre. Segons han justificat des de Camerdata, a principis del 2012 se sabien amb certesa els resultats corresponents al 2010. Per això s'ha agafat aquest exercici tancat per elaborar un rànquing de beneficis el més proper possible a la realitat econòmica i empresarial del país. Les dades completes dels durs exercicis econòmics de 2011 i 2012 trigaran a arribar.

L'enduriment de la reforma laboral

L'última reforma de la legislació laboral espanyola va ser aprovada pel Consell de Ministres el 10 de febrer de 2012, a través d'un Reial Decret. Mitjançant l'aprovació de les "mesures urgents per a la reforma del mercat laboral", el govern del Partit Popular es va proposar "facilitar la contractació, amb especial atenció als joves i els aturats de llarga durada, potenciar els contractes indefinits enfront dels temporals, i que l'acomiadament siga l'últim recurs de les empreses en crisi", així com "acabar amb la rigidesa del mercat de treball i establir les bases per crear ocupació estable".

Si tenim en compte el que diu la llei, així com les sentències dictades pel Tribunal Suprem sobre els ERO, cal concloure que per adoptar un acomiadament col·lectiu és necessari que l'empresa patisca una situació econòmica negativa de caràcter estructural que es reflectisca en els resultats globals (causa econòmica), o bé un funcionament deficient, ja siga general o limitat a una part de l'empresa, que pose en perill la seva viabilitat futura (causa tècnica, organitzativa o productiva).

A la pràctica, però, amb aquesta nova reforma laboral, el govern del PP ha modificat i endurit la normativa aprovada per l'anterior executiu del PSOE. Segons el secretari de Política Sindical de la UGT de Catalunya, Camil Ros, "els ERO sempre han estat de suspensió i reducció de la jornada laboral, però durant l'any 2012 s'intueix una tendència cap a la destrucció de llocs de treball". Explica que els acomiadaments realitzats fins al 2010 els va motivar clarament l'impacte de la crisi econòmica, però que, a partir del 2011, cal atribuir-los sobretot a les polítiques d'austeritat que s'imposen des del govern.

Des dels sindicats consultats també reconeixen que les deu primeres empreses del rànquing tenen condicions laborals més avantatjoses que altres empreses del mateix sector, perquè els treballadors estan organitzats i han aconseguit pactar millores en els convenis d'empresa. "Potser algú veu això com un fre per als beneficis de les empreses, però, en cap cas, els sindicats seran un fre per a la millora de la situació de les persones", assegura Camil Ros.

Anàlisi del tractament mediàtic

Els mitjans de comunicació solen publicar, explicar i comentar les informacions de les empreses i la situació laboral dels treballadors abastament. Des de fa uns anys, aquestes notícies de la secció d'economia han tingut un protagonisme creixent en l'actualitat mediàtica. Per aconseguir una primera impressió dels dos temes principals d'aquest article, només cal fer una cerca simple, als portals web dels mitjans, amb els conceptes: "resultats empreses" i "ERO". A Catalunya, en un any, s'han publicat milers de notícies sobre els beneficis de les empreses més importants i els expedients de regulació d'ocupació.

El que costa més és trobar informacions contextualitzades, amb els antecedents i les repercussions, que vagen més enllà de les dades i que ens ajuden a entendre per què les empreses poden créixer i tenir grans beneficis en temps de crisi. Falta, generalment, unir totes les dades existents en un sol treball periodístic, en lloc d'oferir dades disperses sense context. Tot i això, hem trobat alguns programes televisius i articles de premsa que, encara que ho tracten des d'altres punts de vista, ens han ajudat a centrar aquest treball.

Algunes d'aquestes referències han estat els reportatges del programa Valor afegit de Televisió de Catalunya: "Jornada econòmica a Sant Benet" (04/10/2012), "Crisi i relacions laborals" (11/07/2012) i "Les exportacions sí que funcionen" (19/01/2011). A l'hemeroteca hi ha un recull d'articles de premsa que també s'hi aproximen o ens han inspirat.

El que no hem trobat és un enfocament de Països Catalans. De fet, no és fàcil accedir a les dades que permeten fer un relat comú d'aquestes informacions. I, d'altra banda, per poder elaborar-les, s'han de contextualitzar molt bé perquè es puguen entendre conjuntament. En aquest article n'hem fet una proposta, conscients que no és l'única i que es pot afinar, millorar i ampliar molt més.

Hemeroteca

Programa 'Valor afegit', TV3.
"Les empreses podran acomiadar per pèrdues previstes encara que siguin transitòries", El Periódico, 10/06/2011
"Empresas que ganan más en plena crisis", Expansión, 29/01/2012
"Motivos para apuntarse al ERE", El País, 31/01/2012
"L'atur se situa en màxims per la reforma laboral i les retallades", El Periódico, 28/04/2012
"Las empresas españolas hunden un 76% sus beneficios y seis de cada diez destruyen empleo", Expansión, 26/09/2012
"S'enfonsen un 57% els beneficis empresarials", El Punt Avui, 28/11/2012
"La banca i el totxo llasten el benefici de les grans empreses", Ara, 13/12/2012
"La reforma laboral paraliza la negociación colectiva en el 2012", La Vanguardia, 25/12/2012
"5.000: rècord d'ERO. La reforma laboral que des del febrer facilita la tramitació d'un expedient n'ha disparat l'ús", El Punt Avui, 25/12/2012
"El Gobierno asegura que el paro 'habría sido peor' sin reforma laboral", La Vanguardia, 03/01/2013
"Alguns empresaris reclamen aprofundir més en la reforma laboral", El Periódico, 08/01/2013

Recursos i fonts

"Las 5.000 principales empresas de Catalunya". Economía Digital
"Ranking de Empresas Comunidad Valenciana 2012". Valencia Plaza
Enquesta de Població Activa – 4t trimestre de 2012, Institut Nacional d'Estadística
Butlletí d'Estadístiques Laborals, Ministeri d'Ocupació – Govern d'Espanya
Butlletins econòmics del 2012 del Banc d'Espanya
Gabinet de Premsa, Cambra de Comerç de Barcelona
Camerdata Barcelona
Gabinets de Comunicació de la UGT de Catalunya i de les Illes Balears
Secretaria de Comunicació de CCOO de Catalunya
Secretaria de Comunicació de la CGT de Catalunya

** Article publicat a Mèdia.Cat*

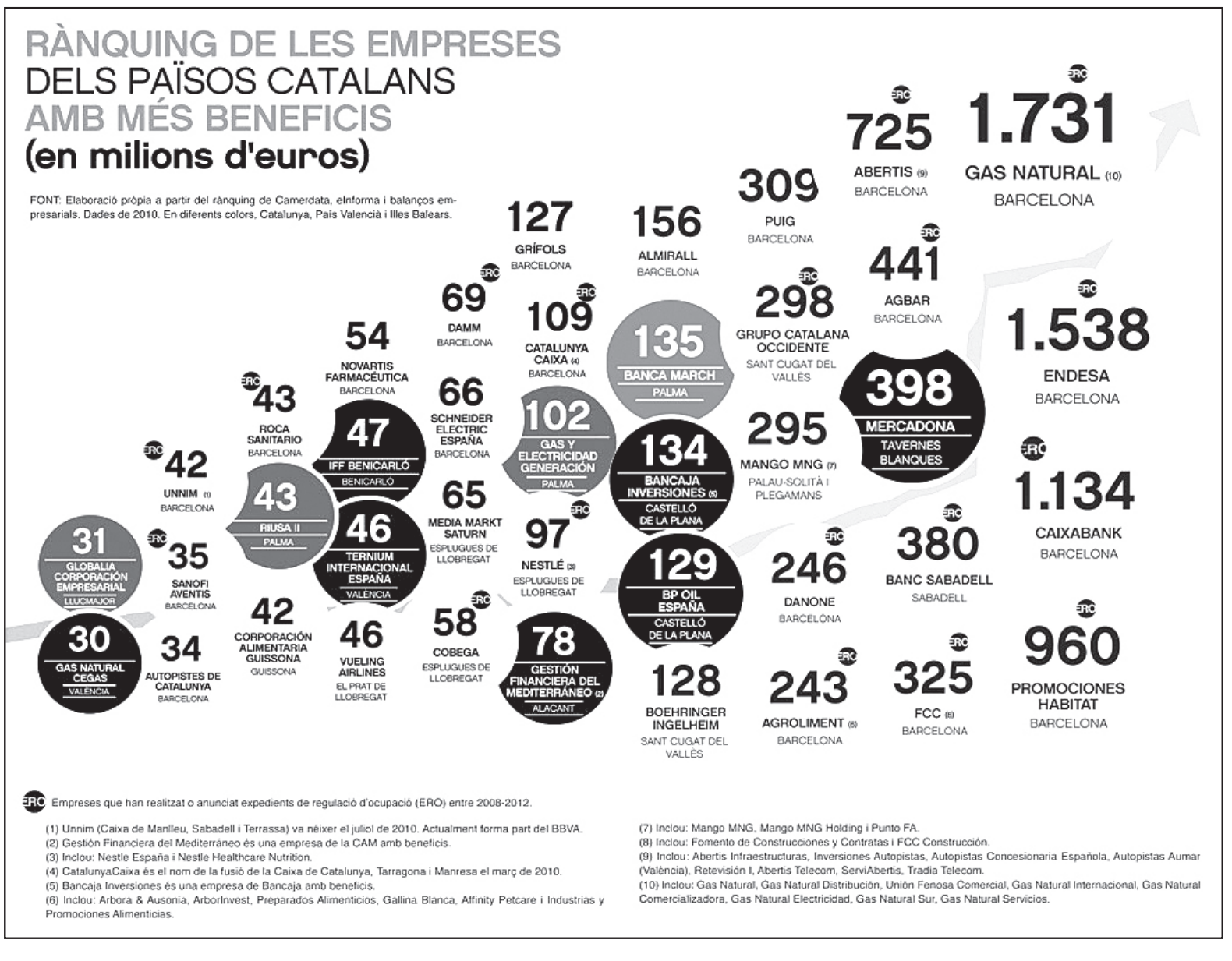

#JuntesPodem contra els pressupostos de la Generalitat

Múltiples protestes el 4 de desembre al Parlament de Catalunya contra els pressupostos de la misèria i antisocials

Setmanari Directa

El Parlament de Catalunya blindat pels quatre costats el 4 de desembre. És la imatge que s'ha donat abans, després i durant les mobilitzacions contra uns pressupostos de la Generalitat que segons les manifestants "consoliden les retallades en l'àmbit social i prioritzen el pagament dels interessos del deute", una xifra que enguany ja se situa en 2600 milions d'euros.

La campanya Juntes Podem!, creada amb l'objectiu d'articular "la unitat d'acció de les lluites socials i sectorials de la ciutat de Barcelona i rodalies" –CUP, CGT, assemblees de barri, assemblea groga, entre d'altres–, va convocar el 4 de desembre per la tarda una manifestació per denunciar el que han anomenat "pressupostos de la misèria". En aquest sentit cal recordar que després dels diners destinats a sanitat (8.000 milions d'euros) i a educació (4.000 milions d'euros), en tercer lloc hi ha la prioritat de pagar els interessos del deute (2.600 milions d'euros), això sense encara saber com es pagarà el deute públic que a dia d'avui arriba als 59.000 milions d'euros –malgrat que el conjunt del deute és d'entre 80.000 i 100.000 milions d'euros–.

És per això que van fer una crida a desobeïr i han exigit al govern d'Artur Mas que no pagui a bancs i fons d'inversió "aquestes xifres astronòmiques que estan deixant les arques públiques del tot buides". La manifestació va començar a caminar davant la seu de Foment Nacional del Treball (patronal), recorrent la Via Laietana (des de la seu de CGT van desplegar una pancarta) i va enfilar pel lateral de l'Estació de França fins el parc de la Ciutadella. Eren centenars de manifestants –uns 2.000 segons l'organització– seguits per un ostentós dispositiu de furgons policials.

A les portes del Parlament ja s'hi havien concentrat altres centenars de manifestants –més d'un miler segons l'organització–, convocats per la campanya "Aturem els pressupostos antisocials", impulsada pel moviment veïnal (FAVB i CONFAVC) i amb el suport de CCOO, IAC, USTEC i EUiA, entre d'altres. També hi havia manifestants amb cartells del Procés Constituent. A les tanques que envoltaven l'hemicicle s'hi havia aplegat la gent que cridava contra el govern d'Artur Mas.

Un grup de Iaioflautes havia entrat feia una estona a l'hemicicle, on havien aconseguit desplegar una pancarta i un cartell amb una estelada i el simbol del 99% –en referència a la República Catalana del 99%–. Van ser expulsats pel servei de seguretat de l'edifici, però abans havien pogut entregar el manifest de l'acció a la presidenta Núria de Gispert.

També a la plaça de Sant Jaume aquella tarda centenars de persones convocades per la Marea Roja contra les retallades en l'àmbit cultural van denunciar les dificultats que passa el sector.

Entre d'altres reivindicacions demanenun IVA cultural que passi de l'actual 21% fins a un 4%.

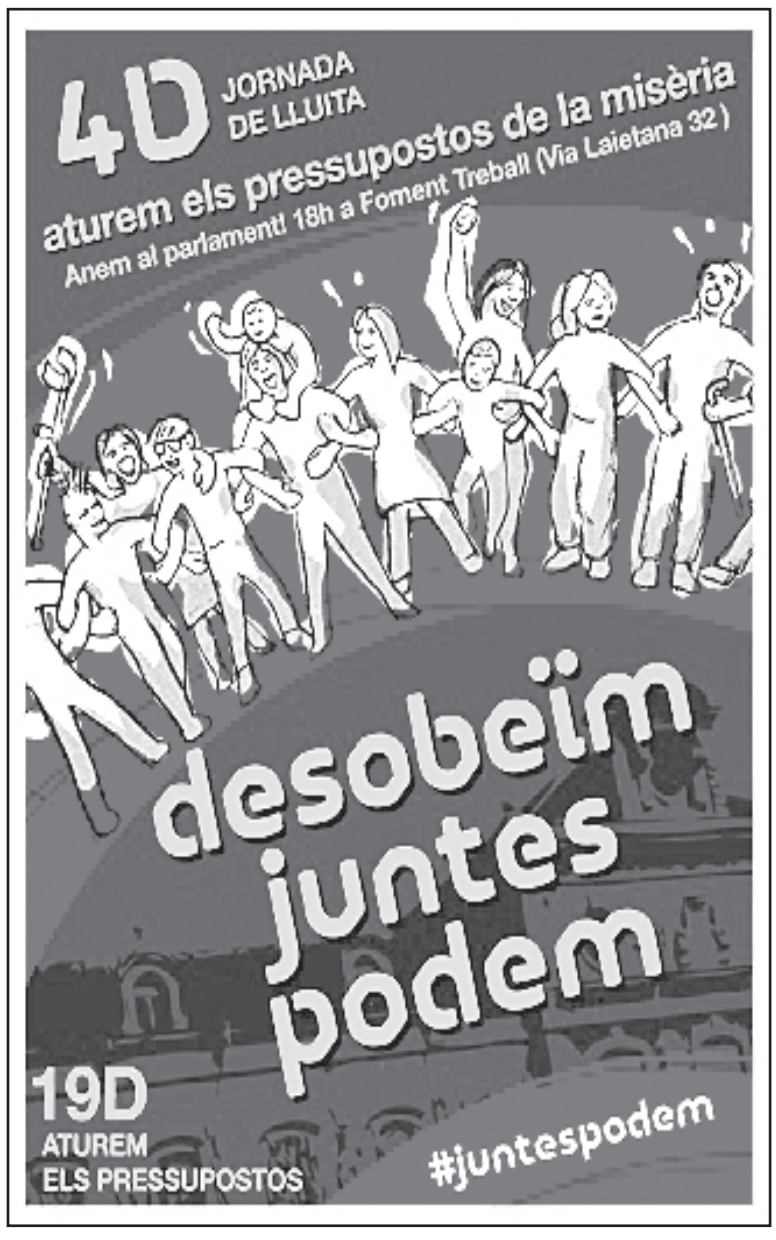

Pressupostos de l'Estat 2014: Feminització de la pobresa i lluites dones de treballadores

Isa Garnika

Els Pressupostos Generals del 2014, presentat pel PP al Congrés de l'Estat continua les mateixes polítiques de retallades de la despesa que afecten a totes les persones de la classe treballadora, especialment les dones. Amb aquests Pressupostos només augmenta el pagament del Deute que és ja d'un billó d'euros, el triple que abans de la crisi del 2008. L'altre Pressupost que augmenta és el militar, amb un augment de la despesa en investigació del 39,5%.

Les polítiques d'Igualtat es retallen un 56%, i la prevenció contra la Violència de Génere es retalla un 22,5%.

El pressupost en Sanitat es retalla un 35,6%, augmenta l'exclusió sanitària a les persones migrades i la de les persones autóctones més grans de 25 anys que no han cotitzat a la Seguretat Social (el que afecta directament les dones que no han treballat al mercat laboral), es retallen els medicaments, les prótesis, la detecció sanitària de la violéncia de gènere, els drets sexuals i reproductius i el dret a l'avortament.

Les polítiques d'Atenció a la Dependència es retallen en un 46,7%, alhora que 300.000 persones amb dependència moderada quedaran excloses, el que afecta directament les dones que en un 97% son les cuidadores.

El pressupost en Educació es retalla un 0,3% en infantil i primària, un 7% en Secundaria i FP i un 1,6% en Universitats.

La retallada de les Pensions que en 2014 no s'actualitzaran o només en un 0,25%.

La Reforma Laboral ha provocat la destrucció de llocs de treball, ja que ha substituit treball indefinit per temporals a més de provocar disminucions salarials. La destrucció de llocs de treball al sector públic amb un alt índex d´ocupació femenina (55%) incideix directament en la capacitat de les dones per tenir accés a una renda digna.

Per tant, si analitzem els Pressupostos que augmenten (pagament del deute i investigació militar) i els pressupostos que disminueixen (sanitat, educació, serveis socials, pensions) acompanyats de destrucció de llocs de treball a l'empresa privada i pública (aplicació de la reforma laboral, Eres), estem en situació d´assegurar que aquets son un Pressupostos antisocials i a favor del Kapital.

En un moment de crisi provocat pel sistema capitalista, cal preguntar-se perquè l'estat paga el Deute, perqué destrueix llocs de treball necessaris pel benestar de les persones, perque retalla les pensions, quan totes sabem que l´atur, la precarietat i els salaris baixos són juntament amb el pagament del deute els grans problemes que tenim la classe treballadora, especialment les dones de classe treballadora.

Per això, exigim un pla per exigir el NO al pagament del Deute que enriqueix als bancs, una disminució dràstica dels pressupostos militars, i un augment dels pressupostos en despesa social que disminueixin la feminització de la pobresa.

Peró no és només aquesta, la nostra lluita. Dos companyes sindicalistes de CGT a la multinacional Mecaplast, presidenta i secretaria del Comitè d´Empresa, han estat injustament acomiadades per defensar els drets de les treballadores. Les companyes han començat una lluita per aconseguir la seva readmissió. No estan soles. El sindicat i els moviments socials hem d'acompanyar la seva lluita i ser presents a totes les mobilitzacions convocades. No les deixarem soles. Des del moviment feminista lluitarem per la seva readmisió i pels drets de les dones a un lloc de treball lliure d'explotació i opressió.

Un company de Correos, delegat sindical de CGT a Madrid, ha estat sancionat per negar-se a repartir propaganda antiavortista, que acusava de complicitat amb assesinats a totes les persones que defensem el dret de les dones a l´avortament. No es quedarà sol en la seva lluita.

Però també cal felicitar-nos. La companya Vanessa, delegada sindical a Caprabo Barcelona va exigir el dret a la conciliació de la vida laboral i personal-familiar, per gaudir de la cura de la seva filla de 9 anys, que l'empresa li negava. Vanessa ha guanyat el judici, peró aquesta lluita és va guanyar al carrer amb la mobilització dels companys i companyes del sindicat i a altres moviments feministes i socials. Aquesta ès una petita, però gran victòria, no només per Vanessa sinó per totes les dones de classe treballadora que lluitem per un món de justícia i d´igualtat entre dones i homes. Només la lluita paga.

** Isa Garnika és Secretària de Gènere de CGT Catalunya i membre de Dones Llibertàries*

La segregació i privatització de Renfe i Adif, un pas més cap a la destrucció del ferrocarril públic

Sector Federal Ferroviari de la CGT
http://www.sff-cgt.org

Ens trobem immersos a l'estat espanyol enun procés que comporta la segregació de RENFE Operadora en quatre SA, la divisió d'ADIF en dues empreses, i problemes de continuïtat per a la resta d'empreses ferroviàries. Per què? Per a què?

- Què va aprovar el Consell de Ministres del passat 27 de setembre?

L'aplicació efectiva del RDL 22/12, segregant RENFE OPERADORA en quatre societats anònimes (Viatgers, Mercaderies, Tallers i Lloguer de Material Ferroviari). El dia 14 s'ha iniciat el període de consultes al que li obliga el ET (art.44.9), per a la subrogació del personal a cadascuna d'elles, amb la intenció de tenir-lo preparat per a la seva aprovació definitiva en el Consell de Ministres del 25 d'octubre. Està al caure l'aprovació de la divisió de ADIF en dues empreses: ADIF Alta Velocitat i ADIF Convencional.

- Quina estructura tindran i com funcionaran les empreses sorgides Perú l'aplicació d'aquestes mesures?

Les societats anònimes neixen amb el seu propi pressupost, compte de resultats, el personal assignat i obertes al capital privat, no rebran subvenció pública, excepte el considerat servei públic. Haurien de per tant competir, tant entre elles com amb la resta d'empreses ferroviàries que entrin en l'explotació del transport ferroviari, el que el govern facilitarà llogant el material pagat entre tots a preu de ganga als "seus amics". Una d'elles, Mercaderies, ja neix en fallida tècnica, davant la desastrosa política desenvolupada en aquest àmbit pels successius governs.
Respecte a ADIF, el denominat ADIF A.V. es mantindrà com Entitat Pública Empresarial, recollirà el que dóna ingressos (Alta Velocitat i Fibra òptica), que van també a regalar al capital privat, ho formaran unes 350 persones (Quadres Tècnics). L'altre ADIF (Convencional) tindrà consideració d'administració pública, se li assigna la resta de la plantilla (uns 13.000 treballadors), treballarà per conveni o acords amb l'ADIF "ric", que podrà contractar serveis amb altres empreses privades. No cal oblidar que ja existeix una empresa privada (TP Ferro), que està explotant la línia Figueres□Vilafant□Perpignan. Passarem a competir directament amb l'empresa privada.

- Què passa amb l'ocupació i les condicions de treball?

Una divisió d'aquestes característiques suposarà l'eliminació d'ocupació i de l'actual normativa laboral, ja que les empreses, en un escenari de competència directa i amb aportació de capital privat, tractaran de desfer-se de la major part dels treballadors aprofitant la reforma laboral, mitjançant ERO barats, per a millorar els seus comptes de resultats La normativa laboral desapareixerà per mitjà dels fets davant la desaparició de la càrrega de treball que passa al sector privat, que no assumirà en cap cas convenis col·lectius que siguin lesius per als seus interessos (aterren per a guanyar diners de forma immediata). Conclusió: acomiadaments i precarietat laboral.

- Estem ja notant aquest procés?

Evidentment si. S'estan aplicant mesures que suposen la desaparició de trens no considerats obligació de servei públic, que afecten directament a les càrregues de treball de la major part del personal operatiu (maquinistes, interventors, personal de venda i informació), continuen els tancaments d'estacions o la reducció del personal i hores de servei en les mateixes. S'estan privatitzant les terminals de mercaderies i es pretén la reunificació de bases de manteniment i el tancament de moltes d'elles. Les empreses ja estan optant per la mobilitat geogràfica i funcional al seu antull.

- És l'ERO una solució?

Mai ho ha estat; encara que en altres temps pogués haver significat una sortida individual, la veritat és que han servit per a destruir ocupació. A més, amb la reforma laboral et marxes amb una mà davant i una altra darrere. Els ERO solament serviran per a donar àdhuc més la puntilla al ferrocarril públic. Perjudicaran al que se'n vagi i al que es quedi.

- Què està passant amb la resta d'empreses ferroviàries? (Serveis auxiliars a bord, en terra i contrates).

Són els seus treballadors/es qui fins al moment estan sofrint més en les seves carns els efectes de la política de retallades i destrucció del ferrocarril, amb múltiples acomiadaments i reduccions de salari efectives o mitjançant acceptació via amenaça d'acomiadament, i amb la precarització de les seves condicions de treball.

- Mobilitzacions: són necessàries? Quin objectiu perseguim? És tard per a mobilitzar-se?

Les conseqüències laborals són gravíssimes, i a elles s'uneix la desaparició del ferrocarril com un servei públic, el que redundarà tant en el servei que es presti a l'usuari com en la seguretat de la circulació (l'accident de Santiago és una conseqüència de la privatització i segregació de RENFE). Tenim l'obligació moral de mobilitzar-nos perquè ens juguem el futur i hem de defensar el servei públic amb igual força que s'està fent amb l'educació i la sanitat. L'objectiu és frenar la privatització i la segregació d'empreses, garantir el manteniment de l'ocupació i les condicions de treball.
Encara estem a temps, ja que les mesures volen que siguin efectives a partir del 1 de Gener de 2014, en aquests mesos desenvoluparan tot aquest procés, per això hem convocat aturades parcials continuades i 3 jornades de vaga de 24 hores per a tot el sector ferroviari en els mesos d'octubre, novembre i desembre.
Les mesures imposades pel ministeri no han comptat amb cap participació de la representació dels treballadors, el que obliga també a una resposta contundent per part de tots els Sindicats. CGT ja va convocar mobilitzacions per a aquest estiu, que desconvocàvem per respecte a les víctimes de l'accident de Santiago, donant oportunitat que el Ministeri es replantegés el model de ferrocarril, cosa que no ha fet.

- Quin tipus de mobilitzacions portem a terme? Per què no convoquen la totalitat dels sindicats?

A més del calendari d'aturades i vagues, CGT al costat del SF vam convocar una manifestació a Madrid el 23 d'octubre i una altra el 30 de novembre, accions reivindicatives en les províncies i reunions amb altres col·lectius (associacions de veïns, ecologistes, partits polítics...). D'aquesta forma traiem a l'opinió pública un problema que també els afecta directament: la destrucció del ferrocarril públic i la seva submissió al benefici privat.
La resta de sindicats (UGT, CCOO, SCF i SEMAF), a pesar de la crida a la unitat que hem reiterat entenen que hi ha marge per a una hipotètica negociació, pel que de moment no es mobilitzen. La mà segueix estesa a la unitat d'acció, que des de CGT entenem com necessària en aquestes circumstàncies. Creiem que els/les treballadors/es els han d'exigir contundència davant una política de fets consumats tan lesiva per a tots/es.

- Quina negociació pretén el Ministeri?

El Ministeri solament vol parlar d'ERO barats (més destrucció d'ocupació), parla d'un conveni únic per a les societats anònimes (impensable davant SA obertes al capital privat i amb la reforma laboral vigent), de permeabilitat entre empreses (com la suposada permeabilitat entre RENFE OPERADORA i ADIF del XV Conveni Col·lectiu) i el mapa sindical (es refereixen a drets sindicals?). Res del proposat redundarà en benefici de treballadors/es i usuaris/es, pel que la mobilització es fa més necessària que mai.

- Què hem de perdre?

Sense lluitar, TOT. Mobilitzant-nos almenys tenim esperança de poder canviar les coses. És un problema de DIGNITAT i de SUPERVIVÈNCIA en termes laborals i socials, creiem que no hi ha excuses per a no intentar-lo. Hem de participar activament en totes les accions que es convoquin, en cas contrari estarem facilitant que tota aquesta agressió es faci efectiva de forma immediata, amb les conseqüències que hem explicat.Es tracta de la defensa del nostre futur laboral i social i ens afecta a totes. Per això, davant del desmantellament i la privatització, des de la CGT hem apostat per la mobilització.

Entrevista a Àngel Bosqued, Secretari General de CGT Catalunya

Tomeu Ferrer (eldiario.es)
Fotos: Enric Català

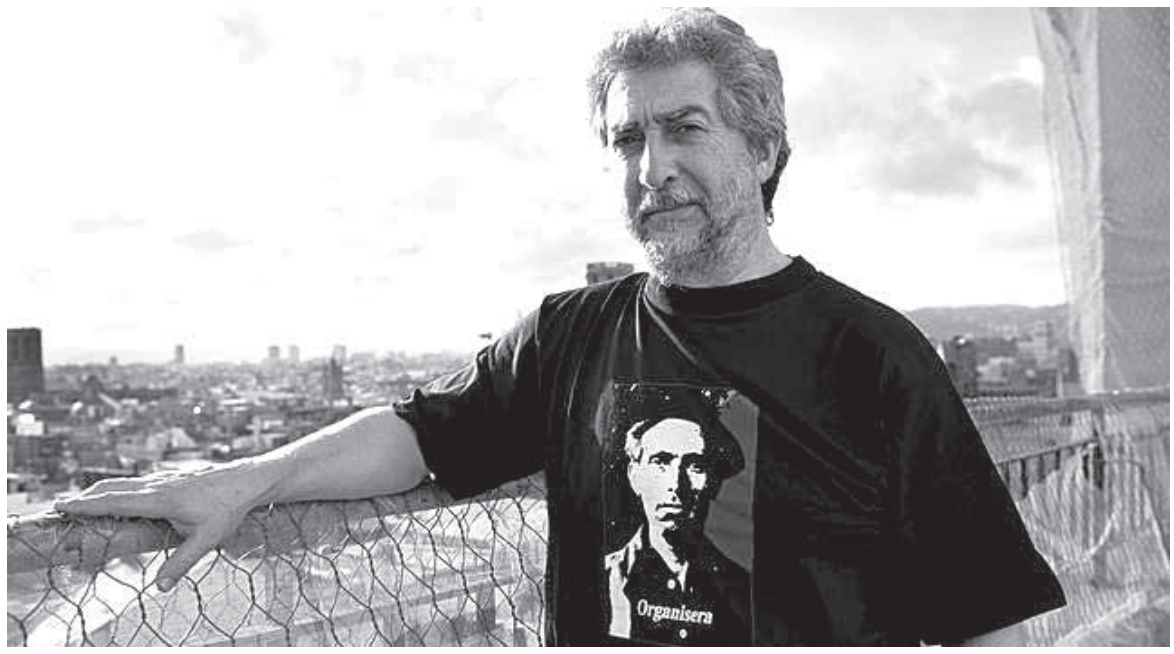

Àngel Bosqued és el secretari general de la Confederació General de Treballadors (CGT) de Catalunya, un sindicat hereu directe de la CNT. Treballador d'assegurances de 56 anys, dels quals en duu 38 afiliat primer a CNT i després a CGT. Té un discurs suau en la forma però s'hi endevina la duresa en el fons. El desgrana amb apassionament a la seu de l'organització, a l'històric local de Via Laietana, envoltat de pasquins i proclames.

- Acaba de ser nomenat responsable de relacions internacionals del sindicat estatal, ho podrà compaginar amb el càrrec català?

No prou bé, perquè segueixo treballant, no estic alliberat. A CGT es pot estar alliberat però ho deixem per a casos extrems. En aquest sentit, realment el temps que hi puc dedicar no dóna per als dos càrrecs. A més, no tindria coherència que ho fes. Aquesta duplicitat es una situació temporal per uns pocs mesos

- Per tant, la secretaria catalana la deixareu aviat?

Sí, la deixaré a l'abril. Ja estava planificat i ho faré durant el proper congrés de Catalunya, a l'abril del 2014.

- Com caracteritzaríeu la tasca de CGT?

Continuem de manera rotunda amb la tradició anarcosindicalista, tenim un vessant ideològic profundament arrelat en el món del moviment llibertari, i ens hi volem mantenir. Ara bé, no tots els afiliats de CGT són anarquistes o llibertaris. En aquest sentit, tenim clar que com a sindicat la nostra tasca es resoldre els problemes dels treballadors i en aquest objectiu posem en pràctica els nostres principis i també aquells mecanismes que ens venen marcats per la llei o perquè la realitat t'obliga.

- Això vol dir que no sou ortodoxes?

No ho som inamoviblement, però sí que hi tenim les arrels i la pràctica, per exemple en l'estructura organitzativa del sindicat, però a l'hora de resoldre els conflictes que tenen els treballadors ens adaptem a la realitat.

- I respecte al conjunt de la societat?

Nosaltres, tots els sindicats, assumim que la nostra tasca no acaba de portes endins de les empreses. Això en el nostre cas és innat. Sempre hem pensat que no hi haurà transformació social si des de la força que dóna tenir molta gent agrupada no treballem per transformar el món en la seva plenitud. L'anarcosindicalisme sempre s'ha preocupat de la vida total de les persones.

- Per a ser membre de CGT cal ser anarquista o anarcosindicalista?

No, clar, al nostre sindicat hi conviu un ventall ampli de persones, algunes de les quals coincideixen amb la ideologia fundacional, d'altres estan d'acord amb la pràctica sindical i tenen personalment la seva visió del món. Cosa que vol dir que hi pot haver persones que militen en partits polítics, però això sí, sempre dins la visió anticapitalista i antiautoritària que tenim. És més, al sindicat hi ha plena llibertat d'expressió i opinió i ple respecte als altres.

- Quines són les vostres línies d'actuació davant la crisi econòmica?

El primer és entendre per on vénen les bufetades. No és crisi fàcil d'entendre pel que fa a les seves causes profundes. Al mateix temps no era una sorpresa per a nosaltres en tant que anticapitalistes i antiautoritaris: hem vist clar que el sistema liberal era el nostre enemic i pensàvem que per definició necessita fagocitar mà d'obra, minories socials, igual com fagocita el medi ambient. Tot per continuar creixent. És a dir, un sistema que partia del principi del creixement infinit per nosaltres queda clar que havia de fer figa. Però quan es va produir el crack no sabíem realment que li estava passant al sistema.

- I per oposar-se a això?

Recepta no la tenim, no tenim cap clau màgica, ni tampoc tenim prou força com per imposar cap mena de dinàmica. Per tant, com més ens separem d'aquest capitalisme salvatge més ens acostarem a una societat més ordenada, cosa que no vol dir acostar-se a la socialdemocràcia o a l'Estat del

"Amb la crisi els joves han descobert que col·lectivament es pot dir no"

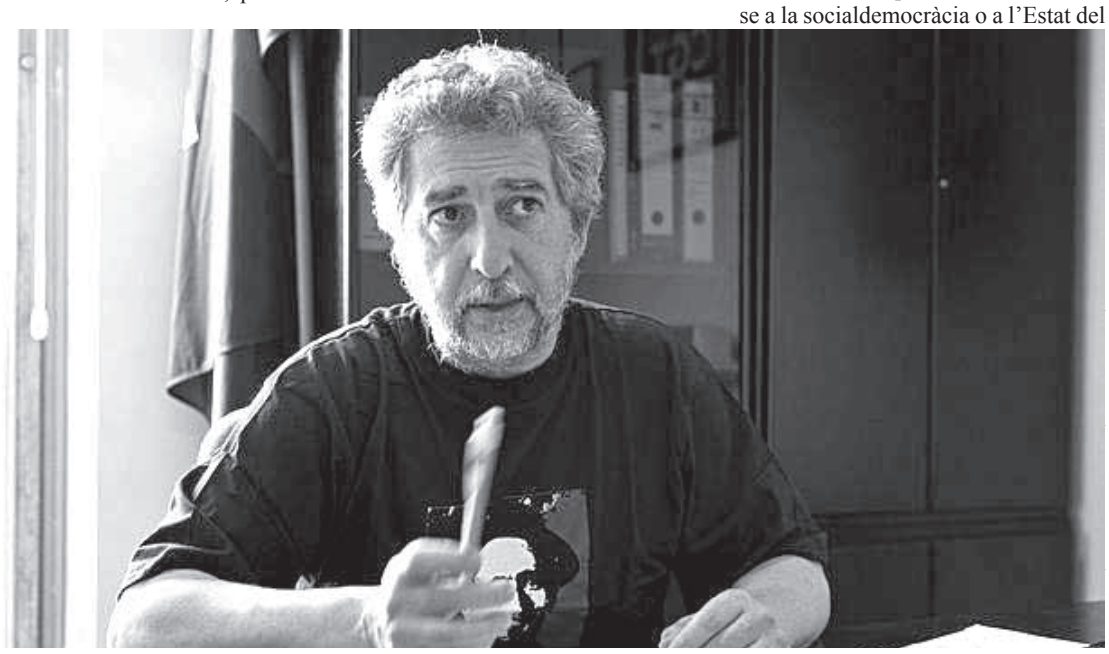

ha de poder ser mai privatitzat.
Un altre punt seria fixar la relació entre els beneficis i els augments salarials. No té cap mena de sentit que s'estiguin fent retallades als salaris mentre els bancs i els directius empresarials augmenten sense mesura els guanys i els seus bonus.

- Quina hauria de ser, segons la vostra opinió, la relació entre el sindicat i els moviments socials?

La relació hauria de ser sense conflicte entre uns i altres. En aquest sentit veiem amb optimisme el que ha passat amb el 15-M i les seves seqüeles. Ara bé, acabada la flamerada sembla que ha tornat una certa tristor. No obstant, el moviment va ser positiu, perquè fins aquell moment semblava que els joves no s'integrarien a la lluita i que el seu objectiu seria ser bons empresaris. Ara sembla que han descobert el compromís profund i, el més important, que col·lectivament es pot dir que no.

- No sé si li han dit mai, però vistos els continguts de l'ideari del 15-M semblava com si repetissin el moll de l'ós de la ideologia de la CNT històrica. Està d'acord amb això?

Alguns dels nostres companys més veterans havien comentat que, en aquelles mobilitzacions, molts dels seus continguts ja els havíem teoritzat els anarcosindicalistes, tot i que en el nostre cas potser ho vam dir abans d'hora. Tanmateix, després la mateixa dinàmica ha fet que quedi una base per treballar. Però ens hagués agradat que la gent dels moviments socials hagués aconseguit organitzar-se millor. Però nosaltres estem i seguirem estant amb els moviments socials, perquè creiem que confluència n'hi haurà d'haver.

- Quins elements diferencials té CGT respecte de les altres opcions sindicals?

Ho diré amb claredat: podem estar o no d'acord amb les seves línies de treball, però el cert és que tant CCOO com UGT sembla que han posat sordina a les seves definicions i identitats ideològiques. Nosaltres mantenim la nostra, tot i que no renunciem a col·laborar en allò en què coincidim. I quan no estem d'acord totalment llavors marquem la diferencia però intentant no allunyar-nos del marc general. Això varia segons els marcs: en alguna empresa o ram de producció podem coincidir i treballem plegats, però quan no coincidim ho fem palès mirant de no trencar.

- Em pot posar algun exemple d'aquesta pràctica?

Sí. En la darrera manifestació de l'ensenyament hi havia pancartes, com la de la comunitat educativa, que posaven l'èmfasi en la llei Wert, i nosaltres hi estem d'acord amb això, però hi havia sindicats que també ens oposàvem a la LEC catalana. Ens vam manifestar junts, però nosaltres, junt amb altres, vam marcar la nostra posició crítica també amb les propostes de la llei de la consellera Rigau.

- I és possible una confluència?

D'entrada ho és amb els més afins. Nosaltres estem parlant i dialogant i allà on hi ha conflicte laboral o social amb una sèrie d'organitzacions, com COBAS, CNT o Solidaritat Obrera. La idea és que col·laborem en allò en què ens posem d'acord, com ja passa a nivell estatal. Som conscients que en algunes coses coincidirem i en altres no, i que la solidaritat no s'acaba a casa. Ningú n'ha de quedar exclòs. Ara bé, a això jo en diria unitat d'acció, més que Unitat d'Acció així, amb majúscules.

- Què en pensa de la proliferació de vagues indefinides? Abans es buscava fer tocs més parcials per arribar a acords. Què ha canviat ara?

Doncs que el sistema de producció s'ha adaptat a les vagues puntuals. Fer una jornada de vaga a Seat l'única cosa que fa és un favor a l'empresa: es redueixen els stocks i a més la companyia descompta el salari. Una altra cosa seria fer una vaga amb objectius estrictament polítics, però això no ho veig avui viable. La darrera vaga general, no ho va ser, de general. Va ser una vaga en general. Vull dir que no es va limitar al món del treball: hi van participar veïns, comerciants afectats per la situació econòmica, jubilats. Penso que de cara al futur i en la situació de crisi que ens afecta hi ha molta ràbia acumulada i la gent, davant de l'estafa que veuen que s'ha fet massivament, pensa què més es pot fer! I aquí entren opcions com les vagues indefinides.

- Si seguint en aquest camí, què en pensa del retorn a l'ús d'una altra eina de solidaritat com les caixes de resistència, que havien caigut en desús.

Les caixes de resistència formaven part de l'estratègia clàssica del sindicalisme. Però cap als anys 80 del segle

passat el conjunt dels sindicats d'aquí va decidir no apostar per elles. La raó és que potser es pot crear un gran pot de diners amb què ajudar les vagues, però en sindicats com el nostre, on qui decideixen són les entitats de base, com es tria quin conflicte s'ajuda i a quin no? I en cas que s'opti i per donar suport a tots els conflictes, el fons econòmic podria desaparèixer en molt poc temps. En el nostre cas, sempre hi ha en una federació o un altra un racó per donar un cop de mà a un conflicte o a un sector, però no estem per crear una caixa centralitzada. Altra cosa és en casos com els dels mestres balears en què ha estat la societat qui ha assumit el protagonisme del suport a la comunitat educativa.

- Canviem de terç, què en pensa el seu sindicat del procés independentista català?

Bé, no hem pres una decisió col·lectiva, però la majoria dels companys pensem que no val la pena construir un estat com el que tenim perquè sigui simplement català. És com quan fa anys hi havia gent que volia els Mossos d'Esquadra i nosaltres dèiem que el que calia qüestionar és l'existència de policia tal com l'entenem. Si no canvia el contingut no val la pena el viatge. M'agradaria saber si l'ANC seria tant contundent per reivindicar solucions als problemes socials. Ara bé, dit això nosaltres estem d'acord amb que es pregunti a la gent què vol ser. El dret d'autodeterminació el tenim incorporat al nostre ideari des de fa dècades. Per a nosaltres això no s'ha de limitar a preguntar sobre el tema nacional, sinó que ha de plantejar-se d'una manera àmplia la consulta a la gent sobre la vida quotidiana o sobre qualsevol cosa que afecti als ciutadans i ciutadanes.
Altra cosa és si se'ns pregunta si estem d'acord amb el dret dels catalans a la nostra pròpia identitat, a la nostra cultura, a tenir educació en la nostra llengua. I en això la nostra posició ha estat sempre nítida. Només vull recordar un exemple: a CGT publiquem la capçalera més antiga en català, la revista Catalunya, fundada al 1937 i que, sense interrupcions, editem periòdicament des de fa més de 34 anys i ara la distribuïm també per Internet.

"No val la pena construir un nou Estat com el que tenim, només perquè sigui català"

- Ara esteu preparant el congrés de Catalunya. Preveieu grans canvis en la ideologia o en l'estratègia?

D'entrada és una oportunitat per fer una lectura del que ha passat els últims sis anys. Mirar què es pot actualitzar en el nostre discurs, o la nostra posició respecte als moviments alternatius, donar força a la participació de CGT en els moviments socials, que potser s'hauria de visibilitzar més.
D'altra banda, hi ha qüestions de detall, com la posició del sindicat sobre les subvencions, que fins ara era molt reticent i que potser acabarà sent encara més rígida en contra d'aquestes. També estudiarem mecanismes que ens ajudin a incorporar noves realitats laborals i també les noves professions sorgides de la nova economia.

** Publicat a eldiario.es (31/10/2013)*

Salaris en caiguda lliure

Col·lectiu Ronda

Productivitat. Competitivitat. Impuls a les exportacions. Reducció de l'atur. A l'ombra d'aquests conceptes s'ha forjat una insostenible dinàmica de rebaixes salarials generalitzades que ens ha acabat abocant a la pitjor pèrdua de poder adquisitiu dels darrers 27 anys.
Com si d'una formula de propietats veritablement miraculoses es tractés, la "moderació salarial" ha esdevingut, per si mateixa, la llum que ens ha de guiar cap a la sortida de l'interminable túnel de la crisi econòmica. Així ho proclamava, per citar només un exemple, el Banc Central Europeu quan recordava a l'executiu espanyol el passat mes d'agost l'urgència de "reduir els costos laborals" i "abolir la interrelació entre salaris i inflació". Reduïts els uns i abolida l'altra, però, seguim envoltats d'una foscor que, lluny d'alleujar-se, resulta més asfixiant i paorosa a cada dia que passa.

Inflació i salari

Segons dades del passat mes de setembre, la inflació a l'Estat espanyol es situa en el 3,4%. Una xifra engruixida com a conseqüència de l'aplicació dels nous tipus d'IVA que empenyen els preus a l'alça. Els salaris, per contra, no han compartit aquesta entusiasta trajectòria ascendent. Mentre el cost de la vida augmenta a un ritme més que notable, els augments salarials pactats entre treballadors i empreses des del gener fins al setembre s'han situat, de mitja, a l'1,30%.
Encara pitjor és, segons alertava Josep Lladós, professor de la UOC, la situació en aquells convenis col·lectius signats amb posterioritat a l'entrada en vigor de la reforma laboral del passat mes de febrer. En els esmentats convenis, la pujada salarial no assoleix ni tan sols un mínim 1%.
La condemna a uns salaris minvants no és pas un càstig exclusiu dels treballadors del sector privat. Els professionals de l'Administració tampoc no escapen a aquest desolador panorama i les seves retribucions s'han vist implacablement reduïdes per la via de la perpetuació de la congelació per decret, la supressió de pagues extres i la desaparició de determinats complements salarials.

Tot plegat, ha fet molt més habitual del que resulta tolerable una situació mai viscuda anteriorment com és el fet que, només a Catalunya, prop de mig milió de persones amb treball es trobin actualment en situació de pobresa.

La necessitat d'una veritable negociació col·lectiva

L'impuls definitiu a aquesta operació de punició indiscriminada de la classe treballadora l'ha proporcionat la reforma laboral i el seu atac frontal als principis bàsics de la negociació col·lectiva. La nova legislació desdibuixa grollerament les propietats garantistes del conveni col·lectiu reformant la primacia del pacte d'empresa, establint un nou límit de només un any de pròrroga pels convenis caducats i facilitant més que notablement l'accés a les vies que permeten una empresa incomplir -legalment- allò pactat prèviament amb els treballadors i els seus representants. La reforma, doncs, possibilita l'exercici d'una enorme pressió reductora sobre el factor salari per part de les empreses afeblint la negociació col·lectiva, un dels vectors concebut, precisament, per introduir un element d'equilibri i correcció en una relació que és essencialment desequilibrada, com succeeix en la dialèctica que oposa a treballadors i empreses.

Unitat d'acció i fermesa

Exemples com el d'Irlanda, on els costos laborals han experimentat el major descens des de l'inici de la crisi d'entre tots els membres de l'OCDE sense que la taxa d'atur hagi baixat d'un 14% mai abans vist a l'illa, han d'il·lustrar la nostra negativa a acceptar el caràcter pretesament necessari de la contenció (com és que no parlen mai obertament de reducció?) salarial. Embolcallats en la convicció que els nostres salaris i el manteniment d'un nivell d'ingressos que assegurin la dignitat de la nostra existència no poden ser l'enèsima ofrena que ens obliguen a realitzar en la pira sacrificial de la crisi, hem de recuperar la unitat d'acció per defensar allò que se'ns vol arrabassar. Si ara prima el pacte d'empresa, haurà de ser allà on lluitem per aconseguir o mantenir una retribució justa per la nostra feina. És evident que ningú pot substituir-nos en una pugna que, a hores d'ara, els treballadors i treballadores estem, malauradament, perdent.

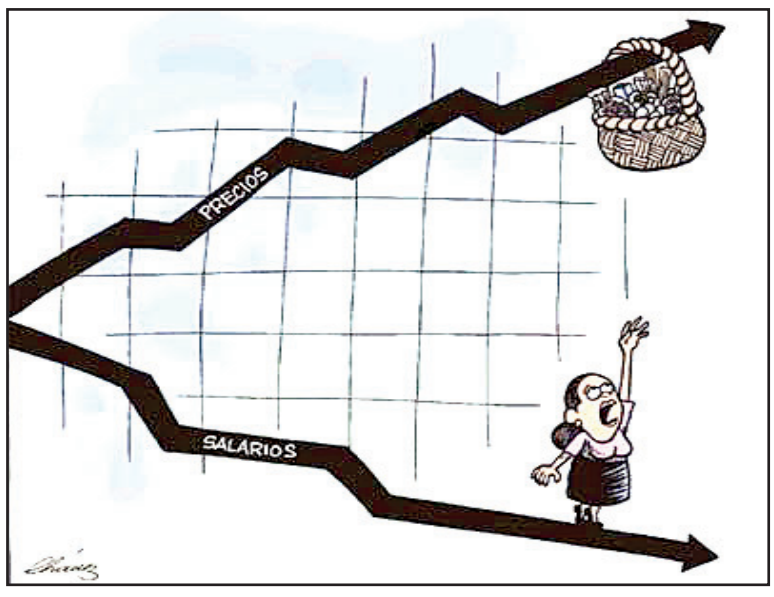

QUI PAGA MANA

Com del porc, del PISA tot s'aprofita

Emili Cortavitarte Carral

Des de l'any 2000, l'OCDE ha fet i publicat (cada 3 anys) una sèrie d'informes sobre els sistemes educatius dels estats que en formen part i d'altres. Aquests informes són coneguts amb el nom que conformem les seves sigles en anglès: PISA (Program for International Student Assessment)
S'avaluen els coneixements en comprensió lectora, matemàtiques i ciències de milers d'alumnes de 15 anys. L'informe no analitza els diferents programes escolars sinó els coneixements, les aptituds i les competències. Per què aquests àmbits i no altres? Perquè els promotors, els organitzadors i els poders fàctics de l'OCDE consideren que són bàsics pel "benestar personal, social i econòmic" (sic) És a dir res de matèries "maries", ni humanístiques, ni artístiques. Allò que sigui profitós pel mercat laboral.
Un altre factor per a mi determinant, front la uniformitat i la globalització suposada, són els contextos socials i culturals diversos dels milers d'alumnes que són sotmesos a les proves.
Doncs bé, sense temps de valorar acuradament, no només els resultants, també altres valoracions i recomanacions que es fan a l'informe PISA, una munió de ministres, consellers, polítics, tertulians i qualsevol que "passi per allí en aquell moment" té opinió certa i contundent sobre els sistemes educatius.
I així, ens trobem que el que era simplement un informe (evidentment intencionat, trossejat, dirigit...) es converteix en oracle. Per al ministre Wert, el resultats del 2012 justifiquen la seva contrareforma educativa – LOMCE- i auguren el seu èxit en els proper anys.
La secretària d'estat d'educació (algun cap de setmana, també de cultura si s'ha de trepitjar catifa vermella a Donosti) veu confirmada la seva aposta per reforçar les anomenades assignatures troncals i (suposo jo que per això) en la LOMCE la religió catòlica o la seva assignatura alternativa seran obligatòries en tots els cursos.
Altres, com la consellera Rigau, matisen els resultats de Catalunya per l'alt percentatge d'alumnes nouvinguts. No obstant, des que ella és consellera no està contemplat que necessitin aules d'acollida, desdoblaments, informes...
Cap dels responsables polítics ha comentat la dada més perillosa: ha augmentat la diferència entre els millors i el pitjors resultats de l'informe PISA a Espanya i a Catalunya.
És a dir, que la principal característica a casa nostra que era l'equitat s'està enfonsant.
No és difícil d'analitzar. És l'evidència de les retallades en dotacions, en beques, en plantilles...de l'augment d'alumnes per classe....de la manca d'atenció a la diversitat... Massa evident per ser comentat?

INSS: Institut d'Inseguretat Social?

Manolo Velasco, Secretari General CGT-LKN

Quan ja estem prop que es compleixin dues dècades des de la seva entrada en vigor, la Llei de Prevenció de Riscos Laborals segueix sent sistemàticament incomplida per un 96% de les empreses de l'estat espanyol, fet que és possible amb la col·laboració necessària d'institucions organismes públics, autoritats laborals i burocràcies sindicals.

L'incompliment sistemàtic i sense problemes d'aquesta Llei segurament serà la causa fonamental que els empresaris no hagin vist la necessitat de reclamar la seva reforma, sent l'únic espai que encara no han tocat en l'àmbit laboral, juntament amb la Llei de Vaga, encara que el motiu per a no tocar aquesta última serà més aviat el de no treure'ns l'eina amb la que -cada vegada que pretenem utilitzar-la- els treballadors fem molt visible com ens estem ofegant en les nostres pròpies misèries.

La Llei de Prevenció de Riscos Laborals és incomplida en molts dels seus aspectes, sent el més transcendent d'ells, per les conseqüències directes que ens suposa als treballadors i treballadores, el que els riscos del treball no estiguin correctament avaluats, o simplement no estiguin avaluats. D'aquesta manera, emparant-se en una falsa documentació amb la qual fingeixen complir la Llei, empresaris i mútues es treueen de damunt la seva responsabilitat en les conseqüències sobre la salut dels treballadors que tenen els seus processos productius, i la hi carreguen al sistema sanitari públic.

El més greu de tota aquesta qüestió no és que empresaris i mútues actuïn sistemàticament d'aquesta manera, doncs de la classe empresarial d'aquest país no es pot esperar altra cosa donada la seva històricament demostrada catadura moral... El greu és que un organisme públic com l'Institut Nacional de la Seguretat Social, sota les directrius de funcionament dels seus càrrecs polítics a dit, no solament es mengi tota aquesta porqueria sense protestar, sinó que a més rebutgi les reclamacions que li presentem les treballadores per la via administrativa aportant-li la mateixa documentació amb la qual posteriorment li guanyem a ella (la SS), als empresaris i a les mútues en els jutjats.

El INSS, igual que altres organismes públics, està dirigit en cada territori per càrrecs polítics triats a dit pels governs de torn i aquests càrrecs polítics a dit són autèntiques bombes que exploten diàriament dintre dels organismes públics quan el govern que els ha posat pretén carregar-se -primer per a després privatitzar- tots els serveis públics i sistemes de protecció social.

Quan el INSS assumeix la gestió econòmica que no li correspon de les baixes per patologies provocades en el treball, s'està llençant pedres a la seva pròpia teulada i autodegradant-se intencionadament, afavorint a més als interessos privats d'empresaris i mútues amb un ús indegut dels diners públics, i obligant-nos amb això als treballadors, i obligant-se a si mateix també, a unes absurdes i innecessàries despeses judicials. I no solament això, sinó que a més està provocant una saturació i un desgast indegut de recursos en els Serveis de Salut.

Això sí, la laxitud amb la qual el INSS es mostra en la defensa de la seva caixa davant empresaris i mútues és inversament proporcional al zel amb el qual actua en la inspecció de les baixes per malaltia comuna (encara que el seu origen sigui laboral) dels treballadors. L'acumulació de períodes de baixa de patologies diferenciades, els dictàmens mèdics contradictoris, i les valoracions sense cap exploració mèdica i sense lectura dels informes mèdics aportats pels treballadors, amb a més una atenció irrespetuosa quan no en ocasions fins i tot vexatòria, formen part dels continguts de les denúncies i demandes judicials que els treballadors ens veiem reclamats a presentar davant les altes "mèdiques" prematures, indegudes i injustes, d'uns inspectors que cobren complements salarials per prendre aquestes decisions. I resulta, que les sentències en les quals en aquests assumptes els treballadors li guanyem al INSS cada vegada són més.

A la CGT podem provar documentalment tot el que es diu en aquest escrit, la qual cosa no és motiu d'orgull per l'exposició de la nostra acció sindical en defensa dels nostres drets, els de les treballadores, sinó que és cada vegada motiu d'una major preocupació davant la constatació de la veracitat i la raó de les nostres denúncies sobre una perillosa realitat que cal canviar, i que ens exigeix una intensificació de la nostra acció sindical en els terrenys del laboral i el social que sempre estan connectats.

Acció sindical que hem de desenvolupar sense poder comptar amb unes burocràcies "sindicals" majoritàries, que alimentades a cop de prebenda i subvenció per empresaris i governs de torn, no compleixen la seva funció de defensa real dels interessos i drets dels treballadors, sinó que més aviat es dediquen a controlar-nos i contenir-nos, amb l'obligació -ben pagada- de fer els ulls grossos als incompliments de la legalitat que hauria de protegir-nos. És el que hi ha.

La Seguretat Social facilitarà amb els seus propis mitjans la subscripció de plans privats de pensions

Secció sindical estatal CGT-CAT de la Seguretat Social

Privatitzar és modern, solucioni, sostenible. El públic és retrògrad, antic, un malbaratament insofrible dintre d'aquesta societat globalitzada. Aquesta és la idea que repeteixen com un mantra els jerarques que han posat a dirigir -cap a l'abisme- els serveis públics.

La AISS (Associació Internacional de la Seguretat Social) va celebrar un seminari a l'abril d'aquest any, en un centre de Formació de la Seguretat Social situat a Pozuelo, al que van assistir 200 persones de diferents nacionalitats, algunes d'elles es van allotjar en l'Hotel Colón, l'import de l'esdeveniment, que va durar tres dies, va ascendir a 70.408,90 euros. En les jornades per a Directors del INSS celebrades en el mateix centre de Formació de Pozuelo, els dies 5 i 6 de novembre d'aquest any, es van passar en net els acords de la AISS i així s'ha decidit que les empreses financeres i d'assegurances fiquin els nassos en el sistema públic, clar que amb altres paraules, utilitzant el llenguatge eufemístic amb termes que dirien una cosa així com: "Amb la finalitat de col·laborar responsablement en la sostenibilitat i adequació del sistema públic en un entorn de crisi global.....". El cas és que un dels grans acords d'aquella doble trobada, trobada personal i trobada en les finalitats, va ser el compromís d'enviar a tota la població treballadora major de 50 anys un informe anual on se'ls informés de la quantia de la seva futura pensió. La intenció és clara: convidar al personal, a la vista de la misèria en que es convertirà la seva futura pensió, a subscriure, si pugues, un pla privat de pensions.

La Ministra Báñez va defensar aquesta mesura *"innovadora*" com un "avanç històric" que facilitarà a la ciutadania la "presa de decisions" ... "Un camí cap a sistemes més solvents (llegeixi's plans privats de pensions...) i també més sostenibles (llegeixi's el mateix)". En aquestes jornades, es va informar que aquest compromís es portaria a terme a partir de maig de l'any pròxim.

Tot això no és casual, la campanya està iniciada i pactada per endavant. Comprovem com, des de fa uns mesos, i cada dia amb major freqüència, ens inunden les entitats financeres amb anuncis multicolors protagonitzats per suposats jubilats sense arrugues, qui amb un somriure perlat d'implants dentals perfectament alineats, amanyagats per una música suggeridora, en un paisatge de prats gallecs a ple sol o en platges caribenyes on mulats i mulates miren el pla pensionista del BBVA, de Bankia, del Popular, de ING..., a subscriure tan preuats plans, vaja, que donen ganes de sortir xiulant a enxampar tan atractius plans de pensions si no fora perquè la nòmina no dóna per a més.

Tot encaixa perfectament, la responsabilitat corporativa amb imatge de "corporació dermoestética", bisturí en mà, apanyen un precís tall al vell i passat sistema públic de pensions, la modernitat de la caverna nia en els seus cors. L'estratègia és clara i una mostra més de com el fenomen anomenat de la "porta giratòria" ("responsables" del públic que passen al sector privat i viceversa) s'ha simplificat, ja no fa falta donar la volta, estan dintre i volen quedar-se'l tot.

18,9 milions en subvencions per a la indústria militar catalana

Celia Castellano Aguilera

La majoria de la població ho desconeix, però, a Catalunya, hi ha 35 empreses que dissenyen, fabriquen i distribueixen components i tecnologies per armament que acaba en mans d'exèrcits de tot el món. La petita indústria militar catalana, que dóna feina a 478 persones i factura 124 milions d'euros anuals, està subvencionada per la Generalitat, que entre el 2002 i el 2011 va abocar-hi 18,3 milions d'euros públics. Aquesta xifra s'enfila als 62,6 milions si tenim en compte les subvencions rebudes per Nissan, subministradora de vehicles de l'exèrcit espanyol.

Les dades van ser revelades el mes de juny per un informe de Pere Ortega, del Centre Delàs d'Estudis per la Pau. Ortega només va comptabilitzar les subvencions que van rebre les empreses ubicades a Catalunya –no es disposa de dades de les empreses espanyoles amb seu catalana– a través de la Direcció General d'Indústria –antiga Secretaria d'Indústria i Empresa– i el Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarials (CIDEM).

18,6 milions en nou anys

Les 35 empreses catalanes, la majoria de les quals estan lligades a l'enginyeria i l'aeronàutica, representen una part molt minsa de la producció que es fa al conjunt de l'Estat espanyol: un 1,9% de la producció estatal i tan sols un 1,6% de l'ocupació laboral. Segons l'informe sectorial d'indústria aeroespacial de 2013, elaborat per l'Ajuntament de Barcelona, Catalunya abasta un 5% d'aquesta indústria (xifra que el Delàs redueix al 2%), davant el 60% de Madrid, el 15% d'Andalusia o el 15% del País Basc.

La baixada de la facturació provocada pels efectes de la crisi en un dels principals clients d'aquestes empreses, el Ministeri espanyol de Defensa, no ha afectat el ritme de les ajudes de la Generalitat, que s'ha mantingut força estable. Entre l'any 2002 i el 2011, les empreses van rebre 18,6 milions d'euros –62,6 si hi comptem Nissan–, xifra que dobla les ajudes rebudes al llarg dels anys 90. Durant el període estudiat pel Centre Delàs, que correspon, gairebé totalment, a les dues legislatures del tripartit, es van atorgar 17,1 milions: 6,3 durant el mandat de Pasqual Maragall i 10,8 durant el de José Montilla.

La indústria catalana d'armes

Deu de les empreses catalanes d'armes s'agrupen al hòlding EADS (European Aeronautic Defence and Space company), que integra companyies centrades en l'enginyeria, l'aeronàutica, l'electrònica i la mecànica militar: Aritex Cading, CIMSA, GTD Sistemas de Información, Gutmar, Indra Espacio, Industrias Puigjaner, Mier Comunicaciones, Rucker Lypsa, SENER i Serra Soldadura. El 2009, el hòlding va impulsar un projecte per crear un Centre d'Excel·lència d'Avions no Tripulats a Jaén, que va rebre el suport de la Generalitat. El centre, que s'està acabant de construir, acollirà "instal·lacions d'excel·lència" per experimentar amb el que es coneix com a drones, avions no tripulats usats pels EUA per fer atacs selectius a l'Afganistan i el Pakistan, que van provocar la mort de més de 700 persones només entre 2008 i 2009.

Les empreses que es dediquen a la fabricació d'armes són relativament escasses i predominen les que es dediquen a subministrar productes i serveis i les contractistes que comparteixen el vessant militar amb un de civil. Un cas notable és el d'Expal, empresa del grup Maxam, l'antiga Unión Española de Explosivos. Maxam s'encarrega de la producció de material civil (explosius per a caça esportiva) i, a través de la seva filial Expal, fabrica bombes i projectils de diversos calibres adreçats a la indústria militar. En el passat, fabricava mines antipersones –prohibides internacionalment amb la signatura del tractat d'Ottawa el 1999 pels seus efectes devastadors– i bombes de dispersió, prohibides des de 2008.

En el camp de les empreses de serveis que treballen per al Ministeri espanyol de Defensa, destaca Applus, una multinacional dedicada a la certificació d'automòbils i a l'assistència tècnica. El 75% de les accions d'aquesta empresa pertanyen a Carlyle Group –corporació de capital risc amb seu als EUA que la va comprar el 2008– i el 25% restant a empreses i entitats financeres catalanes com el RACC, Unnim-BBVA i Catalunya Banc. Applus, que té el 50% de les estacions d'ITV de certificacions d'automòbils, és contractista de Navantia, a qui certifica bucs de guerra i submarins S-80. Darrere Carlyle Group, hi trobem la família Bush, la família Bin Laden, especuladors com George Soros i també l'exprimer ministre britànic John Major, l'exsecretari d'Estat dels EUA James Baker o el germà de l'expresident francès Nicolas Sarkozy, que és president del grup.

Aeronàutica militar

Des de l'any 2000, les institucions s'han esforçat per estructurar un pol d'aeronàutica a Catalunya a través de dos grans projectes: l'Associació Barcelona Aeronàutica i de l'Espai (BAIE) i la construcció del Centre Tecnològic per a la Indústria Aeronàutica i de l'Espai (CTAE).

L'exalcalde de Barcelona Joan Clos va donar l'impuls, el 1999, per crear una plataforma integrada per diverses empreses vinculades a l'aeronàutica, la BAIE, per assentar el sector a Barcelona. La iniciativa va comptar amb el suport de la Generalitat, el Ministeri espanyol de Ciència i Tecnologia i els ajuntaments de Barcelona, Sabadell, Reus, Badia del Vallès i el Prat de Llobregat (tots amb aeroports), així com de la UAB, la UB i la UPC, que manté línies de recerca universitària amb indústries relacionades amb l'aeronàutica militar com EADS, Sener i Indra. El president de BAIE és Fernando de Caralt, exdirector de Construcciones Aeronáuticas SA i expresident de l'Asociación Española de Fabricantes de Armamento y Material de Defensa y Seguridad, la patronal del sector d'àmbit espanyol. Actualment, Caralt també és el gerent de CIMSA, empresa del sector aeronàutic amb una producció dedicada a la indústria militar entre un 50% i un 70%, segons dades del Centre Delàs.

L'altre impuls, juntament amb BAIE, va ser la creació del CTAE. En aquest àmbit, un projecte que va fracassar perquè cap empresa no es va voler ubicar a l'emplaçament proposat, va ser la creació d'un Parc Aeroespacial i de Mobilitat per a Catalunya, que es preveia ubicar a Viladecans i estava impulsat per BAIE, la UPC, AENA, la Caixa, el Banc Sabadell, la Generalitat i els ajuntaments esmentats abans.

Pel que fa al món estrictament empresarial, cal destacar l'aeronàutica GTD, dedicada a produir components per a avions de combat. Actualment, pretén fabricar –juntament amb la francesa Nexter Systems– 300 unitats del vehicle blindat de rodes 8x8. A la seva pàgina web, l'empresa emfatitza "els bons resultats" que està donant per a l'exèrcit francès el vehicle d'on prové el 8x8, el blindat de combat d'infanteria (VBCI). L'armada francesa l'usa a l'Afganistan i, anteriorment, s'ha utilitzat a Mali i al Líban. El nou vehicle s'ha ofert a l'exèrcit de terra espanyol per un valor de 1.300 milions d'euros. El ministeri encara no ha obert el concurs.

Una indústria per generar deute i dèficit públic

Les administracions públiques justifiquen els ajuts a empreses d'armament perquè consideren que treballen en sectors d'alta tecnologia que, suposadament, fabriquen productes molt competitius. No obstant això, no s'ha demostrat que el material militar repercuteixi favorablement al mercat civil com a bé productiu, ja que no té valor de canvi.

Segons afirma Pere Ortega a l'informe del Centre Delàs, les armes comporten una disminució de l'economia productiva pública i "generen un efecte inflacionista sobre les economies dels estats, ja que la despesa que ocasionen a les arques públiques no es compensa amb ingressos, sinó que produeix endeutament i dèficit públic". No obstant això, la despesa militar espanyola va arribar a l'1,8% del PIB el 2012 i va suposar un 5,18% dels pressupostos generals de l'Estat.

En total, segons un altre informe del Centre, La Insoportable Deuda militar de España, la despesa militar de 2012 va ser de 769 milions d'euros. Cal recordar que l'Estat espanyol té un deute públic del 92,21% del PIB. Entre 1990 i 2008, la indústria d'armes espanyola ha rebut 50.000 milions d'euros en inversions.

Tot i que, el 2013, la inversió pública ha disminuït als 557 milions, el Ministeri de Defensa ha signat contractes per un valor de 30.728,51 milions d'euros pels pròxims anys. Cal no oblidar el paper que han tingut les entitats financeres en tot plegat. El setembre de 2012, es va aprovar un crèdit no previst de 1.782 milions d'euros per a l'adquisició de nou armament i, enguany, Defensa pretén demanar un nou crèdit de 1.000 milions d'euros.

Segons el Centre Delàs, 42 entitats financeres espanyoles i estrangeres han finançat 30 empreses d'armament espanyoles i han destinat 1,3 milions d'euros al sector entre 2007 i 2011. Una recerca de 2011 del Centre d'Investigació Profundo per a l'ONG SETEM revela que, entre els bancs que financen armes assíduament, hi ha cinc entitats catalanes: Banc Sabadell, la Caixa, Bankia –que ha absorbit Caixa Laietana i Bancaja–, CatalunyaCaixa i la Banca March.

** Article publicat a l'edició 335 del Setmanari Directa*

Notícies sindicals

L'empresa SABA Aparcaments acomiada al Secretari General de la CGT del Maresme

Joan Carles Benito, Secretari General de la CGT del Maresme i membre de la secció sindical, ha estat acomiadat sense cap tipus d'explicacions

Aquest ha sigut un acomiadament clàssic de repressió sindical amb el que pretén fer callar les veus critiques dins la plantilla i sembrar la por perquè ningú li faci oposició, denunciï o convoqui mobilitzacions als seus plans d'externalitzar, amb una empresa de serveis, el torn de nit dels aparcaments a costa dels treballadors fixos de plantilla.

El sindicalista havia sigut molt crític amb els Pactes signats per l'empresa i Comitè (CCOO, UGT i USOC) els quals van acordar que a l'empresa hi hagi quatre nivells salarials amb la mateixa categoria i funcions i amb unes diferències salarials de 800 euros.

Una altra motiu es que l'any que ve es tenen de convocar eleccions sindicals i amb aquest acomiadament SABA pretén aturar la presentació de la candidatura de CGT i al mateix temps aturar totes les veus critiques als seus plans d'acomiadaments massius de treballadors. Actualment l'empresa compte amb un comitè obedient que no mobilitza a ningú i signa tots el acords que li posa l'empresa a sobre de la taula amb una important pèrdua de drets laborals i salarials.

L'empresa amb beneficis de 3,3 milions d'euros es propietat de Caixa Bank i no te cap tipus d'interès per ella, els seus plans son fer neteja de personal, sobretot d'aquell que esta al primer nivell salarial per baixar els salaris, treure-la a borsa i quant la crisi hagi escampat vendre-la al que li ofereixi més diners, tot això a costa dels treballadors.

CGT quantifica les retallades produïdes a l'Hospital Sant Joan de Reus

CGT ha elaborat un document d'anàlisi de les conseqüències per a la plantilla de l'Hospital Sant Joan de Reus del pacte de retallades del passat juliol i altres acords signats en els últims anys

Amb la perspectiva que dona aquests mesos que han passat des de la signatura per part de la majoria del Comitè d'Empresa de l'últim pacte de retallades, hem realitzat una anàlisi amb la que volem justificar amb arguments clars i contundents el perquè NO vam signar l'acord del passat mes de juliol, mostrar amb dades el que hem perdut realment la plantilla de l'hospital en els últims anys, i exigir la devolució de tot allò que ens han retallat des del 2010

El rebuig de CGT es basa en la transcendència que té i les conseqüències econòmiques que se'n deriven i que repercuteixen en els i les treballadores d'aquesta empresa. Entre les mesures de reducció signades que conté l'informe "De +222 A –21: les xifres de la por i les seves conseqüències", destaca que en relació als exercicis 2013 i 2014 a tot el personal els serà aplicada una reducció lineal del 4% (2013) i 3'8% (2014), tot i que finalment segurament serà del 5%, sobre tots els conceptes salarials fixos o variables. Considerant que els salaris estan congelats des de fa 4 anys i que continuaran així fins el 2015, podem parlar d'una reducció de salaris per tota la plantilla de més del 20% només en concepte de congelació i reducció salarial amb aquest i altres acords signats des de 2008.

CGT no signa el pacte de retallades al Pius Hospital de Valls

L'11 d'octubre es celebrava l'acte de mediació en el Departament de Treball per les retallades en el Pius Hospital de Valls. CCOO i SATSE (10 delegats, 58% del comitè) van ratificar la proposta de l'empresa. En contra, CGT i MC que sumen 7 delegats i el 42% de la representació sindical.

A partir del 1 de novembre els treballadors del Pius cobraran el 1,17% menys al que venen cobrant, que suposa un 4.5% menys pel que fa a 2008. La paga extra Nadal la cobraran reduïda un 40%. Les DPOS es seguirà sense saber res d'elles. L'empresa es va comprometre a no realitzar acomiadaments col·lectius però no va negar la possibilitat d'acomiadaments individuals.

L'acord serà una aixecada de camisa com ho va ser l'anterior pacte de 2012: 1r. Perquè perquè un pacte d'aquestes característiques tingui caràcter vinculant necessita la meitat més un dels treballadors censats. Els 192 vots afirmatius en el referèndum realitzat entre la plantilla estan molt lluny dels 272 que serien necessaris. A més el Si es va imposar al No per només 8 vots. Des de CGT felicitem a les 184 persones que van ser capaces de vèncer el xantatge de la por votant No a les retallades. Aquests vots ens animen a seguir resistint i plantant cara.

2n. El resultat tan ajustat l'única cosa que dóna motiu és a instar a l'empresa a seguir negociant i rebaixar les seves propostes retalladores.

3r. I el més important: Els treballadors que representa CGT, entre els quals de segur, no es troben directius ni personal amb sobresous, no ens voten perquè signem retallades salarials i reculades laborals. Tampoc ens voten perquè estiguem rient les gràcies a una Direcció inepta que tot ho soluciona passant la responsabilitat de la seva gestió a l'esquena dels treballadors.

Concentracions a Rubí, Mollet i Granollers contra acomiadaments a Mercadona i Telepizza

La CGT del Vallès Oriental es va concentrar el 6 de novembre davant d'un Mercadona a Mollet i el 29 de novembre en un altre a Granollers, per exigir la readmissió del company Fran, acomiadat per Mercadona a Màlaga per constituïr una secció sindical de CGT, i per denunciar la vulneració de drets que exerceix mitjançant mitjans de coacció l'empresa Mercadona amb la seva plantilla..

Que l'empresa de Juan Roig vulnera els drets dels treballadors és ja popularment conegut en els mitjans sindicals i per una part de la ciutadania més conscient. La política social de Mercadona ha estat qüestionada des de fa força temps, els casos més destacats i coneguts són les sentències fermes per assetjament a treballadores de l'empresa.

Algunes acusacions més que han estat fetes contra aquesta empresa són violar el dret de les treballadores a guardar el temps de lactància dels seus fills, o sotmetre als seus treballadors a un examen anual de conducta.

Per la seva part la CGT de Rubí, també va convocar una acció de protesta contra Mercadona el 23 de novembre, i una altra el 22 de novembre davant una tenda de Telepizza, empresa on la precarietat, els baixos salaris, els acomiadaments, els convenis escombraria estan a l'ordre del dia, amb una estratègia de persecució sindical contra a tot aquell que lluita pels seus drets, l'última l'acomiadament d'un company afiliat a CGT.

Mobilitzacions perquè no tanqui SCA, empresa amb beneficis radicada a Mediona

La plantilla i els sindicats de la fàbrica de SCA a Mediona (Alt Penedès) s'han estat mobilitzant les últimes setmanes, ja que l'empresa es vol emportar la divisió de manipulat del paper a Navarra. La directiva de la planta va comunicar al comitè d'empresa que tanca la part de Converting, el producte elaborat en paper (mocadors, tovallons...), deixant al carrer 150 persones, i que deixarà només a Mediona la paperera (30 treballadors). Segons el comitè d'empresa, la paperera sense el Converting és inviable, de manera que es podria tractar d'un tancament complet encobert i per fases.

La multinacional SCA, una empresa en la que la CGT té tres delegats al comitè d'empresa, produeix per marques com Colhogar o Tena Lady, i té beneficis que cada any augmenten: El 2012 va obtenir més beneficis que el 2011, i la preivisió és que tant el 2013 com el 2014 tornin a créixer. I alhora està augmentat la càrrega de treball, és a dir, la producció. El tancament de SCA serà un cop molt dur el poble de Sant Joan de Mediona, ja que gairebé totes les famílies hi tenen algú treballant.

Les mobilitzacions es van iniciar amb una vaga de dues hores el 18 de novembre i una manifestació de més de 300 persones. El ple de l'Ajuntament també es va posicionar en contra de la decisió de la direcció d'SCA d'emportar-se la producció.

Els motius que ha donat la multinacional paperera per tancar són de reestructuració de la producció, ja que no pot argumentar pèrdues. I és que cada any aconsegueix més beneficis. L'objectiu és traslladar la producció a la planta que té a Navarra per obtenir encara més diners.

Sentència clau per al Sector Social sobre el Calendari Laboral Anual

El passat 22 de juliol es va celebrar el judici per la denúncia interposada contra les Filles de M ª Auxiliadora com a gestores del CRAE Llar Les Vinyes per l'incompliment de la seva obligació de lliurar el calendari laboral anual en els terminis i amb el contingut que marca el conveni d'Acció Social amb infants, joves ...

El 28 de setembre se'ns va comunicar a la CGT la sentència favorable a les nostres demandes, i la renúncia de l'empresa a recórrer la mateixa la converteix en efectiva, no només per a aquest centre de treball, sinó que, en basar-se en la interpretació d'un article del citat conveni, serveix com a referència a tots es els/les professionals del sector per reclamar a les seves empreses el compliment del que s'hi reflecteix .

Han estat gairebé 3 anys de lluita durant els quals l'empresa ha rebutjat sistemàticament tot oferiment de diàleg, arbitratge i fins i tot l'oferiment de mediació per part de la Inspecció de Treball (que a la fi li acabaria sancionant amb 5000 euros per incomplir les seves obligacions sobre prevenció de riscos i conciliació de la vida familiar i laboral) i fins i tot va decidir obviar la resolució de la Comissió Paritària del Conveni favorable a les tesis dels delegats de personal .

La sentència declara "el dret dels treballadors a què l'empresa elabori anualment un calendari laboral individualitzat pel qual cada treballador tingui coneixement del seu horari de treball , la distribució anual dels dies de treball, els festius, els descansos setmanals i les vacances de tot l'any" i fixa el lliurament del calendari a principis d'any, no amb dos mesos d'antelació com feia l'empresa.

Esperem que aquesta sentència serveixi per estendre a tot el sector social el lliurament d'un calendari laboral imprescindible per fer compatibles els treballs amb la vida personal, cosa que no quadra amb l'estès costum d'anar lliurant aquesta informació en el temps i contingut que les empreses consideren oportuns.

Vaga indefinida al servei de recollida d'escombraries a Vilanova i la Geltrú

El 5 de novembre es va iniciar a Vilanova i la Geltrú una vaga indefinida al servei de recollida d'escombraries, que l'Ajuntament té externalitzat a l'empresa VALORIZA, propietat de l'antiga gran constructora Sacyr-Vallhermoso (ara anomenada Sacyr) i que compta amb més de 50 treballadors a la ciutat.

La vaga indefinida va ser aprovada pel comitè d'empresa i per la majoria de treballadors reunits en assemblea i venia motivada per la negociació entorn al conveni col·lectiu dels treballadors.

La proposta dels treballadors defensava no perdre més poder adquisitiu i, per tant, la no reducció de salaris i actualització dels mateixos d'acord amb l'IPC, entre d'altres mesures socials.

Després de tres dies de vaga els treballadors de VALORIZA van decidir el 8 de novembre desconvocar la vaga indefinida davant el compromís de la

Segueix la vaga indefinida a Panrico a Santa Perpetua de Mogoda

La vaga va ser convocada el passat 13 d'octubre a nivell estatal pels sindicats CCOO, UGT i CGT. Els motius de la vaga eren l'impagament del mes de setembre i aturar els plans de l'empresa d'acomiadar a gran part de la plantilla i executar rebaixes salarials d'entre el 25 i el 35%. Finalment en la majoria de centres es va supeditar la vaga als resultats de la negociació, però la planta de Santa Perpètua es va negar a acceptar el calendari de negociacions que va proposar l'empresa i ha mantingut la vaga indefinida, al mateix temps que organitzava diverses manifestacions i accions.

L'acord produit finalment a Panrico entre UGT, Patronal i alguns representants de CCOO L'acord significa l'acomiadament de fins a 745 treballadors d'una plantilla de més de 2.000 empleats, a més de l'acomiadament de 300 autònoms de la seva xarxa de distribució, i una rebaixa salarial de fins al 18% per a la resta. En base a aquest text, les indemnitzacions als treballadors acomiadats, de 25 dies per any treballat, no hauran de ser abonades en el moment de l'acomiadament, sinó que es faran efectives en un termini màxim de 18 mesos des que es fa efectiu el cessament, argumentant per a això la "greu situació financera" de la companyia.. La major part dels acomiadaments recollits en l'acord, si es porta a terme, es produirien a la fàbrica de Santa Perpètua de Mogoda, CGT i CCOO rebutgen l'acord. La plantilla de la fàbrica de Santa Perpètua de Mogoda l'havia rebutjat per 195 vots en contra, dues a favor i una abstenció.

Tant la fàbrica de Santa Perpètua com la de Madrid van votar No a la proposta de l'empresa, i en el còmput total de la votació de la plantilla, tot i que les fàbriques de Puente Genil i Valladolid hagin votat a favor, el rebuig al text seguia sent majoritari. Això ha estat possible per la reforma d'agost de les condicions d'acomiadament col·lectiu, que contemplen que les decisions de diferents empreses d'un mateix grup siguin vinculants encara que les plantilles prenguin decisions diferents.

Quan es van iniciar les protestes dels treballadors, la direcció actual de l'empresa, imposada pel fons de capital risc Oaktree, esgrimia l'argument de la baixada de vendes per plantejar un ERO que implicava acomiadaments i una nova baixada de salaris. Es tracta de la continuació en la caiguda lliure d'una empresa que en vuit anys ha passat de tenir beneficis i implementar una política d'expansió internacional a estar en mans de dos fons de capital risc que han deixat a zero els comptes , ja nombroses devaluacions de salaris i condicions de treball.

La solidaritat amb la plantilla de Panrico ha arribat des de nombrosos col·lectius, organitzacions, sindicats i seccions sindicals, portant-se a terme actes de solidaritat a la comarca del Vallès i fora d'ella,

Concentració en solidaritat amb els acomiadats a ACCIONA-NISSAN

El 6 de novembre es va portar a terme una concentració a les portes de l'accés a Nissan convocada per CGT Viladecans.

El passat 24 d'Octubre, la Direcció d'ACCIONA a NISSAN, va procedir a l'acomiadament disciplinari de dos afiliats a la CGT. Els motius al·legats per a procedir als seus acomiadaments són totalment falsos i rocambolescos, sent el motiu real dels mateixos l'exterminar en l'empresa qualsevol tipus de lluita, i principalment acabar amb la possibilitat de constituir la Secció Sindical de la CGT en l'empresa.

Aquests acomiadaments, han estat avalats pels membres del Comitè d'Empresa de CCOO, que s'han ocupat en tot moment de fer-li el joc brut a l'empresa i finalment promoure i avalar que fossin acomiadats de forma totalment injustificada.

Concentració a Barcelona per la readmissió d'Amaya, acomiadada per Konecta

El 19 de novembre CGT Barcelona va convocar una concentració a l'oficina central del Banc de Santander situada al Passeig de Gràcia de Barcelona per la readmissió d'Amaya.

El passat 11 de setembre més de 100 antidisturbis van desnonar del seu habitatge en el barri madrileny del Pilar, a Amaya, una treballadora de 31 anys que no podia plantar cara al lloguer abusiu exigit per la immobiliària. Havia estat un temps en atur i va trobar treball en l'empresa de telemarqueting Konecta, de la qual el Banc de Santander, entre altres, és accionista majoritari.

Una setmana abans, Amaya, havia demanat a l'empresa un canvi de torn per a poder assistir al seu desnonament, canvi que no va ser concedit per l'empresa. El passat 25 d'octubre Amaya va ser acomiadada per acumulació de faltes. La carta d'acomiadament, assenyala el dia del seu desnonament i els posteriors de baixes mèdiques com el motiu de l'extinció del contracte. Encara que l'empresa reconeix que les absències estan justificades (amb presentació de l'informe mèdic pertinent), s'escuda que la Reforma Laboral aprovada el passat any els permet fer-lo.

CGT hem llançat una campanya pública per a denunciar a Konecta i als seus clients. Fins que Amaya sigui readmesa anem a assenyalar pública i notòriament als responsables, acudint a les seves portes, i informant als seus clients i pressionant als principals accionistes de Konecta.

Es desconvoquen les vagues del Remolc Portuari del Port de Barcelona

Amb el suport i la unitat dels tripulants, el Sindicat de Treballadors de la Marina Mercant de CGT deté un nou intent de soscavar els drets guanyats amb anys de lluita.

L'ambició desmesurada d'alguns empresaris i la prepotència amb la qual actuen està posant en escac drets aconseguits, durant anys de lluita i treball, pels tripulants dels remolcadors de Barcelona. Igual que passa en tants llocs, avui se senten més forts per a arrabassar-nos el que és nostre. No importa tenir quantiosos beneficis, cal acumular més i més, encara que sigui a costa de depauperar les nostres vides.

Des d'un principi CGT i els seus representants s'han mantingut ferms davant les intencions de les Direccions de REBARSA - SAR, deixant clar que no anaven a acceptar ni retallades salarials, ni reduccions de plantilla, ni imposicions caciquils de cap tipus.

Davant la greu actitud de l'empresa, els treballadors van veure necessari convocar diverses jornades de vaga. Després d'una reunió al llarg de tota el matí del dia 12, entre ambdues parts; social i empresarial, i a través de la mediació del Departament de Treball es va arribar a un acord a última hora per a desconvocar la vaga que anava a iniciar-se el 13 de novembre.

CGT ha aconseguit evitar una inaplicació imminent de la "jornada" i el "sistema de treball", que ens hauria condemnat a la precarietat més absoluta i irreversible, així com a l'acomiadament col·lectiu de 23 treballadors (33% de plantilla de flota). També s'ha aconseguit el compromís de la part empresarial d'esgotar el Conveni Col·lectiu vigent, i respectar un període d'ultraactivitat del mateix de 15 mesos a partir de la finalització de la seva vigència (31-12-2013).

Així doncs, el 7 de gener de 2014 s'iniciarà, esperem que de forma normalitzada, la negociació per a arribar a un nou Conveni Col·lectiu. No obstant això, ja donem per segur que la lluita continuarà.

Comunicat sindical unitari contra l'ERO a 393 treballadors de Seat

Seat vol acomiadar durant 2014 a un total de 393 treballadors que ocupen el que es considera ocupacions indirectes, per a reduir un 5 % aquest tipus de costos. Les extincions d'ocupació, les primeres que porta a terme la companyia des de 2010, s'efectuaran en el marc d'un Expedient de Regulació d'Ocupació d'extinció que afectarà als empleats que no estan vinculats a la línia de producció, i que ocupen el seu treball en altres àrees, des de la de Recursos Humans fins a la de finances o la de gestió, segons ha explicat la companyia.

En paral·lel a aquests acomiadaments, Seat està aplicant un ERO temporal que afecta a uns 80 treballadors al dia, encara que l'autorització és més alta i podria arribar fins a a 427. Seat ha apuntat que, a més dels acomiadaments, l'ERO preveu que no se substitueixin els treballadors que vagin causant baixa o que es congelin les promocions internes per a esmorteir al màxim les mesures més traumàtiques.

Els sindicats CGT, UGT i CCOO presents al comitè d'empresa van manifestar unitariament la seva voluntat de no permetre que es redueixi plantilla indirecta i que posteriorment es cobreixi amb treballadors/es prestades o amb enginyeries externes, al temps que rebutjaven qualsevol mesura traumàtica que suposi l'aplicació en les condicions legals que té un ERO d'extinció de contractes basat en causes econòmiques.

Concentració a l'Aeroport del Prat contra la repressió sindical a US Airways

El 7 de novembre CGT va realitzar una concentració a l'aeroport de Barcelona davant del taulell d'embarcament de l'empresa US Airways. Uns 70 afiliats de CGT Barcelona es van concentrar mentre es produïa l'embarcament dels passatgers davant del mostrador d'US Airways per exigir la readmissió del nostre company Lorenzo i també que cessin les activitats antisindicals a l'empresa, acabant amb un recorregut per les zones d'embarcament a l'interior de l'aeroport.

US Airways és una multinacional nord-americana que opera a l'aeroport del Prat amb 6 treballadors des de fa aproximadament una dècada, temps durant el qual el nostre company ha treballat sense una sola sanció en el seu expedient ni cap falta.

Des que es van realitzar les eleccions sindicals al juliol del 2012 i CGT vam obtenir l'únic delegat de personal, l'empresa va iniciar una campanya de persecució i assetjament sindical sense precedents.

En primer lloc acomiadant a l'octubre del 2012 al nostre company que havia estat elegit delegat de personal tres mesos abans i que va guanyar el judici amb acomiadament nul per persecució sindical i posteriorment amb l'assetjament i enderrocament sense treva cap al nostre altre company després de ser testimoni fonamental en la defensa del nostre delegat, culminant amb el seu acomiadament.

Exigim que cessi la repressió sindical i es readmeti al company acomiadat.

Declarat nul l'acomiadament del Secretari General de la Secció Sindical de CGT a FCC Parc Central Barcelona

Després de molta lluita per part del Sindicat de Neteja de CGT Barcelona, s'aconsegueix que el company Hugo Coll Soriano torni al seu lloc de treball.

Donem les gràcies a tots els companys que han participat en les concentracions de suport al nostre afiliat i col·laborat amb el sindicat en la lluita per la seva readmissió.

Seguirem lluitant pels drets dels treballadors/es de la neteja viària de Barcelona, fent un sindicalisme combatiu i lluitador de classe totalment diferenciat del que fan CCOO i UGT.

Parlem

Joana Garcia Grenzn

"Les dones hem d'escriure la nostra histo

Txema Bofill

Joana García Grenzner és una lluitadora feminista amb bons arguments i "xispa". Des de petita ha lluitat contra les injustícies socials i de gènere en particular. N'ha fet la seva professió.
És experta en Gènere i Comunicació, postgraduada en Gènere i Polítiques d'Igualtat i llicenciada en Periodisme. Actualment és responsable de comunicació de Calala - Fons de Dones i membre de la Xarxa d'Expertes i Experts en Gènere i Comunicació del PNUD d'Amèrica Llatina i Carib. Ha coordinat formacions com el projecte Dones migrants, dones amb drets: la comunicació amb visió de gènere, una eina que obre mons (distingit com a bona pràctica en gestió de la migració femenina per la UE) per a la Xarxa Internacional de Periodistes amb Visió de Gènere, de la que és membre. També forma part de l'equip de Pikara Magazine, revista on line de periodisme amb visió de gènere, i del Periódico Diagonal, i impulsà La Independent, Agència catalana de Notícies amb Visió de Gènere.
Està molt ocupada i hem trobat una estona per l'entrevista. Filla d'una mare i un pare okupes i de la generació de la contracultura, artesans i revoltats, i amics de la companyia de teatre de carrer i d'avantguarda, la Perula.
Vaig conèixer la seva mare. S'ocupava del centre de documentació de moviments socials de la Ciutat Invisible a Sants. Hi havia un bon dossier sobre el MIL i grups autònoms. Va acollir un bon amic, el Miguel, molt debilitat per anys de presó.

- On vares néixer?
Vaig néixer a Madrid, l'any 1977.

- A què es dedicaven els teus pares?
El meu pare és madrileny i la meva mare era catalana. Vivien aquella època a Madrid amb la meva germana. El meu pare artesà i la meva mare va ser mestra i després funcionària. Es dedicaven a l'artesania i feien disseny de peces i les venien a Habitat i altres botigues. I també al carrer.

- Fins quan vares viure a Madrid?
Fins els 9 anys. Els meus pares es varen separar quan en tenia 7. Vaig viure 2 anys amb el meu pare i després amb la mare a Catalunya, a Sants, on vaig estar-hi fins els 26 anys. Després vaig viure un temps a Madrid i Veneçuela i ara torno a ser aquí.

- Com t'has format en la vida? Com ha sigut la teva formació?
Uf! A base d'experiències molt diverses. Primer, l'escola de la vida. Em vaig criar en un barri com Malasaña a l'època de la transacció, de l'heroïna...

- ....Però tu eres petita. Senties aquest ambient?
Si és clar. Jo he vist morir gent per l'heroïna, fins i tot amigues de la meva generació.

- Altres experiències de la vida
Em vaig independitzar i vaig marxar de casa de ma mare okupant. I de petita vaig estar amb els meus pares també okupant. Els va impactar molt fort la crisi dels 80. A casa vàrem viure dos desnonaments. Varen perdre dues cases i vàrem estar ocupant. I passàvem dificultats econòmiques fortes, una separació complicada, una història familiar complicada. Tot això forma.

- Quan comences a prendre consciència social i de gènere?
De molt petita. La meva mare m'explicava que quan tenia 4 anys, al carrer, varem veure com un home li pegava a una dona. Vaig parar ma mare i li vaig dir que s'hi fiqués. Jo era bastant així.
Després vaig tenir la sort de ser de la generació que va poder formar-se a l'escola pública, laica.

- Com va anar la teva formació escolar?
A mi no em varen escolaritzar fins els 7 anys. Ma mare i mon pare m'educaven a casa. Allà vaig aprendre a llegir, escriure, sumar, restar, multiplicar, dividir... A les escoles públiques vaig poder accedir a l'ensenyament i la cultura, excepte el primer any a Catalunya que vaig anar a l'escola Espanya, que estava a la plaça d'Espanya, en castellà. Una escola franquista que encara no havia implementat la normalització lingüística. Tenia una tutora que només volia noies, i que feia classes de costura. Estava de paret amb paret amb la comissaria. Després vaig anar a l'Escola Barcelona i l'Institut IB Les Corts. I vaig entrar a la Universitat de periodisme amb beca ja que tenia molt bones notes.

- Perquè esculls periodisme?
Perquè sempre m'ha agradat escriure. Escric des de petita.

- Escrivies un diari?
Un diari, si, des dels 7 anys.

- I el segueixes fent?
Escric per mi. Necessito fer-ho. Hi han èpoques que menys. Ara amb menys regularitat perquè escric molt per fora.

- Què en penses del teu diari?
Dels meus diaris! És una sensació molt curiosa. Són molts diaris i edats. Et veus en perspectiva, que és el que busques quan escrius.

- Una experiència de la vida que t'hagi format?

La vivència de l'exclusió social de petita i de les desigualtats socials i de gènere.

- Et senties exclosa?
Quan vius en situació de dificultats econòmiques marca molt. El meu pare va estar molts anys a l'atur. Els desnonaments. La vivència de ser filla natural, nascuda fora del matrimoni en l'època post-franquista. A mi això, em va marcar molt. I posteriorment a nivell de la meva consciència feminista ha sigut important. L'activisme a nivell sostingut ha sigut el que més m'ha transformat en la vida.

- Parla'ns del teu activisme social
Al 16 anys vaig conèixer els centres ocupats a Madrid. Vaig conèixer Minuesa, el centre social okupat de Lavapiés, el dia que complia 17anys. Em va impactar molt i vaig decidir que volia estar vinculada a temes socials. I després vaig començar en un col·lectiu de joves a Sants, la Mandràgora i feien activitats pel barri, autoformació, actes per recolzar el moviment zapatista, i van començar a muntar el festival anti-racista i antifeixista contra l'acte dels grups feixistes a la Plaça dels Països Catalans. En aquesta plataforma antifeixista es va retrobar tothom. Va ser un tot, els sindicats i partits extraparlamentaris marginats als anys 80, el moviment independentista reprimit el 92, la insubmissió, les primeres okupacions... Es va generar tot un magma social que va ser determinant per a que hi hagués una efervescència del moviment okupa. Als 20 anys em vaig independitzar okupant, i als 25 vaig conèixer Palestina.

- Què hi feies a Palestina?
Hi he estat quatre vegades. La primera, en un intercanvi que organitzava RAI (Recursos d'Animació Intercultural) amb una associació palestina israeliana a Haifa, i després escrivint cròniques, a la zona de Cisjordània. Una altre, ja com a membre de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina (RAI, Sodepau, Comunitat Palestina a Catalunya...). I el 2005 en una trobada de la Xarxa Internacional Dones de Negre contra la Guerra , que sorgeix l'any 1989, quan les israelianes van fer una marxa contra la ocupació a la línia verda, que havia de ser frontera internacional segons els acords internacionals posteriors a la guerra dels Sis Dies de 1967

- Quina impressió tens de Palestina?
És un conflicte crònic que marca la pròpia evolució de la història contemporània. El poder que té el lobby sionista a nivell internacional sustenta la ocupació israeliana i la política internacional a favor dels interessos sionistes, i ha sorgit la contrapartida: una revifalla molt forta de l'integrisme arreu dels països àrabs, que va crear un engendre impulsat pels Estats Units i potències occidentals, com Al Queda, i com això està marcant la política internacional.

- I els palestins com viuen?
Resistint. Els i les palestines neixen, creixen i moren resistint.

- Ho tenen malament. Estan empresonats.
Els israelians també viuen empresonats. Encara que siguin els ocupants.

- Què és feminisme?
El feminisme és una lluita per a transformar la societat i les persones cap a relacions de justícia social, de gènere i ètnia. És un corrent de pensament de transformació social i personal, que van iniciar les dones com a subjectes històricament oprimits, però que s'ha enriquit amb les aportacions d'altres subjectes, com les persones trans, de les reflexions, les vivències i pràctiques de les persones amb sexualitats dissidents. El moviment feminista sempre ha estat porós cap a altres moviments i altres lluites.

- Porós?
Receptiu i contaminat, en el sentit positiu, pels altres corrents. Per exemple, el feminisme aquí va estar molt vinculat a tots els moviments de la segona República, a l'anarquisme, al comunisme, a la revolució social i a la lluita antifranquista.
Les dones hem estat en tots els moviments de transformació social i en totes les revoltes i lluites. I quan ens hem reivindicat en primer lloc també hem tingut en compte les reivindicacions d'altres lluites.

- I tu en quin corrent feminista et sents propera, còmoda.
Hi han coses vàlides en molts feminismes. Jo vinc d'un feminisme de grups autònoms, de base, independents. El moviment feminista s'ha anat transformant i enriquint de totes les aportacions. En el meu cas i activistes feministes ens hem nodrit de diverses tendències. No estem per la institucionalització del feminisme.

- Hi ha grups feministes indepen-

amb...

ner, lluitadora feminista

òria per assegurar-nos que no l'esborrin"

dentistes?
Endavant planteja independència, socialisme i feminisme. És una de les organitzacions que ho visibilitza com un dels objectius. Hi han feministes independentistes: Gata-maula, o Cau de Llunes a Tarragona. I altres grups.

- Què ha aportat el feminisme a la societat?
Moltíssim. La lluita feminista ha protagonitzat la revolució silenciosa sense sang més important del segle XIX fins avui. La incursió de més de la meitat de la població a l'esfera pública, sense sang, en un sistema no pensat per a les dones.
A part això, els diferents feminismes han estat colze a colze lluitant en tots els processos de transformació social: des de els rebomboris del pa dels anys 20 a Barcelona, el cooperativisme, els ateneus, les escoles lliures... En la revolució social estaven les dones, les Mujeres Libres, les mestres, les espiritistes, les milicianes, les republicanes. A més de pel dret a l'avortament i pel divorci les dones van lluitar al moviment antifranquista, per la derogació de la llei de perillositat social, de "vagos y maleantes", pels drets socials, per l'educació pública laica, no segregada per sexes....Totes aquestes lluites les han bastit les dones feministes, també.

- Una persona que hagi sigut referent
En primer lloc, la meva mare. Va ser una dona que va trencar molts motlles a la seva vida: perquè va tenir una educació molt catòlica, perquè es va separar. Va ser acusada d'adúltera. Va viure l'ostracisme familiar, per tenir una criatura fora el matrimoni. És el meu primer referent de dona lluitadora.
I després el de moltes dones que m'he trobat al llarg de la vida: des de mestres que vaig tenir a l'institut, fins a les dones de l'ateneu llibertari de Sants, companyes de diferents moviments feministes de diferents generacions de diferents activismes.
des de la Gioconda Belli que vaig descobrir als 16 anys a les lesbianes palestines, que han lluitat per l'alliberament nacional i sexual a l'hora. També la Carla Corso o l'Angela Davis, a qui vaig entrevistar; la Rosario dinamitera que vaig conèixer, etc. fins a la meva tieta.

- Quins privilegis creus que els homes hem d'abolir?
El privilegi, per exemple, de rebre cura sense necessitat de reciprocitat. És un privilegi que té estructuralment qualsevol home. I això passa en els grups d'amics i organitzacions socials. El privilegi de tenir un estatus, una autoritat i una legitimitat en els espais públics pel fet de ser home: qualsevol home que vulgui qüestionar-se els seus privilegis hauria de fer un pas enrere i deixar espai al protagonisme de les dones i treballar-se a sí mateix en les relacions personals, familiars, domèstiques, laborals i socials per trencar amb el rol històric de domini que heu tingut.

- El periodisme de gènere en què consisteix?
Passa per tenir en compte que la societat no sols està estructurada en classes sinó també en desigualtats de gènere i ètnia, per construir els relats informatius i d'anàlisi. Una crisi, una guerra, qualsevol esdeveniment, tenen un impacte diferent per a les dones i homes, segons si són autòctons o migrants, rics o pobres, si viuen a països del Nord, del Sud... Cal tenir-ho en compte. I el llenguatge inclusiu, no sexista ni androcèntric només és la punta de l'iceberg: és el que reflecteix si els continguts parteixen d'una anàlisi profunda i rigorosa de la realitat.

- En quins mitjans has participat?
He treballat a Ardi Beltza, Kale Gorria, al Periòdic Diagonal.... He col·laborat a la Directa, Gara, el Temps, Periódico de Catalunya, Ajoblanco, Pikara magazine (revista basca on line amb visió de gènere), Ameco Press, una agència estatal de periodisme amb visió de gènere, La independent, la primera agència catalana de notícies amb visió de gènere que vaig venir a muntar el 2010. He procurat treballar temes que m'agraden i de la forma que m'agrada

- I ara, sobre què estàs treballant?
Estic fent una recerca sobre amb dues companyes més, Elba Mansilla i S. sobre les dones i les relacions de gènere en les cooperatives de treball de la província de Barcelona. I ara treballo portant la comunicació i la recerca de fons a Calala, un fons de dones que es dedica a aconseguir diners pels moviments de dones i feministes de base.

- Un anàlisi del 15M
El 15M ha estat l'esclat de la mobilització social massiva per a fer resistència al procés d'ajustos estructurals. Ha canviat un munt de paradigmes mentals.
El 15M ha demostrat la capacitat de la multitud auto-regulada i auto-governada d'anar canviant l'estratègia sobre la marxa. I aquesta multitud que va participar espero que sapiguem trobar aquesta intel·ligència col·lectiva i posar-la a treballar per seguir generant propostes de desobediència. La desobediència és el que s'ha plantejat més clarament com a forma d'intervenció i proposta, ara cal convertir-la en proposta política. Per això cal molta discussió i procés a llarg plaç.

- Quina és la acció que hagis participat, de la que et sents més satisfeta?
Moltes... Darrerament, l'expropiació de béns de primera necessitat a un supermercat durant el piquet feminista de la vaga general del 14N o l'acció de suport a l'Ester Quintana un mes després de que els mossos li disparessin, al mateix lloc on va succeir. En general, totes les accions pensades col·lectiva i inclusivament, que permeten la participació de persones de diverses edats i capacitats, gent gran, petita, amb crosses, amb cadira de rodes, que tenen en compte els desitjos i els límits de tothom que participa, on tothom té la informació i el poder sobre el que passarà... Són les que em semblen més transformadores.

- Un llibre, o llibres
Nosotras que perdimos la paz, de Llum Quiñonero, sobre les Dones del 36.
Tinisima, de Elena Poniatovska, sobre la vida de la fotògrafa Tina Modotti.
El Calibán y la Bruja, de Silvia Federici.
Partisanas, de Ingrid Strobl.
Després de Marx, Abril, de Maria Antonia Macciochi.

- Una citació,
Fa uns 18 anys estava en un programa feminista de Ràdio Kontrabanda, Les Dones a les Ones, i Esther Moreno, una amiga del col·lectiu feminista Ruda, de Saragossa, va dir que les dones hem d'escriure la nostra història per assegurar-nos que no l'esborrin. Em va impactar moltíssim i és un dels motius que m'inspira per fer el que faig.

- Una persona per entrevistar
Qualsevol dona migrada i treballadora domèstica. Montserrat Neira, prostituta.

>> LES FRASES...

"L'activisme a nivell sostingut ha sigut el que més m'ha transformat en la vida"

"La societat no sols està estructurada en classes sinó també en desigualtats de gènere i ètnia"

"El feminisme és una lluita per a transformar la societat i les persones cap a relacions de justícia social"

SENSE FRONTERES

En situacions de greu crisi financera el sistema mateix crea "solucions" com el feixisme per a recuperar el control de la situació

"L'esquerra egípcia ha de prendre-li el carrer als Germans Musulmans"

Entrevista a Mohammed Azz, estudiant de ciències a Alexandria i militant en el moviment anarquista

La Marea

Després del cop d'estat de l'exèrcit contra els Germans Musulmans, Egipte no ha deixat de ser un formiguer de protestes, sobretot per part de les faccions amb més poder, que es disputen l'hegemonia. No obstant això, en els marges de la batalla entre els generals i els islamistes, segueixen fent treball de base molts grups laics i d'esquerres que tracten de guanyar el seu espai.
Mohammed Azz, estudiant de ciències a Alexandria, milita en el moviment anarquista. Creu que un dels majors errors de l'esquerra és haver cedit l'espai del carrer i el treball en els barris, als islamistes. Azz defensa que l'esperit revolucionari perdut es pot recuperar des de la base social.

- En quina situació es troben els carrers a Egipte després de les últimes turbulències polítiques?
En aquests moments hi ha tant manifestacions en suport als Germans Musulmans com altres en suport a l'exèrcit. Encara que és cert que les manifestacions que donen suport a Mursi es produeixen amb més freqüència, gairebé diàriament. Els Germans Musulmans tenen guanyada la batalla del carrer. Quant a la resta de forces polítiques del país, no veuen la utilitat de marxar en els carrers en aquest moment i prefereixen reunir-se amb l'exèrcit.

- En aquest context, quin paper juga l'esquerra i, en concret, el moviment anarquista?
Aquí cal fer distincions: una esquerra que dóna suport al règim i només busca quotes de poder i, d'altra banda, una altra que està a peu de carrer i que tracta de construir una base popular. Quant al moviment en el qual milito, els anarquistes, seguim el mateix camí, és a dir, intentem construir relacions socials entre els diferents barris perquè actuïn conjuntament. També desenvolupem la nostra activitat amb els treballadors i els animem que formin els seus propis sindicats. El pitjor que ha fet l'esquerra és deixar-li els barris als Germans Musulmans.

- Teniu algun contacte amb altres organitzacions a nivell internacional?
Sí, intercanviem punts de vista amb moviments d'altres països, parlem

amb ells del que passa a Egipte perquè en els mitjans de comunicació no parlen des d'una visió anarquista. El nostre discurs no està representat en ells. Quan vaig ser detingut al costat de tres companys rebíem el suport de col·lectius anarquistes de Colòmbia, França i altres països. A més, intentem crear xarxes de solidaritat i coordinació entre els anarquistes del mediterrani en general.

- Atès que dur a la pràctica polítiques anarquistes en aquests moments sembla totalment inviable, quin és la vostra estratègia?
Actualment nosaltres no podem esperar que s'apliqui un model anarquista, però sí s'han donat casos d'autogestió en diverses zones. Això sí, ningú els identifica com anarquisme, ja que no saben el que és aquest concepte. En moltes zones rurals i barris populars, la gent ha construït carreteres i ha engegat mitjans de transport, convençuts que el seu treball és per a la totalitat de la població.

- I veieu viable assolir un Estat laic a curt termini?
És difícil que hi hagi un sistema laic a Egipte encara que entre les classes mitja i burgesa sí que hi ha una cultura laica, inspirada pel model europeu. Aquestes capes de la població sempre han volgut aplicar el que veuen a Europa. No obstant això, els Germans Musulmans han guanyat terreny i han usat la religió per a fer política, pel que cada vegada en major mesura ha passat a ser l'eix en la vida de molta gent. La mateixa constitució no permet un Estat laic, i hi ha molta gent que aprofita això per a mantenir a ratlla a la població laica.

- Com us heu posicionat enfront del cop d'estat?
Mai hem donat suport a cap de les forces polítiques que s'estan enfrontant actualment. Per a nosaltres, no hi ha diferència entre els Germans Musulmans i l'exèrcit. Estem en contra del cop d'estat però al mateix temps no considerem legítimes les polítiques dels Germans Musulmans. No estarem contents si Mohamed Mursi torna, igual que no ho estarem si el general Abdul Fatah al-Sisi es converteix en president. Nosaltres treballem amb els de baix.

- Però l'exèrcit ha portat a terme una dura repressió.
Ha estat l'exèrcit el que va facilitar que els Germans Musulmans arribessin al poder. L'exèrcit els va permetre usar eslògans religiosos durant la seva campanya electoral, va donar el seu programa per a aconseguir victòries polítiques i després els va tirar. No donem suport la violència entre cap dels dos bàndols, la qual fa que la joventut s'oblidi les seves reivindicacions polítiques i socials. La repressió en el Caire no es pot justificar. No obstant això, la violència forma part del conflicte polític. Quan es produeix un canvi en la forma política, sol haver-hi enfrontaments i ferits. Nosaltres volem parar la violència, però no tenim força per a fer-lo.

- Mubarak va dir recentment en un enregistrament d'àudio que el pròxim president egipci ha de ser de l'exèrcit.
Encara que el president pertanyi a l'exèrcit o a un partit civil, l'exèrcit sempre acaba controlant el poder. En els temps de Mubarak havia cert equilibri entre l'exèrcit i l'estat. Cadascun mantenia els seus interessos. No importa que el pròxim president sigui dels militars, ja que tot el país està "militaritzat". A Al-Sisi no li convé presentar-se a les eleccions perquè perdria la legitimitat i inviolabilitat que li ofereix l'exèrcit. És millor seguir sent de l'exèrcit i controlar al govern que estigui en el poder, igual que han fet amb Mursi.

- I en mig d'aquests canvis, quin és la situació de la dona en els moviments de protesta?
Les dones estan presents en la política i en les mobilitzacions socials però segueix havent una desigualtat quant a participació. És una tendència que trobem sobretot en algunes agrupacions islamistes conservadores. La nostra societat segueix sent masclista, i s'assenta sobre la idea que la dona té dos llocs: la casa o el treball. És a dir, la dona no està feta per a la política. El 40% de les famílies egípcies són mantingudes amb el salari de la dona. Per tant, és cert que la dona ha guanyat drets laborals. El dolent és que fins i tot en alguns espais laics se segueix tractant a la dona com una propietat.
Després de la revolució, van sorgir diversos grups feministes contra l'assetjament, que es produïa públicament, fins i tot en les mobilitzacions. Van arribar a convocar una manifestació de dones en el Caire amb ganivets en les seves mans, amb els quals amenaçaven als assetjadors de manera simbòlica. Ara hi ha grups que s'enfronten a l'assetjament amb participació masculina inclosa.

- I arribats a aquest punt, on veus la solució?
Els problemes polítics que tenim ara sorgeixen d'uns altres de tipus econòmic i social. En la societat egípcia hi ha violència, però és normal en un país pobre. La solució és destruir tot el règim, les eleccions que se celebraran en breu no canviaran res. Egipte és un pastís i cadascú està demanant la seva part. Els països del Golf tenen interessos en el país. Qatar dóna suport als Germans Musulmans, Aràbia Saudita als salafistes i a Mubarak. I Estats Units als militars, ja que l'exèrcit és l'únic organisme que assegura l'estabilitat del règim i la continuïtat de les inversions americanes. Els saudites rebutgen als Germans Musulmans per a evitar qualsevol canvi en el seu propi país. Si a Egipte governen els Germans Musulmans influirà.

- Mirant enrere, ha portat la revolució coses bones?
No. Si poguéssim tornar enrere en el temps proposaria tenir un programa amb objectius clars i concrets, que ara per ara -siguem sincers- seguim sense tenir. Va haver´hi una part que va aprofitar les mobilitzacions en el carrer per als seus propis interessos. A diferència nostra, els Germans Musulmans han guanyat la força popular perquè tenien un programa, i apel·laven a uns canvis concrets. A més, gent bé posicionada econòmicament han donat suport a aquests grups per a seguir mantenint els seus interessos.

Al final, aquestes organitzacions grans es van apropiar de la revolució. Nosaltres no teníem la maduresa necessària per a proposar un programa.

** Entrevista extreta de la revista La Marea*

Entrevista al periodista grec Aris Chatzistefanou

"El govern grec utilitza Alba Daurada per combatre els sindicats i l'esquerra"

Benoït Cros

Aris Chatzistefanou és un periodista grec, director dels documentals "Deutocràcia" i "Catastroika", que mostren com les polítiques d'austeritat es van implementar a Grècia. Ara està preparant el seu nou projecte de documental, "Feixisme, SL", en el que denuncia la complicitat dels partits al poder (Nova Democràcia i el PASOK) i dels mitjans de comunicació en l'auge dels neonazis d'Alba Daurada, que van entrar el 2012 al Parlament grec amb el 7 % dels vots.

- Després de Deutocràcia i Catastroika, el seu nou projecte és Feixisme, SL: vol dir que el feixisme és la conseqüència directa de les polítiques d'austeritat promogudes per la Troika?

Em temo que sí. Tenim una greu crisi financera que pot ser comparada amb el que va passar el 1929 i la dècada següent quan el sistema no va ser capaç de produir el creixement que necessitava per mantenir-se. Hem vist que el sistema mateix crea "solucions" com el feixisme per recuperar el control de la situació. A Grècia hem perdut el 25% del PIB en només quatre anys. Això mai va ocórrer en temps de pau, només en períodes de guerra. És la raó per la qual no és una coincidència que els problemes amb l'extrema dreta comencin a Grècia. Les famílies de classe mitjana han perdut el 35 % dels seus ingressos en els últims anys. En països com Espanya, Itàlia o Irlanda s'ha perdut entre el 6 i el 10 %. Això explica per què el feixisme encara no ha arribat en aquests països, però ja vindrà. Malauradament, a Grècia estem obrint el camí.

- Per què aquesta crisi afavoreix l'extrema dreta? A Amèrica Llatina, la intervenció del FMI va permetre en canvi la irrupció de governs progressistes.

Cal veure el context polític grec. Els col·laboradors dels nazis van ser els que van guanyar la guerra civil. Tenim una tradició d'extrema dreta amb persones que no van ser castigades pel que van fer durant la segona guerra mundial i van mantenir llocs importants en l'aparell de l'Estat. Espanya també té aquestes característiques. La crisi crea el terreny fèrtil però el context polític i social defineix la direcció. Cap a l'esquerra com a Amèrica Llatina o cap a la dreta com a Grècia. A més no va haver-hi un veritable moviment massiu amb forces polítiques que tinguin una alternativa real. Com deia Walter Benjamin, "tot feixisme és una revolució perduda". I quan la gent veu que l'esquerra no té propostes fortes contra la Troika i les polítiques d'austeritat, molts acaben anant-se a l'extrema dreta.

- Creu que Syriza no és una alternativa real al govern actual?

Syriza es va posicionar a favor d'acabar amb la política d'austeritat i el memoràndum (les mesures imposades per l'FMI, el BCE i la Comissió Europea). No obstant això, per arribar a aquestes transformacions radicals, es necessita un moviment social massiu similar al que va existir a Amèrica Llatina. És el que van fer Evo Morales o Hugo Chávez. No dic que aquests governs ho van fer tot bé, van cometre grans errors. Però si vols canviar l'estructura de l'economia, necessites que la gent entengui el que estàs fent i que et doni suport tots els dies amb manifestacions massives. Crec que Syriza no es va esforçar prou en crear aquest moviment. I ara només estan actuant des de dins, i és necessari, però és l'últim que s'ha de fer.

- Per què no es va arribar a un moviment social massiu?

És probablement la culpa de l'esquerra grega. Vam estar per predir la crisi, vam estar per dir el que va ser mal però no aportem propostes concretes. I quan n'hi va haver, no van ser expresses conjuntament. No cal oblidar la gran divisió que hi ha dins de l'esquerra grega, malgrat l'esforç de Syriza per unificar totes aquestes forces polítiques. No estic culpant Syriza de tot, estic parlant de l'esquerra en general que no va estar present quan la gent va demanar alternatives. I Alba Daurada va arribar amb les seves pseudo solucions: regalaven espaguetis i patates i deien que anaven a fer fora els polítics. I molta gent va pensar: "al menys tenen alguna cosa a dir", era trampós però van estar presents.

- La policia va detenir recentment al líder d'Alba Daurada i altres dirigents d'aquesta formació. El govern grec està finalment prenent-se seriosament aquest problema?

No. Primer cal recordar que, sense el suport de l'elit política i econòmica, Alba Daurada no hauria obtingut més que el 0,5 % dels vots. Però els mitjans de comunicació grecs els van tractar com a superestrelles i van legitimar la seva ideologia i la seva presència en la vida política. Va passar el mateix amb l'elit política: el centre i el centre-dreta van construir la teoria dels extrems. Van intentar explicar que Alba Daurada i Syriza eren els dos extrems. És a dir, agafaven un partit d'esquerra - en la meva opinió, d'esquerra moderada - i deien que era el mateix que els neonazis. Després de l'assassinat de Pavlos Fyssas (cantant de hip hop i activista), hi va haver un gran moviment antifeixista que va aconseguir pressionar el govern que no va tenir altre remei que actuar. Però al mateix temps, van intentar treure avantatge d'això i van dir: "ara atacarem els dos extrems". Comencen amb Alba Daurada però també volen lluitar contra els sindicats, els treballadors i l'esquerra en general. No crec que vulguin realment combatre el neonazisme. El seguiran utilitzant per a la seva política.

- Creu que el govern va actuar perquè la víctima era un ciutadà grec i no un immigrant com en el cas de les anteriors víctimes?

Em temo que ho explica en part i hauríem d'avergonyir-nos-en. Ja va haver-hi assassinats abans però les víctimes eren immigrants. No estic culpant el poble grec per protestar per la mort d'un grec però haurien d'haver fet el mateix des de fa anys.

- Creu que la detenció de líders d'Alba Daurada pot aturar la progressió d'aquesta formació?

No necessàriament. Les enquestes atribueixen a Alba Daurada el 10 % dels vots quan en les últimes eleccions van obtenir el 6%. És veritat que les enquestes van arribar a atribuir-los el 15 o 20% dels vots abans de l'assassinat però ara, després de l'assassinat i de les detencions, segueixen a un nivell superior al de les últimes eleccions. Estem encara molt lluny d'haver resolt el problema.

- Quins col·lectius són els principals votants d'Alba Daurada?

Principalment les classes baixes, les que van ser fortament colpejades per l'austeritat. Hi ha molt suport en les zones més pobres del país. També hi ha alguns dels que pertanyien a la classe mitjana, els nous pobres. És el mateix que va passar als anys 1920 i 30. Però cal dir que l'elit combat sobretot l'esquerra i no presta atenció al neofeixisme. Cal veure el que escriuen en els seus periòdics: comparen la violència d'Alba Daurada amb la "violència social", és a dir les protestes i les vagues.

- Alba Daurada també està intentant conquerir el territori tradicional dels sindicats, com el Pireu (on estan les drassanes).

Exacte. Estan intentant controlar àrees controlades pel partit comunista i els sindicats. No cal oblidar que, just abans de l'assassinat de Pavlos Fyssas, militants d'Alba Daurada van atacar a membres del partit comunista. I ho fan, no per protegir la gent d'aquí, sinó per protegir els armadors. Cal recordar que, en els últims tres anys, Alba Daurada va fer 140 proposicions de llei en favor dels armadors. Es presenten com a 'antistema' però en realitat treballen per al que podríem anomenar "el gran capital": donen suport a les privatitzacions o l'evasió fiscal. Jo els dic "la força armada dels neoliberals". Diuen que estan en contra de la invasió de la Troika però en la pràctica no fan res en contra d'això, només volen atacar els partits d'esquerra.

- Vostè és molt crític amb el paper dels mitjans en l'ascens d'Alba Daurada.

El problema és que els mitjans els han acceptat. Un programa de telerealitat (similar a Operación Triunfo) va convidar a membres d'Alba Daurada i els va presentar com la nova generació de polítics. I això va començar fa més de 10 anys. I passa el mateix amb l'elit política. No cal oblidar que el dictador Papadopoulos va donar el seu suport en els anys 80 a Nikolaos Michaloliakos, el líder d'Alba Daurada, que es troba actualment a la presó, i a Makis Voridis, ara diputat de Nova Democràcia. Voridis està acceptat tot i tenir la mateixa història que Michaloliakos. Això vol dir que l'elit política ha intentat incorporar aquest gent. Hi ha molts neofeixistes a Nova Democràcia.

- Alba Daurada també va infiltrar la policia grega. Com ho va aconseguir?

El cos de policia té una tradició molt a la dreta i antigament no eren un cos professional, no hi havia escoles de policia. Els policies eren seleccionats de manera molt estranya. En tot cas, Alba Daurada va tenir el suport d'alts càrrecs de la policia. El govern tenia coneixement d'aquests fets però no va fer res al respecte. Estan preparant la policia per ser una força antidisturbis per combatre les vagues i les protestes. I per a les unitats antiavalots, escullen els més agressius, els que provenen d'escoles militars. Van crear un monstre. Són criminals amb uniforme.

- Creu possible un retorn de la dictadura?

No crec que sigui necessari per a ells mentre controlin els mitjans i el govern. No vivim en una democràcia, però no es pot dir que és una dictadura. Jo faig la comparació amb els últims anys de la República de Weimar. Les decisions no passaven pel Parlament sinó pel president o el canceller. És el mateix que passa ara a Grècia: les decisions més importants sobre política econòmica no passen pel Parlament sinó que les pren el primer ministre. És la fi de la Constitució, la fi de la democràcia a Grècia. No necessiten una dictadura militar. No obstant això, tenim informació que, al nord de Grècia, s'estan entrenant unitats militars per combatre manifestants. No vull exagerar ni caure en la teoria de la conspiració però és cert que tenen això en la ment, estan pensant que en algun moment podrien usar unitats militars durant manifestacions.

- La imatge de Grècia a la premsa europea és la d'un país afectat per la misèria. Es correspon amb la realitat?

Absolutament. Hi ha un terrible augment dels suïcidis. Jo vaig fer un reportatge sobre les possibles conseqüències de les polítiques d'austeritat i tots els metges deien que, entre 2016 i 2020, veurem a milers de persones morir de malalties cardiovasculars i càncer. A més ara estan parlant de desnonar la gent que no pot pagar els seus impostos. Hi ha realment misèria.

- A Espanya es parla molt dels joves que deixen Espanya per buscar feina fora. Passa el mateix a Grècia?

A Grècia, l'última generació va ser la més formada en tota la història del país. Això va ser una inversió: estàvem pagant per construir universitats i perquè els estudiants anessin a fer màsters i doctorats a l'estranger. Aquesta generació estava molt preparada però la vam perdre en dos o tres anys. Han de viure fora o tenir feines poc qualificades. Era el nostre capital humà però han aconseguit destruir-lo amb les seves polítiques d'austeritat. Si no parem aquesta poíitica en els propers anys, arribarem a una situació irreversible i necessitarem segles per tornar al nivell d'abans.

** Entrevista publicada a eldiario.es*

SOCIAL

La Llei de Seguretat Ciutadana del PP està pensada per perpetuar el beneficis d'una classe dirigent trepitjant drets socials i laborals i la dignitat de la població

BALA PERDUDA

No en el nostre nom

Toni Àlvarez

Ve de lluny l'idil·li que una part del nacionalisme català intenta mantenir amb el sionisme. Una postura acrítica, complaent i que es basa en l'holocaust com a justificació de tots els assassinats, ocupacions i vulneracions de les resolucions de les Nacions Unides que el govern Israelià ha fet i fa contra el poble palestí.

Ve a col·lació aquest article arrel de la darrera incursió del president de la Generalitat a Israel i a Palestina, en aquest últim cas sense adonar-se degut a la pròpia matusseria diplomàtica. Acompanyat d'una munió d'empresaris i el seu conseller d'economia s'ha passejat per un país del que espera un reconeixement en el procés d'independència català. No en va l'efecte mirall de gran part del catalanisme és fruit de l'intercanvi i les visites als Kibuttz israelians als anys 70 i 80 d'un gran número de joves militants polítics de l'època. Fascinats de com un estat naixia del no res i es vertebrava de forma vertiginosa, un bon número dels ideòlegs de Convergència i ERC tenen com a base d'aquesta construcció nacional la del l'estat israelià.

Aquest "agermanament" provoca encara, i sembla ser que es consolida, tot un lobby d'opinió sionista que no li fa vergonya tapar i ometre les vergonyes i il·legalitats de l'estat israelià respecte l'ocupació dels territoris palestins. I és important, en aquest sentit, diferenciar entre poble i govern, que els palestins tinguin governs corruptes, al igual que nosaltres o els israelians, no treu patiment a un poble que viu a la presó més gran del món. Un càstig provocat pel govern israelià, amb la complicitat dels governs occidentals que només s'atreveixen a emetre tèbies notes de premsa. Un govern democràtic, és clar, al igual que els palestins o nosaltres.

Un calfred recorre l'esquena de les persones que escoltem com, part del nacionalisme català, veu en Israel el referent de construcció identitària. Tenint en compte la visió social i econòmica israeliana (amb un 21 per cent de la població en situació de pobresa, el més alt dels 34 països del'OCDE), la militarització de la societat i les seves relacions internacionals, no resulta un mirall precisament esperonador.

Ben al contrari l'estat israelià és deutor, als darrers 65 anys, d'infinitat de tropelies i infàmies emparat en l'execrable holocaust i defensat per les economies mundials que saben de la seva necessitat per fer continuar construint un món basat en una visió panòptica de la vida.

Com diuen els nostres amics i amigues antimilitaristes israelians, no en el nostre nom.

Mobilitzem-nos davant la Llei de Seguretat Ciutadana

Secretariat Permanent CGT Catalunya

Davant l'aprovació en el Consell de Ministres de divendres 29 de novembre de la "Llei de Seguretat Ciutadana" i l'amenaça per a les llibertats que suposa, des de la CGT cridem a la mobilització i la lluita.

La repressió i la por són les eines recurrents i utilitzades pels estats per tal de perpetuar els beneficis de les elits en detriment dels treballadors i treballadores així com del conjunt de les classes populars.

En aquesta ocasió aquest fet s'ha materialitzat en l'últim avantprojecte de Llei de Seguretat Ciutadana plantejada pel govern espanyol. Aquesta reforma suposa, en línies generals, una reculada en les llibertats de la població i ve a incrementar a més el caràcter repressor d'un Codi Penal que no s'ha pensat per a la "reinserció" i que buscarà (ara més que mai) el càstig indiscriminat, especialment per a la mobilització social i els/les més desafavorides.

El projecte de llei centra la seva atenció contra d'aquesta mobilització social creixent: en forma de vagues, manifestacions, escarnis, ocupacions.

S'eliminen les faltes passant a ser delictes lleus o infraccions administratives per endurir així les penes relacionades a les mateixes (petits furts, deslluïments de béns…). Es criminalitza la protesta social en termes totalment arbitraris i desproporcionats. Es persegueix la difusió per xarxes socials de manifestacions amb l'excusa que "inciten a cometre un delicte de pertorbació de l'ordre públic", a més, la difusió dels mateixos es podria considerar delicte amb el nou codi penal.

Es coarta la llibertat d'expressió i s'hi introdueixen els delictes d'opinió .

S'equipara als vigilants de seguretat privada amb els agents de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, concedint-los la mateixa protecció. Es blinda una policia que té un perfil encara més protegit.

L'ocupació (fins i tot pacífica i temporal) d'un espai privat, com ara una sucursal bancària, es considera pertorbació de l'ordre públic. Es planteja la resistència passiva com a atemptat. S'introdueix la cadena perpètua de forma encoberta mitjançant la "presó permanent revisable".

Aquests són alguns exemples de com el codi penal s'endureix en contra de la població que cada vegada pateix més l'atur, precarietat, desnonaments, suïcidis, exclusió i desigualtats i les seves perspectives de mobilització. Allò que és legítim i just pel conjunt de la societat es converteix en il•legal. Es tracta d'una arma que des de la CGT i des dels moviments socials coneixem bé: criminalitzar, reprimir, infondre la por entre la població per dissuadir-la de participar a les mobilitzacions i la protesta.

D'una llei pensada per perpetuar el beneficis d'una classe dirigent trepitjant drets socials i laborals i la dignitat de la població, no se'n pot dir llei de "seguretat" ciutadana. Contràriament, és una llei (com totes) de seguretat, però pel negoci i poder de les elits econòmiques i polítiques.

El govern, amb un cop autoritari, mostra què és allò que li fa por i vol fer desaparèixer: la mobilització i l'organització, la solidaritat i l'acció social, especialment si aquesta s'exerceix des de la base. És una senyal clara que anem en el bon camí i que, com des del poder polític i econòmic ja s'està fent, és el moment de preparar-nos.

Si ens volen quietes, callades i desorganitzades… moguem-nos, cridem i organitzem-nos.

8 anys de presó per fer vaga pel treball digne. Absolució Roger i Mercader!

Federació Local de Sindicats de CGT Barcelona i Secretariat Permanent de CGT Catalunya

La repressió contra la vaga general continua. El Roger i el Mercader, veïns de Sant Andreu, Barcelona, aniran a judici per haver participat a la vaga general del 29M de 2012

A aquestes alçades hi ha notícies que no ens estranyen. Fa pocs dies hem sabut que més vaguistes detinguts o simplement identificats durant la vaga general del 29 de març de 2012 han d'enfrontar-se a peticions de condemna a presó. Aquest és el cas del Roger, militant d'Endavant de Barcelona, a qui el fiscal demana 6 anys de presó per participar en un piquet al barri de Sant Andreu. L'altre és el del nostre company de CGT de Barcelona, Saturnino Mercader. Per a ell el fiscal li demana 2 anys de presó.

Els fets es remunten a la vaga general del 29M del 2012, quan durant el matí un piquet de l'Assemblea de Barri de Sant Andreu defensava la vaga i les reivindicacions de justícia social que la van motivar. Quan la Policia Municipal de Barcelona va iniciar la detenció del Roger, algunes persones s'hi van atansar per demanar que no efectuessin la detenció. Entre ells hi havia el Mercader, que tornava del piquet a l'empresa on treballa, autobusos de TB. En aquell moment va ser identificat per un Policia Municipal que li va dir "jo a tu et conec". I, de fet, si el coneixia era per la seva implicació activa en un altre conflicte laboral, la Vaga dels Dos Dies. Al cap d'uns dies va rebre una citació judicial a casa.

Després de veure els empresonaments posteriors a la vaga general del 29M, entre ells el de la nostra companya Laura, també de CGT de Barcelona; després de patir les detencions de desenes de vaguistes en els mesos posteriors a aquella vaga general; després de patir la brutalitat policial durant la vaga del 29M i, posteriorment del 14N (quan a l'Ester Quintana li van robar un ull); després dels judicis ja realitzats i dels que vindran; de la criminalització i la web de'n Felip Puig; després de tot plegat les acusacions contra en Roger i el Mercader no ens sorprenen. Ens indignen. I ens carreguen d'energia per a prosseguir la lluita. Ens mostra que els nostres clams a favor de la classe treballadora (i els i les aturades, precàries, etc), de la justícia social, en contra del capitalisme i l'Estat que l'avala, que aquests clams i lluites tenen sentit. Que poc a poc debiliten allò contra el que lluitem i ens acosten més als nostres objectius. Ens hi va el futur, seguirem lluitant. I, mentre, exigim que s'aturi la persecució política contra vaguistes, contra el Roger, el Mercader, i tants d'altres.

Absolució Roger i Mercader!

Blog de la campanya de suport: http://absoluciorogerimercader.wordpress.com/

Stop a la Buro-Repressió Stop a la llei liberticida

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

La nova "Llei de Seguretat Ciutadana" ara en avantprojecte, no és sinó un tancament de la política "realment existent", de les regles del joc que fins al principi de la crisi-estafa, el capitalisme mantenia per assegurar l'ordre social.

Des del poder polític, governi el PSOE o governi el PP, les lleis estan sent utilitzades com a armes de destrucció massiva contra els drets i llibertats de la ciutadania.

Amb la quantitat de lleis, decrets i normes sancionades i aplicades, l'anomenat "estat social i de dret" queda, no solament qüestionat, sinó dinamitat, en constituir un nou ordre, on el principi de legalitat és subvertit en el social i en el laboral per mandat d'uns legisladors que actuen com a colpistes en l'accepció més política del terme: es torna a un model autoritari i lliberticida. La seguretat jurídica cada vegada radica menys en els Drets, i molt més en els "diners". Del que es tracta és de garantir, emmordassant a la població, la taxa de guany del capital a qualsevol preu: humà, social, polític i ecològic.

Per al govern, qualsevol persona que dissenteixi contra les seves polítiques criminals de retallades en tot el que té a veure amb el públic, amb el que és de tots i de totes: treball, habitatge, educació, sanitat, cuidats-dependència, cultura, transport públic i social, aigua, energia, medi ambient, drets socials universals…, és el seu enemic.

Sortir a cridar-los, qüestionar-los al carrer el seu sistema corrupte i els seus permanents i sistemàtiques mentides, si és al "parlament", es converteix en un "delicte" administratiu de 30.000 a 600.000 euros…, fotografiar la brutalitat i criminalitat dels cossos repressius de l'estat…30.000 euros…, recordar-li als diputats i diputades que les seves lleis porten a centenars de milers de persones al carrer, desnonant-les no solament del dret fonamental a sostre sinó també a una vida mitjanament digna… 30.000 euros i presó…

Volen instaurar els estats d'excepció permanents en el social, en l'ideològic i en l'econòmic, pel mitjà menys lliure, a cop de autoritat i repressió. El redactat d'aquest avantprojecte sembla fet pel cap dels antidisturbis. Una llei per protegir a la policia i als polítics corruptes.

Volen instaurar la primera llei d'un estat dictatorial: "el carrer és meu", per criminalitzar a força de multes administratives, a milers, milions de persones quan sortim al carrer, amb vagues en defensa de les ocupacions, en defensa d'un salari digne, en defensa de drets essencials per a la vida: casa, salut, educació, cures, cultura, transports públics i socials, en defensa de la llibertat d'expressió per cridar-los a la cara lladres, corruptes…

Aquesta "llei lliberticida" atorga a l'empresariat, als banquers, als seus economistes i executius de qualsevol organisme o administració pública, nacional o supranacional i a les forces repressives (policies de tot tipus), "patent de cors" per saber-se per sobre de la justícia i quedar impunes dels seus actes en la repressió i el robatori de tots els nostres drets.

Ara es tracta que la seva iniquitat, sigui compensada institucionalment amb el col·locar-se al marge de qualsevol regla, és a dir, garantir als poderosos que no trobaran límits en les

seves polítiques de robatori, espoli i estafa, ni per part de les "institucions representatives", ni per part del poble, doncs a aquest se li reserva la mentida com a forma de "gobernança" i, a més, l'increment intens de la repressió policial.

Des de CGT rebutgem i repudiem, no solament el contingut d'aquesta norma, sinó les intencions, desproveïdes de qualsevol escrúpol moral, que els mouen per idear-la. Lluitarem perquè la majoria social reaccionem, però no només amb més indignació, sinó amb milers i milers de persones fent insubmissió real a les lleis.

No consentim tornar al mateix (autoritarisme, repressió i falta de llibertat), encara que ara sigui reanomenat. No deixem que la història de la por, i la pau dels cementiris, es repeteixi.

Tres joves del Baix Penedès encausats per participar a la vaga general del 29M

http://3delvendrellabsolucio.blogspot.com.es/

El dijous 29 de març de 2012 era un dia especial, era jornada de vaga general, un dia per reivindicar els nostres drets socials i laborals. Per aquest motiu en Pere, en Jaume i en David, tots tres veïns del Vendrell, van decidir anar a la manifestació de la tarda a Barcelona. Van participar de la manifestació, com els centenars de milers de persones que van omplir els carrers de Barcelona aquell dia dient no a la reforma laboral, dient no a les retallades, dient prou al seu sistema. Un sistema que exclou, ofega i juga amb les nostres vides.

Un cop acabada la manifestació, es van adreçar a un Guàrdia Urbà per demanar si encara hi havia servei de metro (com sabem en dia de vaga general hi ha serveis mínims). Ells volien tornar cap a casa però al cap de pocs segons, de cop i volta un grup de 6 policies de paisà els detingueren, els posaren dins un cotxe i els portaren a Comissaria. A la pregunta: per què?, no van tenir resposta a banda d'intimidacions i mentides.

Així, sense cap justificació, sense cap motiu, es passaren tres dies detinguts. Els mossos d'esquadra en cap moment van comunicar la seva detenció ni a familiars ni a advocats fet que va mantenir als tres joves incomunicats durant 39 hores sense entendre què passava. En total van estar detinguts 70 de les 72 hores legalment permeses.

Segons va reconeixer el mateix Felip Puig, en una entrevista als matins de Catalunya Ràdio, aquell dia demanaria a la fiscalia actuar de la manera més contundent possible. La fiscalia doncs, obeint aquestes indicacions, demanava presó preventiva per totes les persones que havien sigut detingudes al llarg de la jornada de la Vaga General a la Ciutat de Barcelona. La raó de la sense raó s'imposava. En Pere, en Jaume i en David van sortir dels jutjats de la ciutat de la justicia imputats per desordres, danys i deslluïments amb la paraula dels agents com a única prova en contra. La resolució els comportà haver d'anar a signar dos dies a la setmana durant 8 mesos als jutjats.

No ens enganyem, la realitat és que l'única cosa que van cometre aquests tres vendrellencs, va ser anar a la manifestació i participar d'una jornada de lluita pels drets socials, van anar a fer sentir la seva veu, una veu que qüestiona les classes dirigents i els corruptes d'aquest país.Ara un any després, encara sense data de judici, el Ministeri Fiscal, la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, aquests dos governats per convergència i unió, defensant els interessos de la burgesia, i les retallades que ens estan mermant la paciència, els demanen fins a 6 anys i mig de presó, i mes 8700€ de multa.

Aquesta situació és real i doblement

injusta. En primer lloc perquè està construïda sobre una mentida: ells no van fer res de tot el que se'ls acusa, son innocents i en segon lloc perquè el que es pretén és donar un càstig exemplar a aquelles persones que hagin participat o participen més o menys activament en la lluita pels drets socials. Es pretén criminalitzar la lluita i defensa dels nostres drets, atemorir a les persones que surten a assenyalar els culpables, i a aquelles persones que no ens cansarem de dir que no els hi tenim por, ells potser tenen el poder, però no tindran mai la raó, i menys la força que nosaltres tenim.

Per tot plegat us demanem solidaritat, junts i juntes ho podem tot!

Per més informació, o comentaris, us podeu posar en contacte amb nosaltres:
3delvendrellabsolucio@gmail.com
@3dVabsolucio

Campanya per l'absolució de 4 activistes del Poble Nou per la vaga del 29M

Grup de Suport
http://solidaritatpoblenou29m.wordpress.com/

Recentment, s'han fet publiques les peticions que l'acusació fa als quatre poblenovins, detinguts per la vaga general del 29 de març de 2012. A part de la fiscalia, la Generalitat de Catalunya, la Caixa i l'Ajuntament de Barcelona s'han personat com a acusació. És des de aquesta ultima institució que es fa la petició de penes més gran: 5 anys i mig de presó i 24 mesos de pena-multa a cada un dels encausats.

Aquestes peticions arriben més d'un any i mig després d'aquells fets. Entenem que aquest procés té per objectiu castigar les nombroses lluites polítiques, socials i veïnals del Poblenou i intentar paralitzar-nos. Però les acusacions no se sostenen i lluitarem per que siguin totalment desestimades i s'absolgui als encausats, com ja va ser el cas en els barris de Les Corts i el Clot.

Ara volen jutjar els quatre vaguistes poblenovins, per participar d'un piquet de vaga general i social. Ells, com la resta de treballadores allí presents, defensaven, com sempre defensarem, la vaga com a eina de lluita per aconseguir unes millors condicions de feina i de vida.

Des del grup de suport als vaguistes encausats del Poblenou, seguirem treballant per la total absolució i demanem al veïnat de Poblenou i de Barcelona que mostri la seva solidaritat als quatre poblenovins represaliats. Per que, avui més que mai, exercir el dret a la vaga i a la manifestació és imprescindible.

La solidaritat és la tendresa dels barris!

La Generalitat tanca de nou la Tele.cat

Assemblea per la Comunicació Social (ACS)

El dimecres 27 de novembre de 2013 ha tornat a ser precintat Perú part de la Generalitat de Catalunya de forma irregular l'emissor des d'on s'emet LaTele. És la segona vegada aquest any.

De nou, una dotació de Mossos d'Escuadra, acompanyada per una inspectora de telecomunicacions, es van presentar a les 12 del migdia amb una ordre. Aquesta ordre de precinte està dirigida a l'antiga empresa suministradora del servei. Tot i ser advertits de que el nou emissor pertany a una empresa diferent a la que va dirigida l'ordre del cessament d'emissió, han procedit, igualment, al precinte. En aquests moments, els advocats estàn treballant en un recurs per l'aixecament del precinte, en base a aquestes argumentacions.

El passat 14 de juny de 2013 ja es va precintar de forma irregular un emissor des d'on emetía LaTele, degut a una resolució del Director General de Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya Aquests equips estan precintats a día d'avui, a l'espera de la resolució del recurs presentat al juny. LaTele és un canal de comunicació lliure, autogestionat i comunitari que, des de fa dos anys, emet 24 hores al dia pel Canal 37 de la TDT -al Barcelonès i al Maresme- i, per internet, a www.latele.cat. Aquest projecte de l'Assemblea per la Comunicació Social (ACS) es va iniciar al 2003 i pretén ser un mitjà audiovisual alternatiu als models de comunicació dominants i una eina de treball per a la lluita social.

El reconeixement legal del dret a existir d'aquests mitjans sota la categoria de 'mitjans sense ànim de lucre' esta recollit tant a la legislació catalana com a la de l'Estat espanyol, però no hi ha vies per accedir a llicènices d'emissió per a aquest tipus de mitjans. Això significa que, avui en dia, les ràdios i televisions comunitàries continuen en una situació de buit legal,marginalitat i indefensió; amb el dret però sense llicència.

LaTele vol crear una xarxa estable i eficient on hi participin tan els moviments socials com els mitjans de comunicació alternatius i lliures. Des d´octubre d'aquest any hem engegat la campanya "Fem volar la mosca. LaTele és teva" amb la intenció d'aconseguir noves col·laboracions i augmentar el número de sòcies, per tal de continuar fent possible l'emissió de LaTele per la TDT (http://latele.cat/article/latelearrenca-la-campanya-femvolarlamosca)

No deixarem d'excercir la necessitat individual i col·lectiva d'expressar opinions, crítiques i generar la nostra pròpia informació. #LaTeleNoEsToca.

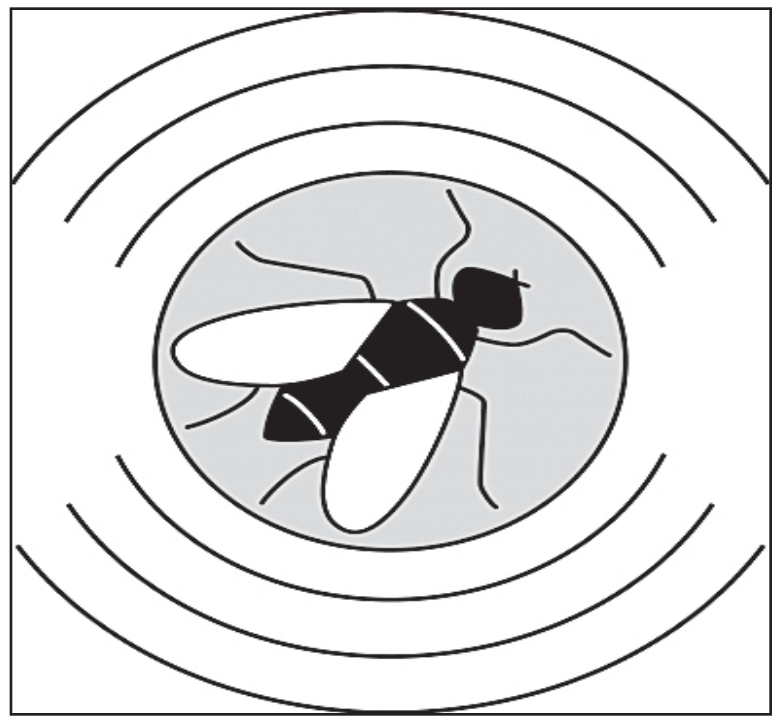

El tancament de RTVV és un clar menyspreu als drets de les i els valencians

CGT-País Valencià

La Confederació General del Treball del País Valencià s'oposa rotundament al tancament de la radiotelevisió autonòmica. A més, assenyala al Consell valencià com un govern llastrat per la corrupció i de mètodes autoritaris que no només gestiona en contra de la classe treballadora, sinó que és incapaç de respectar qualsevol límit democràtic. Així ho ha demostrat actuant enfront de la sentència que anul·la l'ERO a RTVV i saltant-se descaradament la legalitat que diu defensar a l'anunciar el tancament d'aquest servei públic.Enfront dels plans d'acabar amb els drets adquirits de les i els treballadors, la CGT-PV crida a la desobediència i se suma a les mobilitzacions en defensa dels llocs de treball.

Ignorant la sentència que anul·la l'ERO i que suposa posar en el seu lloc al Consell després de l'acomiadament col·lectiu il·legal d'un miler d'empleats i fent xantatge a la població del País Valencià a l'afirmar que aquesta és la manera de salvar altres serveis públics… així és la forma d'entendre la política del Govern valencià.

Enfront d'això, la CGT-PV destaca la importància d'una empresa pública la comesa de la qual hagués d'haver estat la promoció de la cultura i la llengua pròpies, el respecte a la singularitat del País Valencià, la formació en el coneixement de les arrels i la vertebració del territori. Tot això gràcies al treball de professionals el saber fer dels quals havia d'estar al servei de totes i tots els valencians i que havia d'haver-se garantit mitjançant contractacions objectives, estables i respectuoses dels drets laborals.

No obstant això, RTVV ha estat instrumentalitzada políticament, usada com corretja de transmissió de les consignes del govern de torn i, en conseqüència, convertida pels seus dirigents en un niu de corrupteles, en una empresa pública saquejada, maltractada, on la censura, el nepotisme i fins i tot l'assetjament sexual han campat a pler.

En aquest sentit, la CGT-PV manifesta el seu rebuig a la pèssima gestió política i econòmica que ha dut a la televisió i ràdio públiques valencianes a la situació actual, i distingeix al Consell i a les successives Direccions de RTVV com culpables.

CGT insta a que es depurin responsabilitats, que es compleixi la sentència del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana i retornin al seu lloc de treball les 952 persones acomiadades il·legalment, i que es lluiti en defensa de l'ocupació pública i de qualitat. Es tracta d'assegurar el dret del poble valencià a comptar amb un mitjà de comunicació públic i democràtic, mitjà la gestió del qual hauria de portar-se a terme en clau obrera i col·lectiva. Aquest és el futur.

Agenda Llibertària 2014. Un any més i van vint-i-cinc!

Berguedà Llibertari

Com altres anys, l'agenda és multilingüe, inclou el calendari menstrual, el calendari per programar-te les setmanes, el calendari 2014-2015, l'horari, el calendari del pagès, i clar el directori actualitzat de col·lectius anarquistes d'arreu, mantenim les pàgines per apuntar telèfons i les pàgines en blanc per prendre notes.

Enguany com que el projecte fa 25 anys hi ha textos de valoració dels col·lectius que al llarg d'aquests anys han fet l'agenda a més d'una selecció de textos i imatges ja publicats altres anys a l'agenda llibertària.

El preu final de venda al «públic», és a dir, a les persones individuals —siguin militants o no— és de 9 €; així la venem nosaltres, independentment de la quantitat d'agendes demanades. Tot el benefici va destinat a l'autogestió del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, un dels nostres projectes polítics.

Però els col·lectius o distribuïdores que al seu torn venen l'agenda a persones individuals, tenen un 30% de descompte, és a dir, ens paguen 6´30€ per agenda, també independentment de la quantitat d'agendes demanades. Entenem que aquest 30% de benefici que guanyen les distribuïdores, es destinarà a un altre projecte autogestionari i col·lectiu. En definitiva, el què busquem és que els beneficis de l'agenda vagin sempre destinats a l'autofinançament dels projectes polítics, ja sigui el nostre o el de les persones que la compren per vendre-la; a la vegada, intentem evitar que, amb l'excusa política, es financin butxaques privades.

La podreu comprar als llocs habituals o fer les comandes a: agenda@bergueda-llibertari.org

Salut i fins aviat!

Agenda Llibertària
Ateneu Columna Terra i Llibertat
Centre d'Estudis Josep Ester Borràs
Carrer del Balç número 4
08600 BERGA (Barcelona)
Tel. 938 216 747
http://www.bllibertari.org

Informe 2012 de SOS Racisme: L'estat del racisme a Catalunya

SOS Racisme
http://www.sosracisme.org/

SOS Racisme Catalunya ha editat el quart informe "L'estat del racisme a Catalunya".
L'informe és una eina imprescindible per revelar i denunciar públicament l'existència de situacions discriminatòries a Catalunya (racisme institucional, racisme social, extrema dreta, etc.), per això esdevé una eina tant de sensibilització social com de suport a les administracions per planificar polítiques de lluita contra la discriminació i el racisme.

Principals conclusions:

- El racisme i la xenofòbia són manifestacions d'una discriminació de caràcter més general, una discriminació que, en definitiva, és expressió dels processos d'exclusió social.

- La gestió de la crisi econòmica està justificant i legitimant la retallada de drets i d'oportunitats, que afecta tothom, però especialment les persones més vulnerables:
* Negar l'accés al sistema de salut pública, per exemple, és una mostra de la visió utilitarista de la immigració, que és penalitzada quan ja no és necessària.
* Les polítiques discriminatòries que divideixen la població contribueixen a legitimar el racisme latent i a generar un constructe social en què el discurs de l'exclusió pot acabar sent plenament acceptat.
* La realitat dels fills i filles de famílies que han realitzat un procés migratori queda relegada, un cop més, de les prioritats dels governs, de manera que aquests joves que són, en primera instància, ciutadans i ciutadanes de ple dret, no gaudeixen de facto de les mateixes oportunitats.

- La criminalització de la problemàtica social, un altre mecanisme que exemplifica el retrocés la garantia de drets humans, es tracta de la governança a través del Dret Penal, en contraposició a l'Estat Social i Democràtic de Dret. Construint així un marc que legitima i consolida el racisme institucional:
* L'actuació directa i desmesurada de les forces de seguretat pública, que es manifesta en les batudes i les identificacions basades en el perfil ètnic (totes dues actuacions considerades discriminatòries i negades en més d'una ocasió per part dels diferents governs espanyols).
* La doble criminalització de les persones estrangeres quan es vinculen les ordenances o normatives de civisme als informes d'estrangeria.
* Europa continua alimentant la idea de fortalesa, inventant mecanismes de criminalització, persecució, internament i expulsió de les persones migrants.

- Cinisme i racisme en el discurs polític i mediàtic. Fa anys que repetim que hem passat del consens al voltant de la diversitat cultural a la confrontació. Una confrontació en què partits polítics i mitjans de comunicació han jugat un paper clau, sobredimensionant determinats fets, reproduint prejudicis i generant falses polèmiques al voltant de certes temàtiques.El discurs desenvolupat per les elits i la seva influència en la població, contribueixen de manera preocupant a la normalització del racisme i de la xenofòbia al nostre país.
* Les dades del Servei d'Atenció i Denúncia per a víctimes de racisme i xenofòbia de SOS Racisme de l'any 2012 així ho demostren, ja que per primera vegada, en els més de 20 anys de trajectòria, els casos entre particulars constitueixen la tipologia més nombrosa, un 30% de les denúncies assumides, amb l'agreujant que pràcticament la meitat d'aquestes denúncies són casos d'agressions físiques.

- El perill del discurs de l'odi i extrema dreta. A Europa partits propis de l'extrema dreta que basen els seus discursos en el rebuig cap a la immigració, estan aconseguint grans suports. I a Catalunya la situació no és gaire més propícia, amb l'augment del suport obtingut per Plataforma per Catalunya els darrers anys.
El perill d'aquestes formacions no és únicament que aconsegueixin vots i representativitat; sinó que els seus discursos contaminin els partits tradicionals; i que el conjunt de la societat hi manifesta cada vegada menys rebuig i hi ha una manca evident de consens social en contra d'aquests discursos

Propostes:

* Cal que les institucions prioritzin ja la lluita contra el racisme, i desenvolupin polítiques antidiscriminatòries.

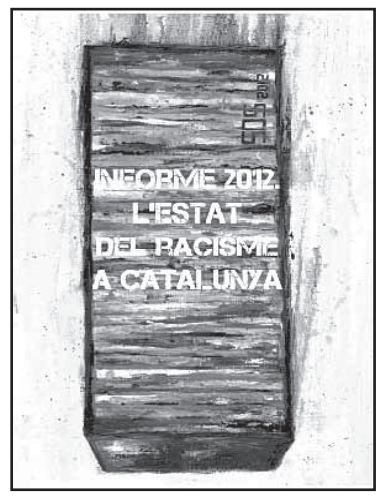

* I és responsabilitat de la societat civil exigir aquestes polítiques i denunciar les manifestacions de xenofòbia i de racisme.
L'informe, de 164 pàgines, us el podeu descarregar a:
http://www.sosracisme.org/wp-content/uploads/2013/03/Informe-Racisme-2012.pdf
Dossier de premsa amb un resum de l'informe a:
http://www.sosracisme.org/wp-content/uploads/2013/03/Dossier-de-premsa-2012.pdf

Manifest per la dignitat democràtica davant la banalització del nazisme

http://www.manifestdignitat.cat/

Darrerament s'està incrementant el nombre i la gravetat dels greus atacs verbals, de caràcter agressiu, vexatori i ofensiu, contra ciutadanes i ciutadans de Catalunya, contra el poble català, contra entitats catalanes i contra els nostres dirigents polítics. Se'ns acusa de ser racistes, feixistes i fins i tot nazis i hitlerians, pel fet d'aspirar a la sobirania de la nostra nació.
La inhibició de la policia, del ministeri fiscal i de les administracions públiques, afavoreix l'augment d'aquestes acusacions i declaracions, i fomenta el discurs de l'odi, la xenofòbia i la confrontació entre els pobles.
Aquesta passivitat està derivant en una situació en què ja s'han donat senyals d'accions violentes i d'intolerància com l'atac a la llibreria Blanquerna a Madrid l'11 de Setembre, mentre que la impunitat ha facilitat la creació d'un clima en què es dimonitza l'exercici per part dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya dels seus drets nacionals. En definitiva, cal actuar contra la incitació a l'odi.La banalització de l'ús del terme "nazi" és vexant per a qualsevol ciutadà i especialment per als milions de víctimes dels terribles crims de l'Holocaust jueu, el Prorrajmos gitano i d'altres col·lectius entre ells molts catalans durant el règim nacional socialista. I ho és quan s'equiparen els catalans amb "nazis" i seguidors de Hitler.
Per tot això, les entitats signants, defensores dels drets humans, de la convivència dels pobles, de la tolerància i de la cultura, ens hem reunit amb l'objectiu de denunciar aquesta situació davant l'opinió pública i els organismes estatals i internacionals.
Ens comprometem a actuar d'ara endavant, conjuntament, amb totes les eines del sistema democràtic, encetant accions judicials en defensa de la ciutadania, donant suport als particulars, entitats i col·lectius d'arreu dels Països Catalans afectats per aquestes mostres d'odi i menyspreu, i estimulant les institucions públiques a donar suport a les nostres demandes.

** La CGT de Catalunya figura entre les entitats adherides.*

CGT es congratula que l'ONU insti a l'estat espanyol a investigar els crims del franquisme

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

La Confederació General del Treball es congratula de l'informe del Comitè de Desaparicions Forçades de l'ONU que insta a l'estat espanyol a investigar els crims del franquisme. Així mateix l'informe recalca que és missió de l'Estat i no de les víctimes l'investigar el lloc on es troben les fosses i rescatar de les cunetes als assassinats des de l'etapa de la guerra civil. A més els relators de l'ONU denuncien totes les deficiències de la cridada Llei de Memòria Històrica.
S'ha aconseguit que no es portarà a terme el desig del govern espanyol que el Grup de Desaparicions Forçades apliqués la convenció internacional a partir de 2010, data en la qual va ser signada per l'estat espanyol. Queda meridianament clar que els delictes contra els drets humans no prescriuen i que, a més, els delictes de desaparicions forçades són persistents en el temps fins que se sàpiga el parador dels desapareguts. Però encara es va més enllà perquè amb l'informe es dóna una estirada d'orelles no solament a l'executiu i legislatiu sinó que denuncia l'actuació portada a terme per la judicatura espanyola davant aquests casos. Per això, entre diverses recomanacions, proposa la creació d'una Comissió de la Veritat que pugui ajudar a canalitzar els treballs d'investigació.
CGT espera poc del govern espanyol respecte de les recomanacions de les organitzacions internacionals, que no són d'obligat compliment. Però si desitja que conjuntament amb les actuacions portades a terme a Argentina, on CGT ha denunciat l'ús dels presos del franquisme com esclaus per a benefici de l'Estat i les empreses afins, s'aconsegueixi declarar al franquisme règim sanguinari i als seus seguidors proscrits, equiparats al nazisme i prohibida l'exhibició de la seva ideologia feixista.

DINAMITA DE CERVELL

Parla Durruti (novembre de 1936)

El 4 de novembre de 1936 a tot Barcelona s'esperava amb impaciència el discurs de Durruti.

Agustín Guillamón

El 4 novembre 1936 hi havia molta expectació per escoltar l'imprevist discurs de Durruti per Ràdio CNT-FAI, que seria transmès a tota Espanya per les emissores barcelonines. Aquell mateix dia la premsa donava fe de la presa de possessió del càrrec de Ministre per quatre anarquistes en el govern de Madrid: Federica Montseny, Joan Garcia Oliver, Joan López i Joan Peiró. La Columna Durruti no havia aconseguit prendre Saragossa.

Les dificultats d'aprovisionament d'armament eren la principal dificultat del front. Durruti havia recorregut a tots els mètodes al seu abast per aconseguir armes. Fins i tot havia enviat un destacament de milicians, a principis de setembre, en una expedició punitiva sobre Sabadell, per obligar que li lliuressin les armes que havien estat emmagatzemades amb vista a la formació d'una Columna Sabadell que no havia arribat a constituir-se.

A més, el 24 d'octubre la Generalitat havia aprovat el Decret de militarització de les Milícies, que posava en vigor l'antic Codi de Justícia Militar a partir del dia 1 de novembre. Tant amics com enemics esperaven amb atenció què diria Durruti. Ja abans de l'al·locució la gent s'aglomerava en les proximitats dels altaveus instal·lats als arbres de la Rambla, que solien transmetre cançons revolucionàries, música i notícies. En qualsevol lloc de la ciutat de Barcelona on hi hagués una ràdio s'esperava amb impaciència que el locutor anunciés: **"Parla Durruti".**

El Decret de militarització havia estat apassionadament discutit en la Columna Durruti, que havia decidit no admetre-ho, perquè no podia millorar les condicions de lluita dels milicians voluntaris del 19 de juliol, ni resoldre la crònica falta d'armament. Durruti va signar, en nom del Comitè de Guerra, un escrit de rebuig a la militarització que va dirigir al "Consell" de la Generalitat, datat significativament en el Front d'Osera aquest mateix 1 de novembre en què es reposava l'odiat Codi Militar. La Columna negava la necessitat d'una disciplina de caserna a la qual s'oposaven la superioritat de la disciplina revolucionària: **"Milicians sí; soldats mai".**

Durruti, com a delegat de la Columna, va voler fer-se ressò de la indignació i protesta dels milicians del front d'Aragó davant el curs clarament contrarevolucionari que s'estava obrint pas a la rereguarda. A les 21:30 va començar a radiar-se el discurs de Durruti:

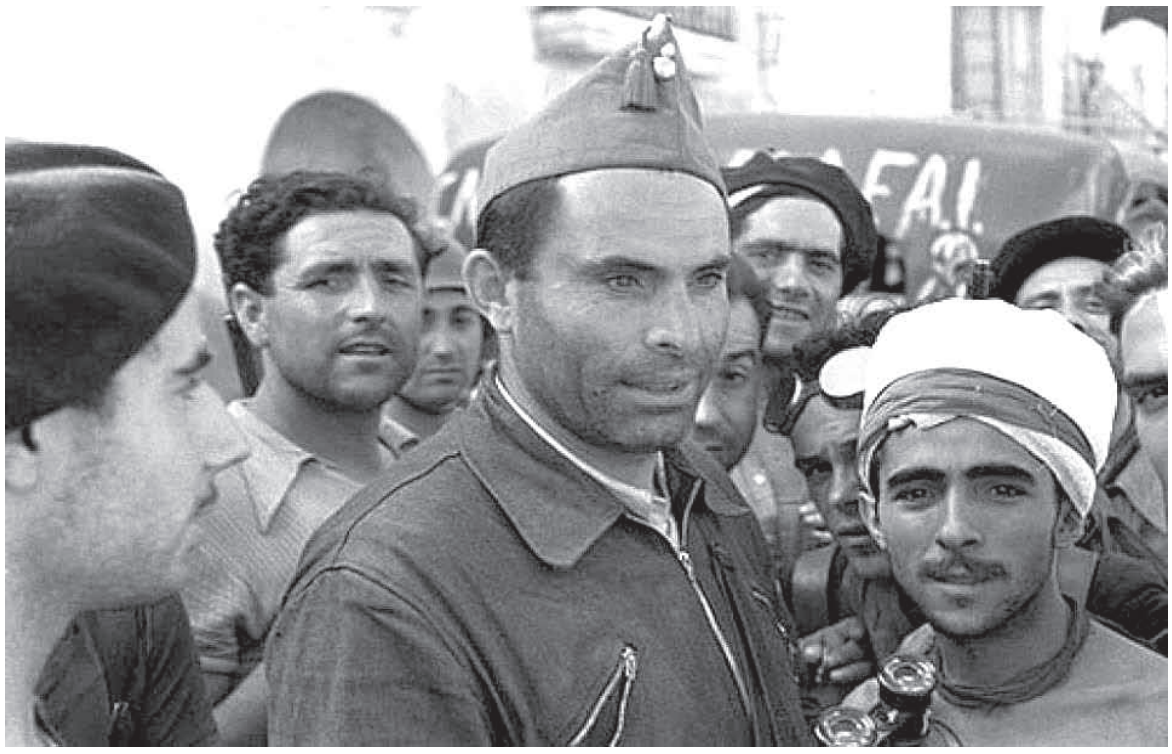

"Treballadors de Catalunya: Em dirigeixo al poble català, a aquest poble generós que fa quatre mesos va saber desfer la barrera dels militarots que ens volien sotmetre sota les seves botes. Us porto una salutació dels germans i companys que lluiten al front d'Aragó a uns quilòmetres de Saragossa, i que estan veient les torres de la Pilarica.

Tot i l'amenaça que plana sobre Madrid, cal tenir present que hi ha un poble a peu, i per res del món se li farà retrocedir. Resistirem al front d'Aragó, davant les hordes feixistes aragoneses, i ens dirigim als germans de Madrid per dir-los que resisteixin, ja que els milicians de Catalunya sabran complir el seu deure, com quan es van llançar als carrers de Barcelona per a aixafar el feixisme . No han d'oblidar les organitzacions obreres quin ha de ser el deure imperiós dels moments presents. Al front, com a les trinxeres, hi ha un pensament, només un objectiu. Es mira fix, es mira endavant, només amb el propòsit d'aixafar el feixisme.

La sagrada unitat antifeixista entre buròcrates obrers, estalinistes i polítics burgesos no podia tolerar incontrolats de la talla de Durruti: heus aquí per què la seva mort era urgent i necessària

Demanem al poble de Catalunya que s'acabin les intrigues, les lluites intestines; que us poseu a l'altura de les circumstàncies; deixeu les picabaralles i la política i penseu en la guerra. El poble de Catalunya té el deure de correspondre als esforços dels que lluiten al front. No tindrà més remei que mobilitzar-se tothom, i que no creguin que s'han de mobilitzar sempre els mateixos. Si els treballadors de Catalunya han d'assumir la responsabilitat d'estar al capdavant, ha arribat el moment d'exigir del poble català el sacrifici també dels que viuen a les ciutats. Cal una mobilització efectiva de tots els treballadors de la rereguarda, perquè els que ja estem al front volem saber amb quins homes comptem darrere de nosaltres.

Em dirigeixo a les organitzacions i els demano que es deixin de picabaralles i de travetes. Els del front demanem sinceritat, sobretot a la Confederació Nacional del Treball i a la FAI. Demanem als dirigents que siguin sincers. No n'hi ha prou amb que ens enviïn cartes al capdavant encoratjant-nos, i amb que ens enviïn roba, menjar i cartutxos i fusells. Cal també adonar-se de les circumstàncies, preveure el avenir. Aquesta guerra té tots els agreujants de la guerra moderna i està costant molt a Catalunya. S'han de donar compte els dirigents que si aquesta guerra es perllonga molt, cal començar per organitzar l'economia de Catalunya, cal establir un Codi en l'ordre econòmic. No estic disposat a escriure més cartes perquè els companys o el fill d'un milicià mengi un tros de pa o un got de llet més, mentre hi ha consellers que no tenen taxa per menjar i gastar. Ens dirigim a la CNT-FAI per dir-les que si com a organització controlen l'economia de Catalunya, l'han d'organitzar com cal. I que no pensi ningú ara en augments de salaris i en reduccions d'hores de treball. El deure de tots els treballadors, especialment els de la CNT és el de sacrificar-se, el de treballar el que calgui.

Si és veritat que es lluita per alguna cosa superior, us ho demostraran els milicians que es posen vermells quan veuen a la Premsa aquestes subscripcions a favor seu, quan veuen aquests pasquins demanant auxili per a ells. Els avions feixistes ens tiren en les seves visites, diaris en què poden llegir-se llistes de subscripcions per als que lluiten, ni més ni menys que feu vosaltres. Per això hem de dir-vos que no som captaires i, per tant, no acceptem la caritat sota cap concepte. El feixisme representa i és, en efecte, la desigualtat social, si no voleu que els que lluitem us confonguem als de rereguarda amb els nostres enemics, compliu amb el vostre deure. La guerra que fem actualment serveix per esclafar l'enemic al front, però és aquest l'únic?: No. L'enemic és també aquell que s'oposa a les conquestes revolucionàries i que es troba entre nosaltres, i al qual aixafarem igualment. Si voleu aturar la perill, s'ha de formar un bloc de granit. La política és l'art de la traveta, l'art de viure [com abellots], i aquest ha suplantar-se per l'art del treball. Ha arribat el moment de convidar a les organitzacions sindicals i als partits polítics perquè això acabi d'una vegada. A la rereguarda s'ha de saber administrar. Els que estem al front volem darrere una responsabilitat i una garantia, i exigim que siguin les organitzacions les que vetllin per les nostres dones i els nostres fills.

Si aquesta militarització decretada per la Generalitat és per ficar-nos por i per imposar una disciplina de ferro, s'han equivocat. Aneu equivocats, consellers, amb el decret de militarització de les milícies. Ja que parleu de disciplina de ferro, us dic que vingueu amb mi al front. Allà estem nosaltres que no acceptem cap disciplina, perquè som conscients per complir amb el nostre deure. I veureu el nostre ordre i la nostra organització. Després vindrem a Barcelona i us preguntarem per la vostra disciplina, pel vostre ordre i pel vostre control, que no teniu.

Estigueu tranquils. Al front no hi ha cap caos, cap indisciplina. Tots som responsables i coneixem el tresor que ens heu confiat. Dormiu tranquils. Però nosaltres hem sortit de Catalunya confiant-vos l'Economia. Responsabilitzeu-vos-en, disciplineu-vos-en. No provoquem, amb la nostra incompetència, després d'aquesta guerra, una altra guerra civil entre nosaltres.

Si cadascú pensa que el seu partit sigui el més potent per imposar la seva política, està equivocat, perquè enfront de la tirania feixista només hem d'oposar una força, només ha d'existir una organització, amb una disciplina única. Per res del món aquells tirans feixistes passaran per on estem. Aquesta és la consigna del front. A ells els diem: "No passareu!". I a vosaltres us correspon cridar: "No passaran!". "

Al cap d'unes hores d'haver escoltat Durruti se seguia comentant el que havia dit amb la seva acostumada energia i enteresa. Les seves paraules van ressonar amb força i emoció en la nit barcelonina, encarnant el genuí pensament de la classe treballadora. Havia estat una veu d'alarma que recordava als treballadors la seva condició de militants revolucionaris. Durruti no reconeixia déus en els altres, ni la classe obrera en ell. Donava per fet que els milicians que s'enfrontaven al feixisme en els camps de batalla no estaven disposats a que ningú els robés el seu contingut revolucionari i emancipador: no es lluitava per la República o la democràcia burgesa, sinó pel triomf de la revolució social i la emancipació del proletariat.

No hi va haver en tota l'arenga una frase demagògica o retòrica. Eren fuetejades per als de dalt i els de baix. Per als obrers i per als jerarques cenetistes apoltronats en centenars de càrrecs de responsabilitat, per als ciutadans de a peu i per als consellers de la Generalitat o els flamants ministres anarquistes. Una diatriba contra les derivacions burocràtiques de la situació revolucionària creada el 19 de Juliol, i una condemna contra la política del govern, amb o sense confederats al capdavant del embolic.

A la rereguarda es confonia lamentablement el deure amb la caritat, l'administració amb el comandament, la funció amb la burocràcia, la responsabilitat amb la disciplina, l'acord amb el decret i l'exemple amb l'autoritarisme. Les amenaces de **"baixar a Barcelona"** a revifar el terror dels representants polítics de la burgesia, encara que ja era massa tard per esmenar l'inexcusable i ingenu error de juliol, quan es va ajornar la revolució **"fins després de la presa de Saragossa"**, per mancances teòriques i falta de perspectives del moviment llibertari. Però al poder no se li amenaça en va: les seves paraules, adreçades als seus germans de classe, tenien tot el valor d'un testament revolucionari. Testament, i no proclama, perquè la seva era una mort anunciada, que la deïficació pòstuma va convertir en enigma.

Durruti personificava l'oposició i resistència revolucionàries a la dissolució dels comitès, la direcció de la guerra per la burgesia i el control estatal de les empreses expropiades al juliol

La conseqüència immediata del discurs radiofònic va ser la convocatòria per Companys al dia següent, el 5 de novembre a les onze de la nit, d'una reunió extraordinària al Palau de la Generalitat de tots els seus consellers i els representants de totes les organitzacions polítiques i sindicals, per tractar la creixent resistència al compliment del decret de militarització de les milícies, així com al de dissolució dels comitès revolucionaris i la seva substitució per ajuntaments frontpopulistes.

Durruti era causa i diana del debat, encara que tots evitaven pronunciar el seu nom. Companys va plantejar la necessitat d'acabar amb **"els incontrolats"**, que al marge de qualsevol organització política i sindical **"ho desfan tot i a tots ens comprometen".** Comorera (PSUC) va afirmar que la UGT expulsaria de les seves files als que no acatessin els decrets, i va convidar la resta d'organitzacions a fer el mateix.

Marianet, secretari de la CNT, després d'ufanar-se del sacrifici demostrat pels anarquistes amb la seva renúncia als propis principis ideològics, es va queixar de la manca de tacte en aplicar de manera immediata el Codi de Justícia Militar, i va assegurar que després del decret de dissolució dels comitès, i gràcies a l'esforç de la CNT cada vegada hi havia menys incontrolats, i que es tractava no tant de grups als quals expulsar com resistències a vèncer, sense provocar rebel·lions, i d'individus que convèncer.

Nin (POUM), Herrera (FAI) i Fàbregas (CNT) van lloar els esforços realitzats per totes les organitzacions per normalitzar la situació posterior al 19 de juliol, i enfortir el poder de l'actual Consell de la Generalitat. Nin va intervenir en la disputa entre Sandino, conseller de Defensa, i Marianet sobre les causes de la resistència al Decret de militarització, dient que "en el fons tots estaven d'acord" i que existia cert temor entre les masses "per perdre el que han guanyat ", però que" la classe obrera està d'acord en formar un veritable exèrcit ". Nin veia la solució a l'actual conflicte en la creació d'un comissariat de guerra en el qual estiguessin representades totes les organitzacions polítiques i sindicals.

Comorera, molt més intransigent que Companys i Tarradellas, va afirmar que el problema fonamental radicava en la manca d'autoritat de la Generalitat: **"grups d'incontrolats continuen fent el que volen",** no només en la qüestió de la militarització i la direcció de la guerra o el comandament únic, sinó també pel que fa a la dissolució de comitès i formació d'ajuntaments, o en el que afectava la recollida d'armament a la rereguarda, o a la mobilització, per a la qual augurava un fracàs. Falta d'autoritat que Comorera estenia fins i tot a les col·lectivitzacions "**que continuen fent-se a caprici, sense sotmetre´s al Decret que les regula".**

Companys va acceptar la possibilitat de modificar el Codi Militar i crear un comissariat de Guerra. Comorera i Andreu (ERC) van insistir que calia complir i fer complir els decrets. La reunió va concloure´s amb una crida unitària al poble català, al disciplinat acatament de tots els decrets de la Generalitat, i al compromís de totes les organitzacions a declarar el seu suport a la premsa a totes les decisions governamentals. Ningú es va oposar a la militarització: el problema per polítics i buròcrates era només com fer-se obeir.

El 6 de novembre el Consell de Ministres de la República decidia, per mitjà d'una unanimitat que incloïa el vot dels quatre ministres anarquistes, la fugida del Govern d'un Madrid assetjat per les tropes feixistes. El menyspreu de la Federació Local de la CNT de Madrid es va reflectir en un bellíssim manifest públic que declarava: **"Madrid, lliure de ministres, serà la tomba del feixisme. Endavant milicians! Visca Madrid sense govern! Visca la Revolució Social! ".**

El dia 15 una part de la columna Durruti combatia ja a Madrid, al comandament d'un Durruti que s'havia resistit a sortir d'Aragó, convençut finalment per Marianet i Federica. El 19 de novembre una bala perduda, o no, el va ferir al front de Madrid, on va morir l'endemà.

El diumenge 22 de novembre, a Barcelona, una multitudinària, interminable, caòtica i desorganitzada desfilada fúnebre avançava lentament, mentre dos bandes musicals que no aconseguien tocar a l'unísson contribuïen a augmentar la confusió. La cavalleria i les tropes motoritzades que havien precedit la desfilada estaven bloquejades per la gentada. Els cotxes que portaven les corones ho feien fent marxa enrere. L'escorta de cavalleria intentava avançar cada un pel seu compte. Els músics, que s'havien dispersat, intentaven reagrupar-se entre una massa confusa que portava pancartes antifeixistes i onejava banderes vermelles, roig-i-negres i atigressades.

El seguici estava presidit per nombrosos polítics i buròcrates, encara que el protagonisme de l'acte públic va ser acaparat per Companys, president de la Generalitat, Antonov-Ovseenko, cònsol soviètic i Joan García Oliver, ministre anarquista de Justícia de la República, que van prendre la paraula davant el monument a Colom per lluir els seus dots d'oradors davant la multitud.

Garcia Oliver va anticipar els mateixos arguments de sincera amistat i confraternitat entre antifeixistes que utilitzaria al maig de 1937 per ajudar a aixafar les barricades de la insurrecció obrera contra l'estalinisme. El cònsol soviètic va iniciar la manipulació ideològica de Durruti al fer-lo campió de la disciplina militar i del comandament únic. Companys va jugar a l'insult més roí quan va dir que Durruti "havia mort per l'esquena com moren els covards ... o com moren els que són assassinats per covards". Els tres van coincidir a enaltir per sobre de tot la unitat antifeixista.

El cadafal de Durruti era ja tribuna de la contrarevolució. Tres oradors, excelsos representants del govern burgès, de l'estalinisme i de la burocràcia cenetista, es disputaven la popularitat de l'ahir perillós incontrolat i avui embalsamat heroi. Quan el fèretre, vuit hores després de l'inici de l'espectacle, ja sense el seguici oficial, però acompanyat encara per una curiosa multitud, va arribar al cementiri de Montjuïc, no va poder ser sepultat fins al dia següent perquè centenars de corones obstaculitzaven el pas, el forat era massa petit i una pluja torrencial impedia ampliarlo.

Potser no sapiguem mai com va morir Durruti, ja que hi ha set o vuit versions diferents i contradictòries, però és més interessant preguntar-se per què va morir quinze dies després de parlar per la ràdio. L'al·locució radiofònica de Durruti va ser percebuda com una perillosa amenaça, que va trobar una resposta immediata en la reunió extraordinària del Consell de la Generalitat, i sobretot en la brutalitat de la intervenció de Comorera, que tot just va ser suavitzada per cenetistes i poumistes, que al capdavall es van juramentar en la tasca comuna de complir i fer complir tots els decrets.

La sagrada unitat antifeixista entre buròcrates obrers, estalinistes i polítics burgesos no podia tolerar incontrolats de la talla de Durruti: heus aquí per què la seva mort era urgent i necessària. En oposar-se a la militarització de les milícies, Durruti personificava l'oposició i resistència revolucionàries a la dissolució dels comitès, la direcció de la guerra per la burgesia i el control estatal de les empreses expropiades al juliol. Durruti va morir perquè s'havia convertit en un perillós obstacle per a la contrarevolució en marxa.

I per aquesta mateixa raó a Durruti calia matar-lo dues vegades. Un any després, en la commemoració de l'aniversari de la seva mort, la totpoderosa màquina de propaganda de l'estalinista govern Negrín va treballar a ple rendiment per atribuir-li l'autoria d'un eslògan, inventat originalment per Ilya Ehrenburg, i recolzat després per la burocràcia dels comitès superiors de la CNT-FAI, en què li feien dir el contrari del que sempre va dir i va pensar: **"Renunciem a tot, menys a la victòria"**. Això és, que Durruti renunciava a la revolució. Ni tan sols ens queda una versió completa i fidedigna del seu discurs, radiat el 4 de novembre de 1936, perquè la premsa anarquista de l'època va endolcir i censurar a Durruti en vida.

Un cop mort, Durruti ja podia ser Déu i pujar als altars com L'Heroi del Poble. I fins i tot ascendir a tinent coronel de l'Exèrcit Popular.

El cooperativisme obrer de consum a Barcelona (1840-1939)

Iván Miró i Jordi Garcia

Entre mitjan segle XIX i 1939, el cooperativisme arrelà en els barris obrers de Barcelona per fer front a les dificultats econòmiques que patia el proletariat industrial. Partint de la solidaritat i l'ajuda mútua, les cooperatives es convertiren en institucions socials de primer ordre i organitzaren el consum, la producció i el crèdit de milers de famílies treballadores seguint els principis de la democràcia econòmica. Inicialment, destacaren les cooperatives obreres de consum, associacions de consumidors que, suprimint els intermediaris burgesos, compraven a l'engròs productes bàsics per aconseguir millors condicions de qualitat i preu, i que després els distribuïen entre les famílies associades. Amb els excedents de la compra mancomunada, desenvolupaven prestacions socials, culturals i educatives: escoles; fons de previsió per malaltia, vellesa o mort; caixes de resistència per a vagues; i mútues de salut. A partir de la fórmula autogestionària, les cooperatives milloraren la vida dels seus membres, tot aspirant a substituir les relacions socials capitalistes per la pràctica de la cooperació.

A Barcelona, les cooperatives de consum proliferaren inicialment en els antics pobles del pla, prop dels centres industrials i les fàbriques tèxtils, i foren fundades per obrers que, o bé professaven els ideals del republicanisme federal, o bé integraven les societats d'ofici que posteriorment evolucionarien cap als sindicats de classe. Partint d'orígens ben modestos (uns baixos llogats, un sac de cigrons i un de patates, un bocoi de vi i una tina d'oli…), acabaren protagonitzant la vida quotidiana dels seus territoris, amb edificis propis i singulars que albergaven ja no solament relacions econòmiques fraternals, sinó també una rica vida social i cultural.

Les cooperatives de consum garantiren l'abastiment alimentari de les poblacions treballadores allunyades del centre barceloní, i contribuïren a crear la identitat cultural dels antics pobles del pla de Barcelona. I, no menys important, exerciren de rereguarda col·lectiva en uns anys en què el conflicte de classes a la ciutat (vagues, lockouts patronals, pistolerisme, dictadura de Primo de Rivera…) situava els i les obreres en una indefensió social permanent. Formaren part, en definitiva, d'aquella Barcelona proletària que articulava la ciutat amb ateneus, escoles racionalistes i centres obrers.

Les primeres cooperatives

El 1864 es creà la primera cooperativa pròpiament dita a Catalunya i l'Estat espanyol, L'Obrera de Mataró. L'any següent, per impuls de Josep Roca i Galés, es va crear la primera cooperativa de producció barcelonina, la fàbrica de teixits La Propagadora del Trabajo, i també les dues primeres cooperatives de consum catalanes, L'Econòmica, a Palafrugell, i La Companyia, a Canet de Mar. Al pla barceloní, cooperatives de consum primerenques foren L'Antiga del Camp de l'Arpa (1866), La Constància Martinenca (1868), L'Artesana del Poble Nou i Teixidors a Mà, de Gràcia (1876), així com La Fraternitat de la Barceloneta (1879). Al final de segle, naixien una sèrie d'entitats que gaudirien d'una llarga vida: La Flor de Maig del Poble Nou (1890), La Lleialtat Santsenca (1891), L'Amistat Martinenca (1892), La Lleialtat de Gràcia (1892), La Vanguardia Obrera d'Horta (1894), La Confiança Andreuenca (1896), La Nova Obrera de Sants (1897) i Pau i Justícia, al Poblenou (1899).

L'arrelament als barris

El 1912 es comptaven una setantena de cooperatives escampades per tots els barris obrers barcelonins i s'encetaven experiències com els Forns Col·lectius de Pa. També s'inicià la construcció d'edificis en propietat, que esdevenien referents de primer ordre a les barriades. No obstant, fou l'agitació social de l'època la que explica el creixement cooperativista d'aquells anys. Les vagues motivaven la solidaritat de les cooperatives amb els vaguistes, col·laboració que arribà a l'apogeu amb la vaga de la Canadenca, de 1919, i sobretot amb el locaut posterior. Davant l'aturada patronal, que deixà 200.000 obrers barcelonins sense feina, les cooperatives oferiren crèdit als obrers en atur forçós. D'ençà, el proletariat barceloní considerà la cooperativa com la institució obrera de rereguarda: garantia el suport mutu, augmentava la capacitat de resistència en els conflictes i ajudava a millorar materialment llurs condicions de vida.

Iniciatives cooperativistes

A partir de 1920, es llançaren ambicioses iniciatives conjuntes. Així es fundà, l'octubre de 1920, la Unió de Cooperatives per a la Fabricació de Pastes per a Sopa, al carrer Aurora, 11 bis. Propietat de 40 cooperatives, la Unió passà de produir 10.000 quilos de pasta l'any 1921 a 240.000 quilos el 1930. S'impulsà la premsa com Acción Cooperatista; s'obriren escoles —laiques i mixtes— en moltes entitats, es promogué l'excursionisme naturista, el teatre, el cant coral, l'aprenentatge de les llengües com l'ido i l'esperanto, i s'organitzaren conferències sobre salut o economia. El 1923 l'Aliança Cooperativa Internacional proposà celebrar la Festa Internacional de la Cooperació cada primer dissabte de juliol. L'any següent celebraren la diada cooperatives com La Flor de Maig, La Dignitat i L'Economia Obrera i, a partir de 1926, amb la festa realitzada a Montjuïc, i el 1927 a la plaça de les Arenes, el cooperativisme esdevingué un moviment de masses.

L'apogeu del moviment cooperatiu

La instauració de la República, l'abril de 1931, donà un impuls definitiu al cooperativisme. L'aprovació, el 1934 a Catalunya, de la Llei de bases de la cooperació fomentà la constitució de noves cooperatives, entre elles les de treball i producció, com l'Agrupació Vidriera (1932) o la Cristalleria Cooperatista Barcelonesa. Se'n crearen en tots els sectors, com l'Editorial Cooperativa Popular o la Cooperativa de Camiseria del carrer Diputació. També es creà la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu (1934) i la Cooperativa Central de Compres (1935), a fi de facilitar les compres a l'engròs de les cooperatives urbanes als sindicats agrícoles de les comarques.

La guerra i la unificació de les cooperatives

L'aixecament militar contra la República, el 18 de juliol de 1936, trasbalsà profundament el moviment cooperatiu. A Barcelona, en un primer moment, les cooperatives abastiren d'aliments les forces que combatien als carrers la insurrecció feixista. Esgotaren productes com la llet en pols, el cafè o els embotits, i els forns cooperatius intensificaren la producció. Tanmateix, amb les col·lectivitzacions que s'encetaren amb la victòria obrera, les cooperatives visqueren un moment complex. Malgrat ser entitats col·lectives, pertanyien als seus socis, i alguns sectors de la CNT pretengueren col·lectivitzar-les.

Per afrontar els temps de guerra, el 9 d'agost es fusionaren 48 cooperatives de Barcelona, Santa Coloma de Gramenet i Sant Adrià del Besòs en la Unió de Cooperadors de Barcelona, amb 65 botigues obertes i 12.000 famílies associades. La UCB passaria, en poc temps, a disposar de 93 sucursals i abastir 93.000 famílies.

També s'unificaren les cooperatives de segon grau (carbó, sopa, sabó, aigües carbòniques i xocolata), constituint-se Productes Coop, i les monedes cooperatives es sobresegellaren amb el símbol de la UCB. El juny de 1938, 383.733 famílies catalanes formaven part de les cooperatives de consum, una ascensió que seria tallada, de soca-rel, amb l'entrada de les tropes feixistes a Barcelona a inicis de 1939.

** Extracte de "Guia d'Història Urbana. Cooperatives 1840-1939 BCN" del MUHBA publicat al núm. 69 de la revista Masala*

Més informació a:
http://sants.coop/memoria-cooperativa/exposicio-digital/
http://memoriacooperativa.labarcelonetarebel.org

>> Contraanunci

La taula de Porrera

Sotanes Blanques
o The Lords of the New Church

Artur Sardà

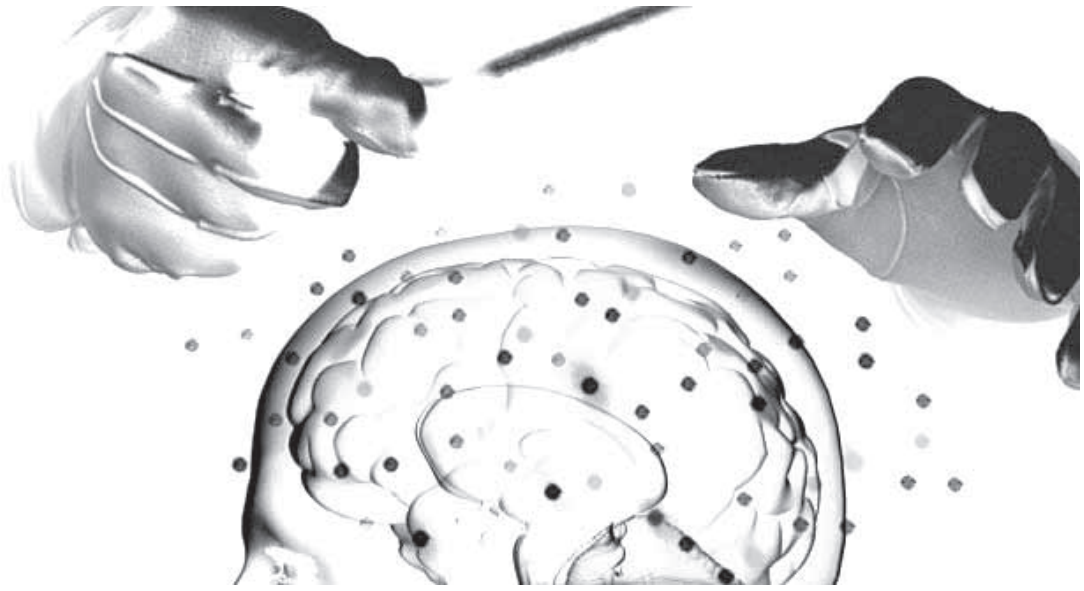

Els Senyors de la Nova Església! Aquesta banda dels anys 80 que dona títol a aquest reportatge no te res a veure amb el que vaig a comentar, però aquest nom m'hi ha fet pensar.
De fet, hi vaig pensar veient una mena d'entrevista dominical a la Teresa Forcades, aquella monja anticapitalista.
La Forcades no es talla gaire i, sempre que ha pogut, ha expressat les seves idees crítiques en l'àmbit de la política, de la religió i de la medicina. Reconeixia que on ha patit més censura, i amb diferència, és en l'àmbit de la medicina.
Jo, que tendeixo a desconfiar de les veritats inqüestionables, fa temps que em pregunto perquè la medicina, que al cap i a la fi, és ciència, és recerca, que hauria de funcionar com forus d'intercanvi de coneixements, com creixement compartit, s'ha acabat convertint en aquesta secta selecta i jerarquitzada, fidel a les veritats (científiques) revelades per unes elits de laboratoris privats.
En certa manera, la medicina moderna, les seves dinàmiques i les seves estructures de poder han acabat substituint moltes de les funcions socials que l'Església Catòlica havia assumit tradicionalment per aquestes terres. Ara ser metge i fer sentir la teva veu al món dels metges implica no qüestionar mai les veritats revelades, com la necessitat de consumir l'enèsima vacuna de la temporada de tardor o la llicència per exagerar o distorsionar la realitat si es fa amb finalitats pedagògiques o preventives. Què importa mentir una miqueta si es fa en nom de la Veritat?
La Medicina és Científica, Universal i Humanitària. L'Església, Infal·lible, Apostòlica i Misericordiosa. En ambdós casos es pretenen inqüestionables, tenen tendències totalitàries i una cara amable per allò del marketing. La sotana negra ha estat substituïda per la bata blanca. I així com el ritual catòlic redueix als participants al nivell d'espectadors o comparses, el ritual mèdic els redueix més encara, al nivell de maquinària biològica passiva.
Em direu que exagero. I és veritat. La realitat és molt més complexe que aquestes constatacions provocatives que relato. També hi ha dissidents. Però hi ha una tendència.
I d'aquesta tendència a reconvertir el que abans eren pecats en les actuals patologies en podem trobar manifestacions als llocs més insospitats, i de la ma de portaveus que sovint actuen de bona fe.
Per exemple, si estem contra Barcelona World perquè és una agressió al territori i una excusa per explotar encara més als treballadors, quina necessitat hi ha de barrejar-ho amb els temors de determinats sectors de que s'incrementin les ludopaties, els tabaquismes i la prostitució? Jo estic en contra de Barcelona World però estic a favor de crear espais (un altre tipus d'espais, si us plau) on la gent que vulgui pugui jugar, fumar sota taulat, drogar-se o follar fora del matrimoni.
És clar, si les objeccions fossin morals, com antigament, qui del nostre entorn estaria a favor de sumar-se a una croada en favor de la Moral i les Bones Costums? Però, és clar, com que es tracta de malalties, tots hem de ser solidaris. O no?

>> Anecdotàri Històric. Sabies que...

Les revoltes camperoles a la Catalunya del segle XIX

Antonio Gascón

El fet de l' evident odi popular contra l'església espanyola no s'inicia com alguns pretenen amb el naixement de les ideologies polítiques del segle XX, sinó molt abans, almenys això va ser el que va esdevenir a la Catalunya del XIX, i en plena guerra de la Independència, emmascarat sota la llegendària batalla del Bruc, ja que en certa manera, aquesta batalla va permetre l'encobriment de la greu revolta camperola, que es va generar com a resposta a l'evident voracitat de l'església local de l'època, que en contra dels seus propis postulats , va oblidar la pràctica de la caritat cristiana, en pretendre seguir cobrant als exhaurits camperols les velles rendes eclesiàstiques, com eren les primícies o els delmes, impostos d'origen senyorial que requeien sobre la producció agrícola i ramadera , i sense tenir en compte en aquell moment les evidents pèrdues sofertes pels camperols a causa de la guerra contra el francès, a causa dels pagaments en ajuda de propi exèrcit o obligatòriament a l'exèrcit francès invasor, sense comptar la participació dels mateixos camperols en la milícia local, amb la corresponent disminució de braços útils i la conseqüent misèria local i familiar.
Factors que no van influir precisament en la necessària condonació del deute camperol, quan els afectats van decidir deixar de pagar a capellans i frares, però que va ser reclamat sense pietat pels propis rectors locals, en queixar-se rectors i vicaris de no poder mantenir-se, ni ells, ni els seus mossos ni les majordomes, gent evidentment improductives a tots els efectes. Queixa idèntica a l'expressada pels propis monjos de l'abadia de Montserrat que igualment es queixaven de no poder cobrar els censos ni les dècimes que de normal omplien les ja de per si plenes arques del monestir, cobraments provinents en tots els casos dels camperols establerts a les seves terres, terres aconseguides no en batalles sinó per privilegis reals, impagament que els frares consideraven que era "un atropellament i una violència contrària a les lleis" .
Desobediència fiscal camperola que es va perllongar des del 1808 fins al 1814, i que va significar un important toc d'alerta per a les classes dirigents, pel patent rebuig a l'antic règim senyorial, i que finalment comportaria a la necessària desaparició del vell ordre feudal. Però mentre arribava aquell canvi, de nou l'església va intentar portar l'aigua al seu molí, fent creure a l'innocent poble la miraculosa intercessió de la Mare de Déu de Montserrat en la victòria del Bruc, però oblidant referir la participació real en la mateixa batalla dels guàrdies suïssos o de les guardes valones, participació que en l'actualitat segueix oculta per a potenciar la discutible figura dels sometents, quan la documentació contemporània apunta directament en una altra direcció.

>> La recepta

Tords estofats amb olives (*)

L'Amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

8 tords
2 cebes
125 g d'olives trencades
1 copa de vi ranci
1 fulla de llorer
Farigola
Romaní
Aigua (o brou)
Oli
Sal i pebre

Elaboració:

Netegeu bé els tords i salpebreu-los. A continuació sofregiu-los en una greixonera de fang amb un bon raig d'oli fins que estiguin dauredets. Retirau-los i reservau-los.
Peleu la ceba ben petita i sofregiu-la amb el mateix oli. Quan sigui rosa, abocau-hi el vi ranci i deixau-ho reduir a foc baix durant aproximadament cinc minuts. Seguidament, posau-hi els tords, la fulla de llorer, una mica de farigola i de romaní i aproximadament un tassó d'aigua o, millor, de brou, per tal que es coguin a foc lent, fins que siguin ben tendres. Cinc minuts abans d'acabar-ne la cocció, afegiu-hi les olives trencades.
Bon profit!!!!

(*) Aquest és un plat típic de la tardor de la comarca del Baix Ebre i Montsià

El far

ECN-1 Ràdio CNT-FAI

Ferran Aisa

A partir del 19 de juliol de 1936 amb l'esclat de la Guerra Civil iniciada entre els espanyols es disposarà d'una nova arma que servirà per fer propaganda i contrapropaganda a les dues zones. Però per les ondes hertzianes també es transmet música, humor i cultura.

La historia de la ràdio a Catalunya es remunta al 14 de novembre de 1924 quan va començar a emetre Radio Barcelona. Dos anys més tard s'associava a Unión Radio (precedent de l'actual cadena SER). L'any 1930 es creava Ràdio Associació de Catalunya que, un any més tard, rebia el suport de la Generalitat de Catalunya i es convertia en l'emissora del Principat.

El 1933 naixia una nova emissora amb el nom EAJ-39 Radio Badalona, coneguda popularment amb el nom de "l'emissora de la Costa". Després de la guerra aquesta emissora es va convertir en Radio Miramar i, posteriorment, convertida en la COPE. Aquesta emissora badalonina seria encautada pel Comitè Local de la CNT i convertida en Radio CNT-FAI Badalona. Les primeres emissions es van efectuar a primers d'agost de 1936 com emissora local retransmetin butlletins informatius, notes oficials de la Generalitat i sobretot música tan jazz com sarsueles.

D'aquesta emissora va sortir el material i els tècnics que van muntar l'emissora que va ser instal·lada a unes dependències de la Casa CNT-FAI a la Via Laietana, 32-34. El 28 d'agost l'emissora confederal començava les seves emissions radiofòniques amb el nom d'ECN 1 Radio CNT-FAI. L'emissora emetia els seus programes en dues freqüències Onda Extra Curta i Onda Normal. La ràdio quedarà integrada dins de l'Oficina de Propaganda de la CNT-FAI, aparell que controla també el periòdic Solidaridad Obrera, el Boletín de Información Propaganda CNT-FAI i la

coordinació de conferències i mítings confederals arreu de Catalunya i dels pobles alliberats d'Aragó.

El màxim responsable d'aquesta oficina és Jacinto Toryho i els col·laboradors principals eren els periodistes Joaquín Montero, Jaume Balius i Carlos de Sirval. La programació s'iniciava les 17 h., amb els himnes "Hijos del Pueblo" i "A les barricades", continuava amb l'edició parlada de Solidaridad Obrera; informació en català de la lluita als diversos fronts; avisos orgànics de reunions, assemblees i convocatòries; música variada; xerrades de militants i resum d'actes confederals. Les emissions s'acabaven a les 23,30 h., amb els himnes llibertaris. Al llarg de la tarda s'emetien butlletins en diverses llengües: català, castellà, esperanto, anglès, francès, italià, alemany, polonès, rus, suec i portuguès. Entre els col·laboradors estrangers d'aquestes emissions dirigides al públic internacional hi havia Camilo Berneri, Alexander Shapiro, Agustin Souchy, Fernand Fortin.

L'emissora emetia moltes de les conferències organitzades per la CNT-FAI a diversos locals de Barcelona. Per les ondes hertzianes surt la veu de la revolució Albert Carsi que parla d'energia; Joan P. Fàbregas que comenta l'economia col·lectivista; Dr. Rossell, de salut pública; Fèlix Martí Ibáñez, de sexualitat; Jacinto Toryho, de la història de l'emancipació social; Francisco Galí, de la infància redimida; J. Papiol de Literatura revolucionària,; Joan Puig Elias de pedagogia racionalista; etc. També l'emissora confederal emet les xerrades públiques sobre temes d'actualitat organitzades per l'Oficina d'Informació i Propaganda de la CNT-FAI amb els ministres, consellers i regidors anarquistes Frederica Montseny, Juan García Oliver, Joan Peiró, Juan López, Abad de Santillán, Pérez Combina... I d'intel·lectuals de primera línia europea com ara Erwin Pîscator sobre teatre proletari.

ECN-1 Radio CNT-FAI va muntar tres unitats mòbils que destacava a diversos llocs de Catalunya o al mateix front per retransmetre l'actualitat a peu d'obra. L'onze de setembre de 1936 va retransmetre un discurs de Durruti desde Bujaraloz. Solidaridad Obrera (12-9-1936) se'n fa ressò: "¡Al fascismo no se le discute, se le destruye!, ha dicho el camarada Buenaventura Durruti en su dirigido a España entera desde uno de los micrófonos de las Emisoras instal·ladas en el frente aragonés."

Radio CNT-FAI va emetre les seves emissions diàries fin el 17 de juny de 1937. L'emissora va ser tancada per ordre governativa de la República després dels Fets de Maig de 1937. El decret del govern republicà eliminava totes les emissores de partits polítics i organitzacions sindicals creades a partir de juliol de 1936. L'emissora de la CNT-FAI va retornar a les ondes el gener de 1939 per animar als barcelonins a la resistència contra les tropes feixistes que gairebé ja eren a les portes de la ciutat.

El dia 26 de gener de 1939 mentre l'exèrcit franquista entrava a Barcelona l'emissora confederal emetia música concretament "La dansa macabra" de Saint-Sáez amb els altaveus instal·lats a l'edifici de la Via Durruti a tot volum. Una tanqueta italiana disparà contra la Casa CNT-FAI i la ràdio llibertària va emmudir per sempre. Per una altra banda Ràdio Associació de Catalunya era ocupada per l'exèrcit i obligada a emetre un comunicat i a emetre per les ondes els himnes falangista i italià.

SALUT I ANARQUISMES

La filosofia

Bernat Muniesa

El senyor Wert expulsa a la Filosofia del sistema educatiu. Un error més dels molts que segueix fent. És a dir, expulsa als fonaments del coneixement del món de l'ensenyament. Expulsa a Parménides, a Heràclit de Efes, a Demòcrit d'Abdera, a Sócrates, a Plató, a Aristòtel. I més endavant a Maquiavel. I després a Montaigne, a Le Boétie, a Rousseau, a Voltaire... Dins d'Alemanya, fot fora a Hegel, Schopenhauer, Fichte, Herder, Marx, Engels, Nietzsche, a Hanah Arendt. Adorno, Horkkheimer, i fins i tot al pronazi Heidegger. El senyor Wert és un forjador de problemes i no sap el que Albert Einstein va dir un dia: "Si darrera un físic no hi ha un filòsof, aquest físic serà un mediocre". El senyor Wert voldria suprimir el pensament fonamental de la història d'Occident, que prové de la Grecia clàssica, cuna de la nostra cultura. Els seus antecesors, és a dir, els feixistes de Franco, ja van expulsar a milers d'intel·lectuals: Bosch Gimpera, Juan Ramón Jiménez, Zenobia Camprubí, Max Aub, Severo Ochoa (metge), Margarida Xirgu, Luis Buñuel,...

Ha intentat destruir el cinema a l'Estat espanyol. Si haigués pogut hauria empresonat (no dic executar) a Eisenstein, a John Ford, a Elia Kazan, a Pietro Germi, a Luchino Visconti, a Mario Monicelli, a Sidney Lumet, a Mario Camus...

Quina vergonaya que un personantge d'aquesta mena sigui ministre d'un pais. Un pais en el que grans filòsofs com Unamuno, o historiadors com Pérez Galdós, o escriptors com Miguel Delibes... ja tingueren seriosos problemes amb el franquisme.

Recordem a Unamuno a Salamanca, quan el 12 d'octubre de 1936, a poc de esclatar la guerra (els fatxes li deien ja el Día de la Raza), davant de centenars de falangistes i militars tingué que parar al general Millán Astray, que va cridar "¡Viva la muerte!", i dir: "El general Millán Astray ha gritado viva la muerte. Yo no lo puedo aceptar. Es como decir muera la vida. Yo soy aquí, en la Universidad de Salamanca, el sumo rector, y digo que el general Millán Astray es tuerto, cojo y manco. Y que quisiera que todos los españoles fueran cojos, tuertos y mancos. Vosotros venceréis porque teneis la razón de la fuerza y la violencia, pero no convenceréis jamás porque os falta la fuerza la razón". Va haver-hi un intent de linxament, però finalment Unamuno fou empresonat al seu domicili, on moriria a finals d'aquell 1936 (feia pocs dies havien assassinat a García Lorca).

Sembla doncs que la tradició franquista segueix avui en diversos nivells: un l'ocupa aquest personatge dit Wert, enemic del pensament lliure i enriquidor. La filosofia és el fonament inicial de qualsevol especialitat pedagògica, o hauria de serho. El senyor Wert hauria de dimir, però en aquest pais dit Espanya (incloses les autonomies, i Catalunya per suposat) no dimiteix mai ningú. En més de treinta anys de "democràcia" només dues dimissions de primera línia: els senyors Asunción (valencià) i Pimentel (andalús), els quals enviaren a fer punyetes al "socialista" (¿?¿?) Felipe González i al neofranquista José María Aznar, respectivament.

Suma i segueix.

Una mirada crítica des del cinema

Los Santos Inocentes

Joan Canyelles Amengual

(Mario Camus, 1984)

En els anys 60, a una finca d'Extremadura, hi viuen com a criats Paco "el Bajo", la seva muller Régula, les seves filles Nieves i "la Niña Chica" (amb greus minusvàlues físiques i psíquiques) i el seu fill Quirce.

De les fronteres del latifundi els traslladen a les proximitats de la Casa Gran, on Nieves farà d'assistenta de Purita, la dona del caporal. A ells se'ls hi uneix Azarías, germà de la Régula, que ha sigut expulsat d'una finca on sempre havia treballat. Aparentment de poques llums, es relaciona millor amb els animals que amb les persones. Especialment amb la "milana bonita", que es converteix en la seva gran amiga.

A les caceres que s'organitzen a la finca, Paco sempre acompanya a Juan, el fill de la Marquesa propietària del latifundi en literals funcions de gos de caça. Quan Paco es trenca per segona vegada la cama, el substitueix Azarías. Nerviós perquè no ha pogut batre cap animal, dispara sobre la milana d'Azarías. Poc després aquest es venjarà penjant-lo d'un arbre.

El març del 2012, comentarem "La colmena" i ja parlàrem de Mario Camus. Ramón Freixas i Ramon Bassa, crítics gens tendents a repartir elogis gratuïts, acaben afirmant en el seu (per a mi) excel·lent "Diccionario personal y transferible de directores del cine español" "...és per lúcid, de impronta inconfortable, no acomodat, un dels cineastes més ferms del nostre present". Jo, des de la més sincera humilitat hi estic completament d'acord.

Títols com "Young Sáncez, 1963", "Los pájaros de Baden-Baden, 1975", "Los días del pasado, 1977", "La colmena, 1982", "Sombra de una batalla, 1993", o "La playa de los galgos", 2001", l'acrediten des del meu punt de vista, com un veritable i personalíssim autor. Gran adaptador de novel·les i obres de teatre, té l'immens mèrit de transferir al llenguatge cinematogràfic el de la literatura.

No és de cap manera un mer il·lustrador. Les seves pel·lícules que tenen l'origen en aquets textos, tenen la personalitat pròpia que tan sols un gran talent els pot conferir.

Un talent, que per altra banda, sempre que pot, evidencia un notable compromís ètic i polític. Una mirada àcida, crítica i demolidora sobre la realitat.

Els seus treballs menys inspirats, són aquells en els que no ha aconseguit fer aixecar el vol a pel·lícules que tenien les ales de plom. Segurament ni el gran John Ford, hagués pogut salvar un film on Raphael fos el protagonista.

"Los Santos Inocentes" està estructurada en quatre episodis que es corresponen amb els personatges de Quirce, Nieves, Paco "el Bajo" i Azarías, aquest darrer, una mica més curt que els altres.

Des del meu punt de vista la pel·lícula de Camus està situada entre les deu millors de la història del cinema espanyol. Tot i que per alguns crítics com Augusto Maria Torres, adoleix d'un cert maniqueisme a l'hora de presentar els personatges bons i els dolents.

Certament es nota que les simpaties de Camus no es decanten precisament cap els amos, cap els senyors i les marqueses. És veritat que durant tota la pel·lícula no es veu pràcticament cap acte noble duit a terme pels "nobles", cap acció honesta, cap espurna d'humanitat dirigida sincerament als que consideren els seus vassalls. Però per a mi, la mirada de Camus és estrictament objectiva. I precisament el seu film es això, una mirada sobre les relacions entre els amos i els criats, sobre l'opulència i la misèria. Sobre la propietat de les terres i els expropiats de les seves pròpies vides.

Hi ha en aquesta pel·lícula, molta, molta tristesa. Quan comença, veim a Azarías corrent pel camp, jugant amb el que sembla una òliba. Després la pantalla es posa en blanc i lentament es va revelant una fotografia familiar dels protagonistes que poc a poc es va tornant fosca. Surten els títols de crèdit i sona la música d'Antonio García Abril, una de les més congoixants que jo he sentit a una sala de cine. Camus ja ens ha mostrat quin serà el to de la pel·lícula.

Per a mi, una de les coses més aclaparants d'aquesta obra del director càntabre, és la canina submissió de Paco "el Bajo". Un dels moments més terribles es produeix quan en el curs d'una partida de caça, s'arrossega literalment com un gos, amb el nas a terra seguint el rastre d'una peça. Els caçadors, els "senyors", l'admiren com s'admiren els animals que mostren les seves destreses en un circ. Juan, el seu amo, està orgullós de poder exhibir-lo. I Paco, Sant Innocent, està contentísaim de la satisfacció que ha provocat la seva habilitat.

En canvi, la Régula, (que podria haver tengut el seu propi capítol), té una resignació més conscient. Quan els traslladen a prop de la Casa Gran, la seva il·lusió és que la seva filla i el seu fill puguin anar a l'escola. Quan el caporal els diu que la Nieves serà la servent de la seva dona ella li contesta "nosotros habíamos pensado que ella y el muchacho fueran a la escuela" "Vaya, que no le gusta trabajar..." contesta ell. Régula no diu res, però li aguanta la mirada amb uns ulls que expressen dignitat i al mateix temps un profund resentiment. Paco mira durant un instant a la seva companya i després admet, mig acotant el cap, "lo que usted diga Don Pedro". Tristíssima escena construïda amb les mirades i el domini del temps narratiu i del silenci.

Azarías és un altre Sant Innocent. Ha fet feina tota la vida a un latifundi del veïnat. Ara que vell i curt de gambals el despedeixen. Es desprenen d'ell com qui es desprén d'una eina que s'ha espenyat. La humanitat d'aquest personatge inoblidable s'escampa per tota la pel·lícula. Com hem dit abans es relaciona millor amb els animals que amb les persones. Una vegada li diu la seva germana amb una expressió de tendresa "...los animales son los únicos que te entienden...". Una part d'Azarías mor quan Juan li mata la seva milana. La part que li queda té les llums suficients per preparar la seva venjança (la qual cosa significa que pensa més del que sembla). Quan enforca a Juan i el deixa penjant de l'arbre no fa altre cosa que dur a terme un acte d'estricta justícia terrenal, que tota la sala (al manco quan jo la vaig veure al cine), aplaudeix amb força.

La interpretació de Paco Rabal és sencillament antològica. Es cert que el seu personatge és dels que permeten a un actor desplegar tot el seu talent, però a vegades també són una trampa si no aconsegueixen controlar la tendència a l'histrionisme.

El treball de direcció d'actors i actrius de Camus es fantàstic. Juan Diego, Agustin González, Terele Pávez, Alfredo Landa, tots borden els seus papers.

Alfredo Landa. Quin grandíssim, portentós actor. "Landisme" és una paraula que es fa servir per parlar d'un cert gènere del cinema espanyol. La típica espanyolada d'erotisme incipient i masclisme recalcitrant. Sovint de minsa qualitat i desaparegudes pretensions. Però Landa no va renegar mai d'aquesta etapa, la reivindicava com un aprenentatge al qual estava immensament agraït. Sense "Vente a Alemania, Pepe"(Pedro Lazaga 1971), no hi hagués hagut "Los Santos Inocentes".

Durant un permís quan està fent el servei militar, Quirce visita al seu pare i la seva mare. Tornen a viure a les fronteres del latifundi. Paco pateix una coixera permanent debut a què Juan el va obligar a acompanyar-lo a caçar quan tenia la cama trencada i la lesió es va agreujar molt, i es clar, ara ja no al necessiten a la vora de la finca. Sopen junts. "La niña chica" va morir i ells li expliquen com va passar. Quirce diu que ha vengut a despedir-se, que partirà l'endemà. Li han oferit una feina a Madrid. Abans d'anar a dormir, Paco prepara amb parsimònia la seva escopeta. Vol anar a caçar de matinada perquè el seu fill tengui un bon berenar. De bon matí, mentre s'esta afaitant, la Régula li diu: "Tu padre se ha levantado temprano para ir de caza. Hay tiempo, come algo, no se lo afees". "No", contesta ell. Després el veim allunyar-se. Paco el veu partir desolat, amb el ulls inundats d'una tristesa infinita. I mira a la seva dona. I amb aquesta mirada dolorida i deseperada li diu "Régula, el nostre fill se'n va. Régula, el nostre Quirce parteix, no el tornarem a veure".

Quirce i Nieves han abandonat el camp. Ella fa feina a una fàbrica i ell treballa de mecànic. És el gest revolucionari de les persones que ja no accepten l'esclavatge, que no volen ser vassalls de ningú. Però en l'actitud de Quirce hi ha una mena de muda vergonya dels seus pares, de la seva submissió. Un sord retret a la seva misèria. Quirce s'ha alliberat dels "marquesos", però en realitat no serà lliure fins que no entengui els seus pares.

Si arriba a comprendre tot el que ha passat, si pren consciència de les coses, no renunciarà als seus orígens. Jo, optimista, crec que trobarà la seva dignitat al costat d'altres companys i companyes. I tornarà a veure als seus pares, i si encara no és tard, l'ajudarà a netejar l'escopeta que de bon matí li durà un bon berenar. I berenarà amb ell. I tal volta se'ls portarà a casa seva i calarà foc a la maleïda barraca.

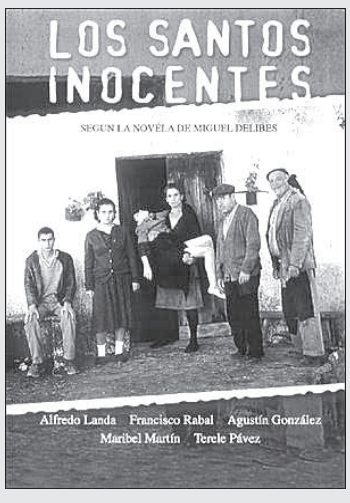

Fitxa tècnica

Dr. Mario Camus;
G: Manuel Matji, Antonio Larreta, Mario Camus sobre la novel·la de Miguel Delibes;
Ft: Hans Burmann;
Mt: Jose M. Biurrun;
Ms: Antonio García Abril;
Int: Alfredo Landa (Paco "el Bajo"), Paco Rabal (Azarias), Terele Pávez (Régula), Belen Ballesteros (Nieves), Juan Sanchez (Quirce), Agata Lys (Doña Purita), Agustín González (Don Pedro), Juan Diego (Señorito Iván), Mary Carrillo (Señora Marquesa), Maribel Martín (Miriam), José Guardiola (Señorito de la Jara), Manuel Zarzo (Médico).

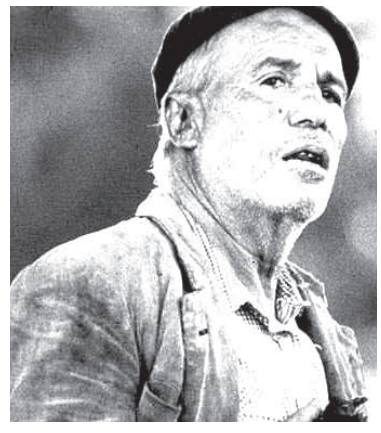

Diccionari militant

Proletariat i lluita de classes socials, avui

Agustín Guillamón

El proletariat es defineix com la classe social que no té cap mena de propietat i que per sobreviure necessita vendre la seva força de treball per un salari. Formen part del proletariat, siguin o no conscients, els assalariats, els aturats, els precaris, els jubilats i els familiars que en depenen. A Espanya formen part del proletariat els sis milions d'aturats i els setze milions d'assalariats que temen engrossir les files de l'atur, a més d'una xifra indefinida de marginats, que no apareixen en les estadístiques perquè han estat exclosos del sistema.

La classe obrera és una classificació social OBJECTIVA, que designa tot aquell que manté una relació SALARIAL amb un patró (ja sigui privat o estatal) al qual ven la seva força de treball (els seus braços i la seva intel·ligència). La classe obrera forma part del proletariat, que inclou a més a aturats, jubilats i marginats. Els proletaris no són propietaris de mitjans de producció. El salari és la principal forma d'esclavitud moderna. LA RELACIÓ SALARIAL no és només de caràcter social i econòmica, sinó també política, ja que **determina la manera d'existència dels que no tenen cap poder de decisió sobre la seva pròpia vida. La classe mitjana** inclou avui a alguns treballadors "autònoms", això és, treballadors independents i "autoexplotats", alguns tècnics i professionals altament qualificats i als empresaris sense assalariats. L'alta classe mitjana estaria formada per empresaris amb alguns treballadors assalariats, però sense influència política decisiva.

Capitalistes serien tots els propietaris de mitjans de producció, o alts gerents amb poder de decisió (encara que fossin assalariats) de grans empreses privades o estatals. Constitueixen menys de l'u per cent de la població, però la seva influència política és absoluta, i determinen les línies econòmiques que s'apliquen i afecten la vida quotidiana de la totalitat de la població. El seu lema seria: "Tots els governs al servei del capital; cada govern contra el seu poble". La democràcia parlamentària europea s'ha transformat ràpidament, des de l'inici de la depressió (2008), en una **partitocràcia "nacionalment inútil", autoritària i mafiosa**, dominada per aquesta classe dirigent capitalista apàtrida, que està al servei de les finances internacionals i les multinacionals.

Es produeix una profunda i extensa proletarització de les classes mitjanes, una massificació del proletariat i l'erupció violenta i intermitent d'irrecuperables col· lectius, suburbis i comunitats marginades, antisistema (no tant per convicció, com per exclusió). Els Estats nacionals es converteixen en instruments

obsolets (però encara necessaris, en quant garants de l'ordre públic i defensa armada de l'explotació) d'aquesta classe capitalista dirigent, d'àmbit i interessos mundials. La societat capitalista actual, que ens permet l'anterior classificació social en **tres classes fonamentals**, encara admet al si de cada classe una infinita gradació de situacions econòmiques, socials, polítiques i culturals, però s'identifica amb l'EXPLOTACIÓ dels treballadors pels capitalistes, i tendeix a una **ràpida polarització** entre el proletariat (més la classe mitjana proletaritzada) i l'ínfima minoria dels totpoderosos dirigents (inferior a l'u per cent i apàtrida).

La relació salarial determina la manera d'existència dels que no tenen cap poder de decisió sobre la seva pròpia vida

Tothom entén que hi ha explotació quan es parla del treball infantil esclau en manufactures de l'Índia o la Xina, que produeixen sabatilles o roba de marca per a multinacionals, amb jornades de 18 o 20 hores, sense més paga que aliment i màrfega en el mateix lloc de treball, que venen els seus productes a USA o Europa. I s'escandalitzen, amb raó, davant d'aquesta explotació del treball infantil esclau.

Cal entendre que **l'EXPLOTACIÓ del treball assalariat és l'ESSÈNCIA de la societat capitalista.** Tots els assalariats pateixen l'explotació capitalista (no només els nens hindús). Com més desenvolupada és la productivitat del treball col·lectiu d'una societat, major grau d'explotació experimenten els seus treballadors, encara que puguin consumir més mercaderies. La ferotge lluita entre els capitalistes per superar i sobreviure al competidor, impulsa l'increment de l'explotació dels treballadors, al marge de la bona voluntat o ètica de cada empresari individual. Els capitals es fusionen i concentren, atacant sense límits les condicions de vida i laborals dels treballadors, amenaçant amb anar-se'n a un altre país o amb contractar més barat entre els milions d'aturats sense recursos. A cada país un grapat de transnacionals efectua vendes anuals que superen àmpliament els pressupostos nacionals i tenen el poder de donar feina, o no, a milions de desposseïts.

El proletariat, que tendeix a abastar avui a un 75/80 per cent de la població espanyola, es pot classificar en assalariats, precàries, aturats, prejubilats, jubilats i marginats. La classe mitjana pateix una fortíssima proletarització, amb amplis sectors de professionals (en l'àmbit de la medicina, arquitectura, ensenyament, tecnologies i serveis socials), funcionaris i mitjans o petits empresaris (col·lectius que fa cinc anys percebien elevats ingressos) que es proletarizen, o fins i tot queden marginats econòmica i socialment.

L'elevadíssim nombre d'aturats i l'estadísticament desconegut nombre d'exclosos (per atur de llarga durada i/o no percepció d'ingréssos) fa que els assalariats, en el seu conjunt, es precaritzin col·lectivament en les seves condicions laborals i existencials fins a extrems impensables fa uns anys a Espanya i Europa.

Fins i tot desapareix la negociació dels convenis col·lectius per sectors o empreses, que són substituïts per condicions mínimes i miserables de contractació.

Els suburbis es converteixen en guetos d'exclosos del sistema, que l'Estat intenta aïllar entre si, lliurant el seu domini a les bandes, la droga, les màfies, les escoles, els treballadors socials, oenagés, etetés, presons i policia, perquè conjuntament imposin el control i/o sacrifici econòmic, polític, social, moral, volitiu, i si cal també físic, de "tots els que sobren", amb l'objectiu precís i concret de d**esactivar el seu potencial revolucionari,** intentant convertir aquests barris perifèrics en ruscs de morts vivents, als quals les institucions estatals els han declarat una guerra total d'extermini i aniquilació.

La tesi neosituacionista i mil·lenarista de la desaparició del proletariat mostra no només la seva irracionalitat i falsedat, davant l'immens increment del proletariat en països com la Xina, Sud-àfrica, el Brasil o l'Índia, sinó la seva falta de comprensió de la nova realitat europea, i de la proletarització de les classes mitjanes, sorgida amb la depressió iniciada el 2008. Primitivistes i "pro-situs" s'han quedat ancorats en els seus passats anàlisi, tan desmobilitzadors com artificials i inútils, confonent les característiques pròpies de les fases keynesià/fordista (1945-1975) i neoliberal/toyotista (1976-2007) del capitalisme, amb la seva essència. Catastrofistes, luddites, antidesarrollistes, profetes, tecnòfobs i idealistes de diferent pelatge i orientació, coincideixen en un punt fonamental, **que ens desarma com a classe revolucionària en lluita contra el sistema capitalista:** afirmen que el proletariat ha desaparegut i/o ha deixat de ser el subjecte revolucionari. Identifiquen una part amb el tot. Confonen classe obrera industrial amb proletariat. Menyspreen com a bàrbars barroers, grollers i desclassats al proletariat dels guetos. Són reaccionaris brillants i coherents, molt útils avui al capital, però que aviat desapareixeran en el no res de la neciesa i l'extravagància.

La lluita de classes no és només l'única possibilitat de resistència i supervivència enfront dels ferotges i sàdics atacs del capital, sinó la irrenunciable via de recerca d'una solució revolucionària definitiva a la decadència del sistema capitalista, avui obsolet i criminal, que a més es creu impune i etern. **Revolució o barbàrie; lluita de classes o explotació sense límits; poder de decisió sobre la pròpia vida o esclavitud assalariada.**

Llibres

Asturias: octubre 1934

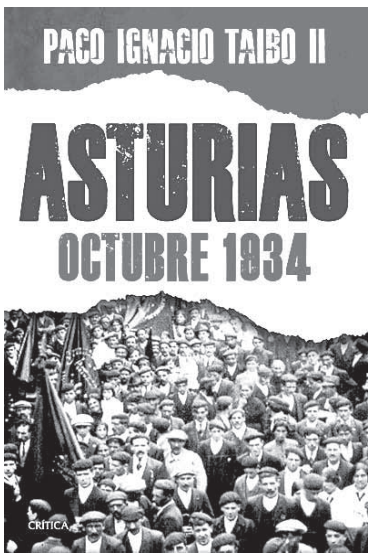

Paco Ignacio Taibo II

Ed. Crítica, 2013, 696 pàg.

Novel·lista de prestigi mundial i autor de dos grans biografies –la d'Ernesto Guevara, també conegut com el Che- i la de Pancho Vila- Paco Ignacio Taibo II va realitzar en els anys setanta un sòlid treball d'investigació sobre la revolució de 1934 a Astúries, basat en les fonts disponibles i en els testimoniatges de prop de 400 supervivents de l'un i l'altre bàndol. Trenta-cinc anys després torna a explicar-nos aquesta història en "una nova versió, revisada, corregida i augmentada", en el que no sols és un gran llibre d'història, sinó un intent de fonamentar una èpica proletaria. "Per als que llegeixin aquestes pàgines –ens diu- repletes d'històries explicades per miners, metalúrgics, ferroviaris, oficinistes, paletes, portuaris, taxistes, netejasabates, costureres, pescadors, mariners, vidriers, forners, ceramistes, electricistes, periodistes, no quedarà dubte de la màgia que genera una classe obrera organitzada, increïblement compacta, convençuda que es troba a les portes d'un món diferent i amatent al sacrifici personal, al valor fins a extrems de bogeria per a assolir-lo".

L'obra, basada en documents de primera mà i prop de 400 entrevistes té, per a l'autor, una especial significació personal, ja que els seus avis i besoncles van ser protagonistes dels fets que es narren aquí, i el seu pare, Paco Ignacio Taibo I, va viure el seu primer exili.

Paco Ignacio Taibo II (Gijón, 1949), historiador i escriptor és, entre moltes altres coses, pròfug de tres escoles superiors, participant del moviment estudiantil del 68 i fundador del gènere neopolicíac a Amèrica Llatina, a més de professor universitari i fundador de diferents publicacions culturals. Autor de dinou novel·les, tres llibres de contes, llibres d'història, diverses antologies, llibres de reportatge i crònica publicats en vint-i-un països, ha rebut el Premi Nacional d'Història INAH (1986), el Premi Internacional de Novel·la Planeta-Joaquín Mortiz i tres vegades el Premio Dashiell Hammet a la millor novel·la policíaca, i va fundar -i va dirigir fins a 2012- el festival literari de la Semana Negra de Gijón.

Malanyet

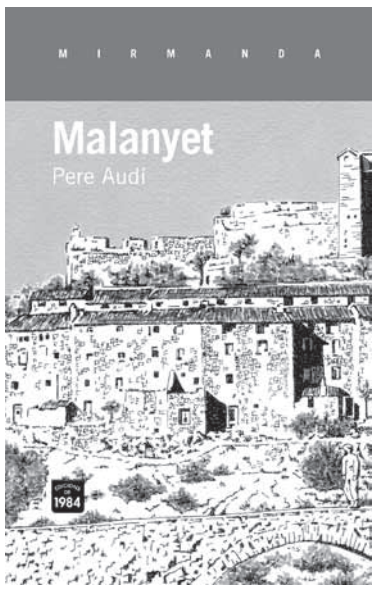

Pere Audí

Edicions de 1984, 2013, 320 pàg.

Pere Audí, autor d'un llibre, "Cooperativistes, anarquistes i capellans al Priorat (1910-1923)", i diversos articles sobre la història del territori, realitza la primera incursió en el món de la ficció amb una novel·la on dóna veu a una galeria humana integrada per homes i dones de carn i ossos de diferents estrats socials, professions i procedències. El llibre, un autèntic treball de psicòleg, és un retrat de Falset i el Priorat de començaments del segle XX. Cada capítol té el nom d'un personatge protagonista i, a través dels seus ulls, veiem el que passava dia a dia al Malanyet (una barriada pobre als afores de Falset) i a la mateixa població de Falset.

Els fets, sentiments, pensaments i anhels explicats per l'autor són extrapolables a qualsevol altra població catalana de l'època en què els pobres (molt pobres) lluitaven per modificar les diferències abismals que els separaven dels rics (molt rics). Entremig, botiguers, la guàrdia civil, la madame d'un prostíbul molt concorregut, jornalers, minyones, beates, etc.

A través dels ulls dels personatges, s'entén perfectament la situació d'un moment històric molt important per a la història del segle XX, ja que s'hi exposen alguns dels conflictes que van esclatar en la guerra civil del 1936. La Història explicada a partir de petites històries, que al cap i a la fi, són les que acaben conformant la primera.

De l'anarquisme al folklore. Cels Gomis i Mestre (1841-1915)

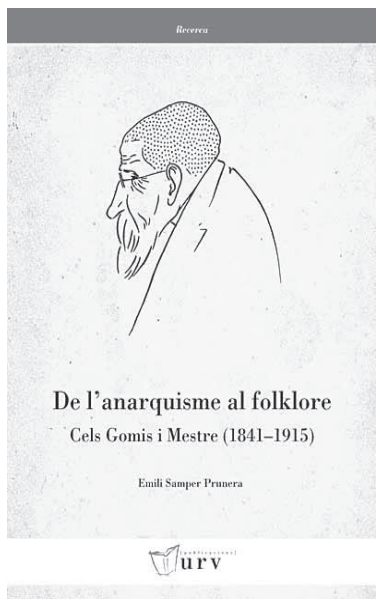

Emili Samper Prunera

Universitat Rovira i Virgili, 2013, 214 pàg.

La trajectòria ideològica de Cels Gomis i Mestre (Reus, 1841 – Barcelona, 1915), geòleg, enginyer, folklorista, divulgador científic i escriptor anarquista, mostra unes constants que són presents en tots els àmbits de la seva extensa producció, formada per articles polítics, treballs excursionistes i folklòrics, creacions literàries i manuals pedagògics.

Aquest llibre estudia la biografia d'aquest folklorista i en reivindica la seva importància tenint en compte tots aquests vessants, així com la seva trajectòria vital, que cal situar dins una època agitada del nostre país, políticament parlant, però també cultural, en els anys de naixement de l'interès pel folklore.

Cap al 1850 s'instal·là a Madrid amb sa família. En aquesta ciutat va començar a estudiar la carrera d'enginyer de Camins, Canals i Ports. En 1862, abans de deixar els estudis sense obtenir el títol, va tornar a Catalunya per treballar en les obres del ferrocarril de Reus a Montblanc.

Va intervenir en la Revolució de setembre de 1868, el 1869 va esdevenir secretari del Club dels Federalistes, presidit per Almirall, formà part de la redacció de "El Estado Catalán", i va ser candidat del Comitè Republicà Federal de Barcelona. Després de l'aixecament federal de 1869 va fugir a França i a Suïssa, on va conèixer Bakunin i es va afiliar a l'Aliança Internacional de la Democràcia Socialista bakuninista a Ginebra.

El març de 1870, va participar activament en l'organització de l'Associació Internacional dels Treballadors (AIT) d'antuvi a Zumarraga i després a Madrid, presidint el primer acte públic de la Federació Madrilenya de la Internacional; afiliat com a mecànic, va exercir el càrrec de secretari de Propaganda i va ser secretari del consell de redacció del primer òrgan oficial de la Federació Regional Espanyola (FRE) de l'AIT "La Solidaridad" entre 1870 i 1871.

>> Revistes

LA BURXA

Periòdic mensual de comunicació popular fet des del barri de Sants, Barcelona. Informació, actualitat de les lluites i cultura, http://www.laburxa.cat/

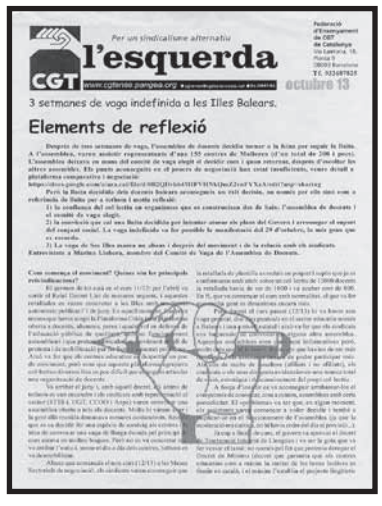

L'ESQUERDA

Butlletí de la Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya amb l'actualitat de les lluites al sector, http://cgtense.pangea.org/

ROJO Y NEGRO

Periòdic mensual de la CGT a nivell confederal, amb tota l'actualitat de les lluites sindicals i socials i les dinàmiques confederals, http://www.rojoynegro.info

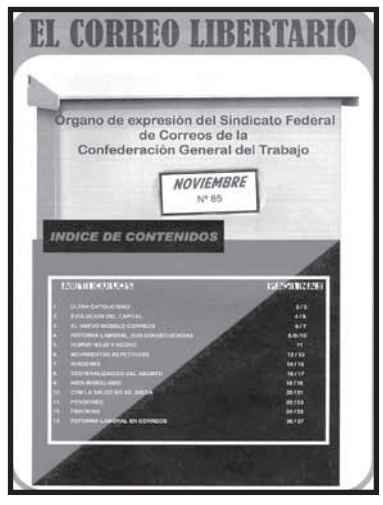

EL CORREO LIBERTARIO

Òrgan d'expressió del Sindicat Federal de Correos de la CGT, http://www.cgt.info/correos/

DES CARTES MAUDITES

Comiat

Carlus Jové i Buxeda

Si els meus arxius no estan equivocats, he estat publicant una columna mensual en aquesta revista des de gener del 2006, amb una sola interrupció un mes que se'm va passar per alt (perdó!), primer a la columna "Alguna cosa es mou" dedicada a moviments socials, i ja després a "Des cartes maudites", de temàtica més general però amb la reflexió i l'autoreflexió com a constant. L'inici de les meves col·laboracions, no obstant, daten del 2004. Són, per tant, molts anys els que he estat vinculat a aquesta revista, de diverses maneres, i és, de llarg, on he publicat més articles. I, perquè no dirho, també és on he publicat els meus millors articles fins el moment, ja que sempre m'heu donat absoluta llibertat tant temàtica com d'argument. A la revista Catalunya hi he escrit sempre el que he volgut, i això és molt d'agraïr, perquè no a totes les publicacions que depenen d'una organització política és possible.

Ara, però, fa mesos que sento que no estic a l'alçada. La meva vida personal ha fet un viratge important arrel de la paternitat, i ara espero un segon fill, amb el qual el viratge serà complet. Massa vegades he arribat a la data límit d'entrega sense cap idea i he escrit columnes a corre-cuita, i això no és el que es mereix aquesta revista ni és el que vull fer. Per això he decidit prendre'm un descans i deixar pas a altres companys que puguin dedicarhi l'atenció que pertoca.

Com diu la cançó, no és un adéu per sempre, sinó tan sols adéu per un instant. La meva intenció és poder reprendre les col·laboracions quan hagi passat aquesta etapa de criança tan demandant, si el consell editor hi està d'acord, és clar! I no queden descartades col·laboracions puntuals, tal com vaig fer durant els primers anys abans de tenir una columna.

Tan sols em manca dir-vos que us agraeixo molt a totes, tant les persones responsables de l'edició com a les lectores, que m'hagueu deixat aquest espai i que li hagueu dedicat, encara que sigui de tant en tant, una mica d'atenció. Espero poder-vos haver aportat alguna cosa de profit. Un agraïment especial a en Jordi Martí i en Joan Rosich, els coordinadors que han patit els meus retards. A uns i altres, espero que ens poguem retrobar d'aquí no massa temps. Salut!

Ricard Vilaregut, politòleg

Participar vol dir empoderar-se, ser subjecte i no objecte

La democràcia participativa fonamental ve de la mà de la dinàmica associativa dels moviments socials i de la societat civil

> LA FRASE...

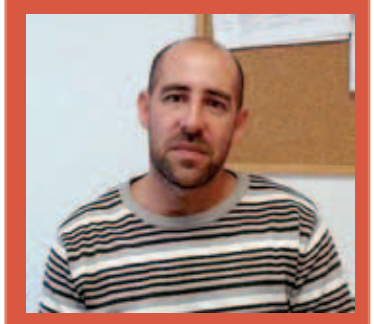

“La democràcia participativa no té límits i l’assemblea és l’essència de la democràcia”

Josep Estivill

Ricard Vilaregut Sáez, 41 anys, resident a Badalona (nascut a les Masies de Roda, Osona). Doctor en Ciències Polítiques per la UAB, és investigador a l’Institut de Govern i Polítiques Públiques (IGOP). Les seves àrees d’investigació són els moviments nacionals, l’acció col·lectiva, la democràcia participativa i les formes de governança. Actualment exerceix com a director del CIEMEN.

- Per qui encara no ho sàpigui, explica’ns breument què és la democràcia participativa (en relació a la democràcia representativa) i quins avantatges comporta.

Crec que cal parlar de democràcia a seques, és a dir, el govern del poble. Altra cosa és com s’organitza aquest govern del poble, i aquesta és la qüestió. Per exemple, tenim la fòrmula representativa, és a dir, vehiculada per uns partits polítics que competeixen entre ells –mitjançant les eleccions- per gestionar i representar al poble. Aquest és el model més extès a Occident, menys complicat d’articular, però més fàcilment assimilable –i, segons com, manipulable- per les elits que històricament han controlat el poder (nobles, aristocràcia, militars, església). La democràcia participativa pretén evitar el biaix representatiu, establint –o intentant-ho- mecanismes i instruments de participació directa des de la ciutadania, organitzada o no. Són dos models que actualment coexisteixen, amb un clar predomini del primer. Molt esquemàticament, en el primer cas –democràcia representativa- es posa més èmfasi en el qui governa i què proposa i. en el segon cas – participativa-. es posa l’èmfasi en el com i amb qui es governa

- Podries posar-nos alguns casos concrets d’actuacions basades en la democràcia participativa? Per mi, la democràcia participativa fonamental ve de la mà de la dinàmica associativa dels moviments socials i de la societat civil en general, sempre que en els seus espais continguin el que per mi són els tres pilars de la democràcia participativa.

I són: màxima informació, màxima deliberació i màxima decisió (vinculant). Dit això, tenim instruments que, segons com, es podrien incloure en la categoria de democràcia participativa com els referèndums, els consells ciutadans, els pressupostos participatius, els Nuclis d’intervenció participativa i molts d’altres

- Parla’ns de l’empoderament de les classes populars i de la inclusió social (en països llatinoamericans i, si n’hi ha, a Catalunya).

Participar vol dir empoderar-se en el sentit etimològic del terme: agafar poder, ser subjecte i no objecte, voler ser, voler existir. I per això la participació com a mètode és un element clau en els plans i processos d’acció comunitària que es donen a barris i col·lectius marginalitzats de Catalunya, i és una metodologia que ha donat molts bons resultats a països d’Amèrica Llatina on les bosses de marginalització són molt importants.

- Com veus el compromís ciutadà a Catalunya? Costa de mobilitzar la població?

Catalunya ha mantingut històricament uns quants punts per sobre la participació en relació a la resta de l’Estat i ara suposo que amb el procés sobiranista i la crisi social es participa més encara. A més totes les dades diuen que cada vegada hi ha més participació política (manifestacions, vagues, opinions polítiques en àmbits informals, quotidians i a les xarxes socials, consum polititzat, etc.) i això és una oportunitat per a la democràcia participativa.

- Quins són els limits de la democràcia participativa?

Els límits de la democràcia participativa tal i com l’entenc –en base als criteris esmentats- no té límits. Ara bé, si es tracta de superar o substituir la democràcia representativa, encara estem lluny d’aconseguir-ho perquè manca molt d’entrenament, presenta mancances d’eficiència metodològica – que afecta els resultats- quan s’articula a gran escala i perquè la representativa té una legitimitat social prou alta. Actualment, la participativa fa de complement – i en certa manera legitima- la representativa. Fora bo que a curt i mitjà termini tinguem una convivència més d’igual a igual entre ambdues fórmules.

- Quina credibilitat tenen els processos de participació que organitzen els governs?

La credibilitat de la honestedat de qui organitza aquest procés. Aquí la casuística és àmplia: n’hi ha que ho fan per legitimar decisions ja preses, perquè està de moda o per “postureo” progre, però també n’hi ha que s’ho creuen realment. I també hi ha processos que són utilitzats per moviments socials com a mecanisme de loby o pressió. Però sí és cert que en general tenen poca credibilitat perquè les decisions no solen ser vinculants o bé perquè hi participa massa poca gent.

- Les decisions preses en assemblea són garantia d’èxit?

Fixeu-vos que no he citat l’assemblea com a sinònim de democràcia participativa, perquè per mi el que defineix la demo participativa són els criteris d’informació, deliberació i decisió. Per tant, l’assemblea serà garantia d’èxit o no segons el grau d’acompliment d’aquest criteris. Dit això, l’assemblea, sense magnificar-la, és l’essència de la democràcia, una manera de fer que crea escola, entrena, educa. L’assemblea en particular i la democràcia participativa en general té el repte ser un espai per disfrutar de la preocupació per allò comú. No pot ser un espai feixuc, llarg i pesat com molt sovint és.

- Com es pot fer per prioritzar el bé comú a l’interès particular?

Fent pedagogia que només amb l’interès particular ens anul·lem com a espècie humana, que seria impossible viure. I que cal combinar els -sens dubte- avantatges de la individualitat amb la necessitat d’afrontar allò comú des del comú; és a dir, des de tots i totes. I que això significa ser més feliços.

- Com es troba la democràcia participativa dins del sindicalisme?

Ostres, aquest és una pregunta que no tinc elements per respondre perquè no ho conec des de dins, i per tant diria vaguetats.

LES PARAULES SÓN PUNYS

El PP tanca Canal 9: abans de marxar, cremen la terra

Jordi Martí Font

Crítics sempre amb qui menteix, ultracrítics amb qui manipula per mantenir la veu única del poder, fa anys i panys que Canal Nou i tota la Radiotelevisió Valenciana era un enemic a batre pels moviments socials, les organitzacions d’esquerres polítiques i sindicals, per qui defensava la llengua catalana al País Valencià o senzillament per qui no es plegava a la versió oficial i única creada per la dreta regionalista espanyola a l’hora de parlar del País Valencià i caracteritzar-lo com el seu ’levante’.

I avui en som al carrer en defensa de la televisió pública. Ens hem tornat bojos? Segurament sempre ho hem estat però tenim bons motius per ser-hi, perquè tenim ben clar que els mitjans públics són imprescindibles per a la nostra llengua i per a la llibertat d’expressió. I va fer goig veure la televisió valenciana, Canal 9, obrint les finestres i deixant entrar l’aire, veure les treballadores explicant tot el que el periodisme digne explica quan fa periodisme i no esdevé només veu dels amos corruptes.

Declarat nul l’ERO que el Govern pepero havia fet a la seva pròpia televisió (aquí “pròpia” no és cap paraula gratuïta), la colla d’energúmens que manen, com si fos casa seva, la Generalitat Valenciana ha tirat pel dret i ha tancat la televisió pública amb un aargumentari patètic, dient que abans de tancar una escola o un hospital és millor tancar una televisió. Com si aquest tancament alliberés el País Valencià de les polítiques retalladores marca de la casa...

Amb el tancament, també queda clar quin és el camí que la dreta espanyola ha pres respecte a la llengua catalana. Primer prohibiren la recepció del senyal de TV3 adduint que era una tele de fora, d’una altra comunitat, i que de tele pròpia ja n’hi havia una que alhora utilitzava la seva llengua que, és clar, no era catalana. Un cop prohibida TV3, ara fan desaparèixer Canal 9. No cal tornar-ho a dir però ho direm perquè quedi. L’únic objectiu nacional i lingüístic de la dreta espanyola és la desaparició, l’extermini total i programat de la llengua catalana en qualsevol dels àmbits d’ús on la Transició postfranquista la va fer arribar. Per això, el tancament de Canal 9 és també una mostra més de genocidi cultural.

No importa que no hàgim pogut aturar el tancament de Canal 9. Si els carrers s’omplen de gent protestant, si la solidaritat arriba de tot arreu, no és lluny el dia en què tot això canviarà. El final del túnel és aquí i l’assassinat de la televisió pública a mans dels seus mateixos amos és només una tràgica manera de plegar, no un punt i final. Fan política de terra cremada però darrere seu no vindrà el desert. Plourà i creixerà l’herba i, sense cap mena de dubte hi tornarà a haver televisió pública, en valencià i plural. Ho sabem i no és profecia.